ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bischoff_David-AvsP-VvsP-02-Planeta_lovcu.PDB

PDB Name: Bischoff_David-AvsP-03-Planeta_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.4.2006
Modification Date: 16.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Bischoff
VETŘELCI VERSUS PREDÁTOR

PLANETA LOVCŮ

DOKONALÝ LOVECKÝ RÁJ
DOKONALÁ LOVECKÁ NOČNÍ MŮRA

Nejlepší období života Machiko Noguchiové nastalo po masakru kolonie na Ryushi. V té době opustila své lidské dědictví a připojila se k Predátorům jako skutečný Lovec. Ale po dvou letech se vrátila k životu s lidstvem a začala pracovat pro Korporaci Chigusa.

Livermore Evanston je ambiciózní podnikatel, který vybudoval dokonalý lovecký ráj: svět za hranicemi lidských zákonů, osídlený divokými, geneticky vyvinutými zvířaty. Ale Evanston nepočítal s návštěvou nejkrutějších Lovců galaxie, Predátorů - nebo Vetřelců, které si s sebou přivezli jako svoji kořist. Když se jeho zákazníci stanou obětí neplánovaného lovu, Evanston si uvědomí, že Predátoři musí být vytlačeni. A tento úkol muže zvládnout jen jedna žena. Ale Predátoři nejsou jedinou znepokojující věcí na planetě a Machiko Noguchiová má jen jedinou cestu, když se chce dostat pryč: zcela ovládnout nejvražednější planetu ve známém vesmíru.

Prolog

Dtai'k-dte sa-de nav'g-kon dtain'aun bpide.
„Započatý boj neutichne před koncem."
Tarei'hasan kecy.
Nat'ka'pu dokázal hloupost starého přísloví úhybem doleva a proklouznutím podél kopí svého protivníka. Vůdce pokračoval bleskovým výpadem, uchopil studentovu masku a odtrhl mu ji z obličeje. Zůstalo v ní zachyceno několik pevně svázaných copánků. Žluté oči naplnil úžas. Kusadla se sevřela studem. Student naštvaně vyjekl a pokusil se udeřit Vůdce tupým koncem zbraně do zad. Ale mistr za skřípění zbroje využil studentova špatného postoje a udeřil ho vyztuženou koženou rukavicí do lokte. Zbraň zazvonila o podlahu. A pak, než ten usmrkanec stačil vyrazit další sklíčený výkřik, pozvedl učitel ruku a udeřil do válečníkova pravého klu tak tvrdě, že se ostatním zdálo, že se mladíkova hlava musí každým okamžikem oddělit od svalnatého krku. Studentovi nezbývalo nic jiného, než se podrobit síle úderu. Zalapal po dechu a klesl na kolena.
„Nain-desintje-da."
Naprosté vítězství, samozřejmě. Nat'ka'pu ani nic jiného neočekával. Ale stejně na svoji oběť opovržlivě plivl. Ten blázen měl vydržet déle. Přes svou mladickou pýchu a sílu byl jedním z nejhloupějších protivníků, se kterými se Vůdce v životě setkal. „Čeká tě mnoho práce, než na čele ucítíš bodnutí thwei Tvrdého krunýře - pokud se toho okamžiku dožiješ"
Student - umaštěný, nabručený chlapík jménem Kt'vik'on - na něj jen tiše zaraženě zíral.
„Zmiz mi z očí," vyštěkl vůdce. „Běž a vymyj si hanbu a porážku z očí. Vyčisti si i uši. Páchneš jako žena. Pospěš si - nebo se s tebou budou chtít ostatní pářit."
Krutý vtip Vyvolal u ostatních yautja na lodi salvu hýkavého mlaskavého smíchu - výsměch. Se vší důstojností, které byl v dané situaci schopen, se budoucí válečník za skřípění své awu'asa postavil. Žluté oči zapadlé hluboko pod nadočnicovými oblouky vyzařovaly vzdor a nenávist. Pomalu zmizel mezi ostatními. S tímhle není něco v pořádku, pomyslel si Nat'ka'pu. Kt'vik'onovi chyběl smysl pro čest, který poháněl všechny dobré válečníky. Stále ho sledoval. Stejně tak by nebyl dobrý nápad otáčet se k němu zády, až budou spolu sami.
V tom okamžiku se ozval hlásič zabudovaný ve zdi kehrite.
„Kainde amedha!"
Vůdcova kusadla se zachvěla uspokojením. A také očekáváním.

S vyzývavě rozzářenýma očima se obrátil k mladíkům.

„Připravte své duše ke skutečné akci!“

Loď yautja sestoupila z oblak a klouzala nad korunami stromů. Byla to úrodná planeta, která přesně vyhovovala jejich požadavkům. Kromě rozmanitého terénu se zde vyskytovalo mnoho živočišných druhů. Některá zvířata byla divoká a nebezpečná, což z nich dělalo výborný materiál k Lovu.

Yautja byli Lovci cestující mezi světy a dokazující své schopnosti při honbě za kořistí. Lov pro ně neznamenal jen zábavu; byl způsobem života. Byla to Cesta. Filozofie, která držela jejich kosti pevněji než šlachy. Byli to Predátoři. Často svou kořist jedli, ale většinou pouze sbírali a schraňovali trofeje dokazující jejich schopnosti. Byli Predátory fyzicky a duševně a dole v lodi se teď nacházela jedna z jejich nejoblíbenějších kořistí.

Kainde amedha. Tvrdé krunýře.

A Tvrdé i v mnoha dalších ohledech.

Na těchto Tvrdých krunýřích, vysazených ve vybraných oblastech, si mladíci této rasy brousili své kly. Na Tvrdých krunýřích se nezkušení učili Pravdu o Cestě, zhodnocovali své zkušenosti, stárli, stávali se pravými yautja. Pak mohli s pýchou plodit následníky a předávat jim odvahu a čest, které odlišovaly Bytosti Vůle od pouhých odpadků instinktivního života.

Tvrdé krunýře byly pro Lovce cennou kořistí, protože dokázaly seknutím pařátu vyměnit role lovce a kořisti. Pro Predátory neexistovala cennější kořist než další predátoři, protože v obtížnosti se skrývala odvaha a čest. A čest a odvaha byly v životech těchto stvoření nejdůležitějšími hodnotami.

Loď vypadala jako kříženec mezi rybou a obrovskou motorovou trubicí. Se zvláštním zeleným zábleskem přistála na mýtině. Vysunula se široká rampa a po ní vypochodovala skupina Lovců. Bylo jich sedm: čtyři studenti, Vůdce a dva pobočníci. Studenti a Nat'ka'pu měli pouze kopí; pobočníci nesli spalovače.

Válečníci byli obrovští. Jejich průměrná výška byla dva a půl metru a i ten nejmenší z nich měl při výšce kolem dvou metrů široká ramena a bicepsy, které napínaly rukávy koženého kabátce. Měli na sobě zbroje a masky a na zádech jim poskakovaly copánky drátovitých vlasů. Prvním krokem na cestě k postavení válečníka byla bolestivá agónie při jejich splétání. Proces trvající měsíce probíhal při veřejných setkáních a byl plný bolesti. Pokud se objevily slzy nebo jakýkoliv jiný sebemenší projev slabosti, byly copy rozpleteny a kandidát musel začít znovu od začátku.

Nat'ka'pu šel, jak příslušelo jeho hodnosti, v čele skupiny. Dva zástupci drželi zařízení k zostření vidění. Rychle prohlédli okolní terén. Menší zavrčel a ukázal.

Spatřil kořist.

Nat'ka'pu si nechal podat dalekohled. Namířil ho na keře a spatřil skrčený, částečně skrytý obrys Tvrdého krunýře.

Zvláštní. Nebyla to Královna, ale stvoření bylo znatelně větší než běžný trubec. Vůdce zamyšleně zaklepal kusadly o masku a obrátil se k podřízeným.

„Kdo si žádá cti postavit se sám Tvrdému krunýři?“

Všichni jako jeden pozvedli zbraně, divoce, ale tiše. To vše bylo součástí obřadu.

Nat'ka'pu se posměšně ušklíbl. „Jste všichni blázni. Ale na začátku Cesty stojí dveře blázna.“

„Možná byste nám ty dveře mohl ukázat vy, Vůdce,“ navrhl Ki'vik'non.

„Možná bych mohl ukázat tvým střevům hrot svého kopí!“ vyštěkl velitel.

„Má pravdu,“ řekl malý pobočník jménem Lat'nixVa. „Jsou to úplní zelenáči a Tvrdé krunýře ještě nikdy neokusili. Je vhodné, aby pár prvních výpadů učinil Značený - zvlášť, když se o něm říká, že bojoval s Tvrdým krunýřem holými pěstmi.“

„A utrhl mu hlavu!“ vyplivl Nat'ka'pu pyšně. „Dobrá. Ale pozorně mě sledujte, studenti, protože konec nechám na vás.“

S tím se Vůdce otočil a bezstarostně odkráčel. Tvrdý krunýř pouze oslabí, aby ho mohli jeho podřízení lehce zlikvidovat. Byl to dlouhý den a on se již těšil na návrat do lodi, kde si vybere ke krvavému jídlu baňku c 'ntlip, které mu spolu s uvolněním přinese i příjemné sny o ženách čekajících doma na jeho cenné sperma.

Yautja nazvali tento svět Var. I přes své výhodné podmínky byl tento svět využíván pouze k Lovu. Stateční lidé byli svým způsobem tuláci, měli široký záběr a navštěvovali široké spektrum světů. Příliš dlouhý pobyt na jedné planetě znamenal zatuchlé kvVar - cvičení. Otupoval válečníkovu duši a dělal Cestu vzdálenou a kamenitou.

Ale když se flotila lodí vrátila na Var, objevila výraznou změnu. Byli zde oomani, nový druh inteligentních Měkkých krunýřů kolonizujících nové světy. Nat'ka'pu si vzpomínal, že pověsti yautja mluví o mnoha expedicích na oomanskou domácí planetu s výbornými výsledky. Dobrodružství rozehřívající srdce každého válečníka. Myšlenka na kvVar na planetě, kde se usadili oomanové - i když jen na malém území a z neznámých důvodů a pohnutek - přiváděla jeho krev k varu. Skrývání aktivit před oomany mu přinejmenším dodá pocit nadřazenosti. A pokud je Nat'ka'pu skutečně potká a bude přinucen je Lovit? No, tím lépe. Nat'ka'puovi by se na jeho trofejní zdi hodilo několik oomanských lebek. Možná by mu to získalo i pár dalších úspěchů u žen.

Ta myšlenka v něm vzedmula semeno a zpěnila mu krev. Cítil, jak se mu svaly chvějí agresivitou a velké srdce bije v rytmu válečné písně.

Postupoval. Kopí před tělem jako část rituální Obezřetnosti.

Tvrdý krunýř skrytý za kravinami se nehýbal. To bylo neobvyklé. Vládlo denní světlo, a i když Tvrdé krunýře nebyly nočními živočichy, raději se pohybovaly za tmy. To, že byl ve dne v otevřeném prostoru, bylo samo o sobě podezřelé, ale Nat'ka'pu již něco podobného zažil. A obvykle také necestovali osamoceně, ale detektory nezachytily v oblasti žádný další významný pohyb. Ale co. Situace byla pro něj ideální. Jako stvořená pro výcvik mladých yautja. Nat'ka'pu nebyl zvyklý takové příležitosti opomíjet, ani když mu byly předloženy na podnosu ze vzácného kovu.

Kdyby chtěl monstrum pouze zabít, přiblížil by se k němu v krycím obleku a mířil by na něj spalovačem. Ale v tom

nebyla žádná udatnost a již vůbec ne žádné poučení pro ty usmrkanec.

Ne, musí se s tou věcí utkat tváří v tvář.

Ale aby zvíře mohlo správně bojovat, musí si být vědomo jeho přítomnosti. Tohle vypadalo, že upadlo do podivného spánku. Kdyby bylo mrtvé, přístroje by je vůbec nezaznamenaly.

Takže, co s ním bylo?

Nat'ka'pu pomalu postupoval a jeho válečnické instinkty pátraly po informacích. Kopí držel pevně před sebou a byl připraven na jakýkoliv nenadálý útok.

Spatřil zvíře v celé velikosti.

Tento Tvrdý krunýř byl skutečně obrovský.

Vypadal jako obscénní kostra nějakého většího zvířete. Nat'ka'pu ucítil v břiše známý záchvěv strachu. Pronesl své kontra, které mu udrželo strach od těla, a dávkou adrenalinu si zostřil smysly.

Ano, monstrum bylo obscénní v každém směru.

Trochu had, trochu hmyz a trochu pavouk. Vyzařovalo z něj zlo, bez jediného záblesku cti nebo ušlechtilosti. Jen divoká nečistá potřeba zabíjet a rozmnožovat se.

Hlava vypadala jako zubatý banán. Žádné oči. Mělo to hadí ocas a dlouhé kudlankovité končetiny. Ze zad mu čněly kosti jako pekelné periskopy.

Je na něm něco zvláštního, přemýšlel Nat'ka'pu. Ještě něco kromě obrovité velikosti.

Těžká bota došlápla na suchou větvičku.

Lup.

Odpověď přišla okamžitě.

Tvrdý krunýř se vztyčil jako stroj na hydraulických nohou a z tlamy mu unikl ledový sykot. Z čelistí mu odkapávaly obrovité sliny. Monstrum se připravovalo k útoku.

Nat'ka'pu okamžitě zaujal Postoj Válečníka, pozici, z které se odvíjely všechny akce bojového umění yautja. V mysli mu bleskově probíhaly výpočty všech pohybů nezbytných, až příšera vyrazí.

Tvrdé krunýře vždy útočily. Nebyli zbabělí. Neoplývali přílišnou inteligencí, ale byli to divocí bojovníci. Byli zdatní a houževnatí, měli jediný cíl a disponovali smrtelně nebezpečnými zbraněmi. Byli nebezpeční i po smrti; v žilách jim kolovala kyselina, která se dokázala propálit masem yautja a dokonce i některými částmi zbroje.

V mysli se mu zobrazila vzpomínka.

Při boji s Tvrdým krunýřem pomocí kopí bylo nejlepším postupem proniknout blízko k monstru a rychle bodnout vzhůru spodní částí hlavy do oblasti mozku, která zvíře paralyzuje. Potom jste mohli bestii rozřezat, jak se vám zachtělo. Teď si s ní chtěl pouze chvíli pohrát, možná ji trochu ochromit, aby ulehčil studentům cestu ke konečnému vítězství. Možná poranit hruď nebo useknout končetinu.

Zasyčení.

Věc se zvedala a klesala, jako by ho vyzývala.

Nat'ka'pu zastříhal kusadly. I přes drsný výhružný pach monstra cítil v ústech krev vítězství.

Pozvedl kopí a pronesl Nejsvatější ze Svatých modliteb, Píseň Válečníků, úder větru a deště, který děsil větší bestie, než byla tahle.

Žílami mu proudila pýcha a radost. Přistoupil k dalšímu úseku Cesty.

Kainde amedha se najednou zastavil.

Když se znovu zvedl, držel něco v pažích.

Nat'ka'pu si uvědomil, že to je jedna z věcí, kterými se lišil od svých soukmenovců. Jiné končetiny. Na koncích měly tvary podobající se rukám.

A ty ruce teď třímaly zbraň.

Ne! To musel být sen. Tvrdé krunýře neuměly používat zbraně.

Ale než se zmohl na další myšlenku, vylétl ze zbraně paprsek ohně, který ho přetnul jako ostří obrovské šavle, a Velká Cesta náhle zmizela padacími dveřmi do nelítostné temnoty.

Lar'nix'va pozoroval, jak výbušné kulky proráží zbroj jeho velitele. Sledoval, jak hlava a hrudník explodují jako přezrálý plod ovoce naxa.

Ale neváhal dlouho, protože akce byla v životě válečníka věcí, na které často záviselo přežití. To už nebylo cvičení, byla to skutečnost a právě se stalo něco absolutně nečekaného.

Se zvednutým spalovačem vyrazil kupředu a křikl na druhého zástupce, aby ho následoval. V okamžiku, kdy se ocitl v útočné vzdálenosti, stiskl spoušť. Ze zbraně vytryskl proud energie a ohně a dorazil k Tvrdému krunýři, než stačil namířit zbraň.

Věc zařvala a bojovala s náporem energie. Byla však zatlačena dozadu a začaly z ní odlétávat kousky chitinového krunýře.

Záblesk zbraně druhého zástupce dokončil zkázu. Z Tvrdého krunýře zbyla jen hranice smrti.

Když plameny pohasly, přešla skupina na místo potřísněné krví Vůdce.

„Teď jsem Vůdce já," prohlásil Lar'nix'va věcně. „Chce mě někdo vyzvat?"

Nikdo nechtěl. V zápachu Smrti se těžce vznášel úžas.

Když mrtvola příšery vychladla, jeden ze studentů začal koncem kopí prohrabávat zbytky.

Lar'nix'va shlédl na spálenou mrtvolu a naplnil ho hluboký úžas.

Ze rtů se mu vydralo hrdelní zavrčení.

„Co se to na téhle planetě děje?" prohlásil. Nikdo mu nedokázal odpovědět.

Lar'nix'va se obrátil a vyrazil mezi zbytky Nat'ka'puova těla ke své lodi.

Musí kontaktovat flotilu.

Měl z té záležitosti špatný pocit a z vlastní zkušenosti malý yautja předpokládal, kdo za tím vším stojí.

Protože, kde byli oomanové, tam byly potíže.

1

„Klid zabíjí.“

Machiko chvíli sledovala hranatá písmena, která právě načrtla do skicáku, a pak začala červenou tužkou stínovat písmeno M. Jako starý mnich při práci na gotické bibli.

Kurzor na obrazovce stolního počítače na ni slepě blikal. V přihrádce PŘÍJEM leželo netknutě několik datových krystalů. Na kraji stolu stál šálek kávy. Na hladině plaval mrtvý hmyz s mnoha očima a několika páry nohou. Vedle hrnku ležel zpola snědený kus toastu namočený v kávě. Za oknem se rozkládaly šedé ploché pláně planety Alistair 3. Válečnice se nudila.

Vzpomínky na boj v ní žily jako krvavé monumenty doby, kdy opravdu žila.

Doby nebezpečí, ušlechtilosti.

A ano, cti.

Tehdy byla někým úplně jiným.

Budho, jak moc se změnila.

Ryushi ji poznamenalo. Ovlivnil ji i čas strávený se smečkou yautja. Doufala, že obojí k lepšímu. Předtím se v nitru její duše tiše kradla hanba. Otec zpronevěřil peníze společnosti v Kyotu, a když byl odhalen, spáchal sebevraždu a zbaběle tak unikl vězení. Uvrhl tím sebe i celou rodinu do hanby.

„Jsi má krev, Machiko,“ pronesl. „Musíš vrátit naší rodině čest.“

A pak vytryskla krev.

Machiko okusila čest, když bylo její město Prosperity Wells napadeno příšerami a ona jim vzdorovala po boku Dachandeho a jeho bojovníků. A když se připojila k lovecké smečce, stala se čest jediným smyslem jejího bytí. Ale později při výpravě na hornickou planetu se opět ozvalo její lidství. Čest vyžadovala, aby se postavila smečce a bránila svůj oomanský genetický druh, i když to znamenalo zradit své místo ve skupině. A teď znovu zapadlá ve smetišti člověčenství ztratila svůj smysl pro čest a podlehla každodenní rutině.

A stala se z ní svárlivá a trochu zahořklá osoba.

Zachmuřeně sledovala matný obraz svého obličeje na obrazovce počítače. Pod tmavýma japonskýma očima se formovalo několik vrásek a krátké černé vlasy začínaly šedivět, ale jinak byla stále atraktivní. Malá pevná prsa, houževnatá postava. Kompaktní krása. Ne, že by jí na tom příliš záleželo. Chtěla něco víc. Povzdechla si.

Člověk by si myslel, že jí Společnost alespoň dovolí, aby si vodila Attilu s sebou do kanceláře. Měla by si alespoň s kým povídat a nemusela by tu nečinně klimbat. Ale Společnost se o mentální zdraví zaměstnanců zjevně příliš nezajímala. Pokud jste plnila své povinnosti, mohla jste se klidně unudit k smrti. Stačilo se vyhýbat problémům.

Kdyby jen nad ní nevisel jako Damoklův meč ten zatracený kontrakt. Kdyby tak měla peníze, vesmírnou loď - plán...!

Kdyby...

Její rozjímání přerušil vysoký zvuk vycházející z mřížky zasazené ve stole vedle počítače.

„Paní Noguchiová!“

Trhla sebou, ale pak si uvědomila, kdo to je. Kolikrát si už přála, aby mohla komunikátor vytrhnout z úchytů a hodit ho do drtiče odpadků? Pak by byla svobodná. Měla by klid od nekonečných řečí místního prezidenta Společnosti ... výjimečně nesnesitelného chlapa.

„Ano, pane Darkinsi.“

„Jak pokračuje práce na tom přehledu?“

„Dobře.“

„To rád slyším. Nemusím vám snad připomínat, že to musí být koncem týdne v mé kanceláři. Vedení Společnosti bude očekávat subprostorovou zprávu, srozumitelnou. Věřím, že odvedete lepší práci než minule.“

„Myslím, že budou spokojeni.“

„To rád slyším. Máte důležitou práci, paní Noguchiová. Důležitou práci na důležité planetě.“ Vysílání skončilo s protivným zabzučením. Jasně.

Důležitá jako její zadek.

Alistair Tři - známý také jako Docův svět - byl planetou s perfektní rotací, perfektní vzdáleností od Slunce a perfektní atmosférou... prostě dokonalý. S uniformním povrchem, nudnými kravám podobnými býložravci na rozlehlých pláních a několika málo pohořími. Počasí tu bylo nevýrazné, oceány klidné a bez bouří. Všechny jeho charakteristiky byly ztělesněním nudy. Jednoho dne ji lidé plně osídlí, ale právě teď tu bylo mnoho daleko lákavějších planet v menší vzdálenosti od zbytku lidstvem osídlených planet.

Věc, která přitahovala korporaci natolik, aby vztáhla chapadla i na Docův svět (pojmenovaném po jednom z mužů, kteří ji objevili, Docu Wardenovi, zkrachovalém alkoholikovi. Jeho loď zabloudila a Docova první reakce při spatření planety byla: „Když to vidím, dal bysem si ještě jednu“), byla zřejmá.

Těžba.

Ne, na Docově světě nebyly rubíny, diamanty ani jiné vzácné kameny.

Ne, těžila se tu narkonová ruda, zvláštní druh rudy vytvořený zdejším unikátním vulkanizačním procesem, který korporace využívala na výrobu motorů vesmírných lodí. A tak tu postavila tento Blakeův „temný satanský mlýn“, aby v něm těžila a zpracovávala rudu, která byla následně transportována k satelitům a měsícům, kde se stavěly vlastní lodě. V Solitaire City žilo téměř deset tisíc obyvatel. Bylo tu mnoho horníků, kteří každý den cestovali vlakem dvacet mil

na jih ke svému pracovišti. Bylo tu několik dozorců a manažerů. A konečně tu bylo ještě i pár byrokratů. A k těm patřila i Machiko - i když na špičce pyramidy - a nenáviděla to.

Nejvíc, když vzpomínala na svou minulost.

Když si uvědomila, že se kdysi prohánělа se smečkou Predátorů.

Ach, jak hluboko klesla.

Povzdechla si a vyvolala na monitor tabulku. Začala zkoumat data vložená ostatními zaměstnanci a nechala počítač analyzovat informace, aby společnost získala svá vzácná, životně důležitá statistická data. Chvíli zírala na monitor a pak připojila další krystal, další soubor informací.

Chroust, chroust.

Po chvíli výsledky práce uložila. Usrkla kávu. A rozhlédla se po širokých pláních nudného světa a vzpomínala, jaké to bylo. Jako létat na křídlech plných blesků.

2

Machiko, válečnice se rozhlédla a spatřila, že je obklopena smrtí.

Příšery.

Na krátký okamžik v ní explodoval strach. Pak si uvědomila, že strach je jejím přítelem. Pomáhal vytýčit hranici mezi životem a smrtí, světlem a tmou. Pronikal do hlubin její duše a vyvolával hromobití odvahy a kontroloval nával adrenalinu.

Před ní běžel Čupřina a pálil proudem plazmy. Horký paprsek přejížděl přes zástupy vetřelců a propaloval jejich chitinové krunýře. Vystřikovala z nich smrtící kyselina, která se stékala do doutnajících louží. Připojili se i ostatní a palba vyřízla v davu brouků širokou díru. Z tunelů proudily další zástupy připravené chránit hnízdo.

Smečka právě přistála v majestátním stříbrném mezihvězdném plavidlu. Úkol byl jednoduchý: zajistit královnu tohoto hnízda pro vlastní potřebu. I když cíl byl jednoduchý, cesta k němu byla trnitá.

Zúčastnila se se smečkou na jedné z nejnebezpečnějších misí - tak nebezpečné, že byl zapomenut i normální kodex jednání.

Na této expedici byly rituální zákony rovného boje odsunuty stranou.

Čepele a brokovnice určené pro lov kainde amedha byly nahrazeny plazmovými a laserovými zbraněmi.

Tohle nebyla Lovecká výprava.

Byla to válka.

Stejně jako v historii vlastních oomanských lidí ve válce neplatila žádná pravidla.

Existovaly jen cíle.

Machiko válečnice již nebyla Machiko Noguchiová. Již nebyla dobře metoucím koštětem korporace na planetě podivného dobytka. Byla Dahdtoudi, hrdá a statečná válečnice, která ukázala, co v ní je, na planetě Ryushi a byla Značena nikým menším než velkým Dachandem, slavným Vůdcem Predátorů.

Dahdtoudi - "Malý nůž". Blesku podobná značka, kterou jí vypálil na čelo okamžik před smrtí kyselinou z vetřelce částečně neutralizovanou jeho krvavými slinami, značila čest po celý život. Když skupina pátrající po osudu Dachandeho mise vedená zkušeným Vk'leitou objevila Machiko, byla již Dahdtoudi, nesla Dachandeho značku a nad dveřmi jejího domu se houpala lebka vetřelecké Královny. Byla jedním z oomana - lidí - kteří na Ryushi přežili. Neměla žádný důvod, aby zůstala. Již se necítila svázaná se Společností a chtěla se připojit ke smečce. S mimozemskými Lovci odhalila podstatu cti a smazala hanbu, kterou na jejich rodinu uvalil otec, když zpronevěřil peníze Společnosti a pak spáchal krvavé seppuku. Ale byla to sebevražda bez cti. I když ve škole a pak i v práci vždy vynikala, ta bolest a hanba nad ní stále visela a ovlivňovala její vztahy s ostatními lidmi. Bylo pro ni velmi obtížné sblížit se s ostatními. A jak po tom toužila? Teď o sblížení s yautja netoužila. A tak byla volná a mohla vyzkoušet svou odvahu a schopnosti, všechny věci, které ji mohly dovést do stavu cti, který jí odhalil Dachande.

Jako Značené se jí dostávalo práva účastnit se Lovu.

To bylo to, co právě potřebovala. Pociťovala neodolatelnou touhu sledovat cestu cti a odvahy, cestu yautja.

Touha, kterou musela prozkoumat.

A tak tu byla.

Procházeli porodními místnostmi. Na stěnách visely zbytky těl nešťastných obyvatel tohoto světa - opicím podobných stvoření se čtyřmi pažemi, mohutnými čelistmi a sloními ušima - těla měla otevřené hrudníky a jejich vnitřnosti se nacházely v různých stadiích rozkladu. Machiko dusil nepopsatelný zápach. Kdyby neměla nasazenou masku se vzduchovými filtry, patrně by to nevydržela. No možná že... Vlastně již nebyla Machiko, ale Dahdtoudi. A stále ještě úplně nevyzkoušela, co Dahdtoudi dokáže. Ať už to bylo cokoliv, muselo to stát za to. Obrnila se před touto výpravou. Obrnila se, když vyrazila se smečkou. Teď byla připravena.

Nastal čas odplaty.

Těžké zbraně na chvíli přerušily svůj metaforický dech. Vůdcové odstoupili stranou a umožnili tak zadním vojům, aby se připojily k palbě.

Machiko a ostatní mladíci odjistili zbraně a vlna z jejich zbraní narazila do stěny vetřelců. Výstřely řezaly, drtily, pálily a mačkaly nebohé Tvrdé krunýře na chuchvalcovitou kaši s kyselou příchutí.

Machiko měla na sobě brnění yautja, lehké, účelné a podivně pohodlné. Materiál přesně přiléhal k jejím pružným svalům a zajišťoval dokonalou vzduchovou cirkulaci. Brnění bylo prostě dokonalé, zpevňovalo tělesnou stavbu a zdálo se, jako by jí vlévalo do žil větší sílu. Vlasy měla spletené do ceremoniálních copánků, které se při pohybu energicky houpaly. Dahdtoudi šla kupředu a výstřely bušila do davu zmítajících se stvůr.

Prorazili.

Jakoby se ta informace okamžitě telepaticky rozšířila, smečka se jako jeden yautja pohnula směrem k nabízejícímu se otvoru. První do něj vniknul klín tvořený nejzkušenějšími válečníky. Ostatní, i Machiko, jim uhýbali z cesty. Ve cti si byli všichni rovni. Ale Machiko rychle poznala, že tato smečka Predátorů se velmi podobá Predátorům dole na Zemi. Členové smečky bojovali o postavení a uznání ostatních. Starším, chytřejším a zkušenějším musela být prokázána úcta, nebo přišly problémy.

„Ha ha ha!“ vyrazil jeden z mladších válečníků, usmrkanec asi o hlavu menší než ostatní. Tenhle chlapík se kolem Machiko motal od doby, kdy se připojila ke smečce. Kvůli své výšce dostával od ostatních zabrat, a tak si vyléval svou zlost na Machiko.

„Ha ha ha!“

Byl to pokřivený smích. Jednou zaslechl Machiko smát se a od té doby ji čas od času bez příčiny imitoval. Machiko se dál tlačila kupředu; nemělo cenu dělat problémy, když jediné, co chtěla, bylo dál lovit se smečkou.

Hlavně ne teď, v hnízdě nejdivočejších zabijáků v celé galaxii.

„Ha ha ha!“

Proud se valil dál. Starší pospíchali dopředu za svým cílem a ostatní jim byli v patách.

Machiko říkala svému trapiteli Prcek, nejdřív se však ujistila, že neumí anglicky.

Ale teď o tom začala znovu přemýšlet.

„Ha ha ha!“

Překvapeně se vrátila o několik kroků. Již zjistila, že poslední zastává v boji tu nejméně čestnou pozici. I když to někdo být musel. To musel být Prckův záměr. Chtěl si být jistý, že Machiko bude poslední.

„Dobře,“ řekla, „necháme toho.“ Doufala, že i když neporozumí slovům, pochopí alespoň tón hlasu.

„Ha ha ha!“

Prcek vyrazil vpřed a provokativně zahoupal copánky.

Spatřila tu věc dřív než on. Přicházela z otvoru ve stropě: slizký bastard, z ohavné banánovité hlavy tekly sliny, čelisti vystrčené a byl připraven skočit.

„Pozor!“ vykřikla a pozvedla plazmovou pušku. Prcek byl možná mladý a hloupý, ale byl rychlý. Okamžitě se otočil a hledal nebezpečí.

Machiko vyčkávala.

Ne, nechtěla, aby Prcek zemřel.

Hůř. Chtěla vidět, jak se zpotí, až...

I když byl rychlý, stvůra byla rychlejší.

Skočila dolů a připravovala se vrhnout na jistou kořist.

Machiko vypálila.

Záblesk zasáhl příšeru do střední části přesně v místě, které si vybrala. Nejenže příšeru roztrhal na malé kousky, ale navíc je spolu s kyselou krví vrhl zpět na zeď, takže Prcka nezasáhla ani jediná kapka kyseliny.

Prcek odstoupil od mrtvé bestie. Už se nesmál. Machiko viděla přes průzor masky jeho ledový pohled.

„Ha ha ha!“

Před nimi se zastavil jeden z ostatních mladíků. Svalnatá paže ukazovala nemilosrdným prstem.

„Ha ha ha!“

Naučili se smát a jejich výsměch teď dopadal na Prckovu hlavu.

Mezi Predátory proběhl rychlý rozhovor, malý yautja se otočil a vyrazil pryč. Machiko se rozběhla za ním. Dál do doutnající kyselé jeskyně.

Čas vrátit se k práci.

Někdy se v takových chvílích usazoval Machiko hluboko v žaludku zvláštní pocit. Uvažovala, jak se mohli vetřelci rozšířit po celé galaxii. Mohli se nezávisle vyvinout? Folklór vetřelců to naznačoval. Ale to mohla být pouze umělá konstrukce sloužící k zakrytí znepokojivé skutečnosti. Mohly se příšery rozšířit kvůli jejich rituálům Značení. Mohly na různých světech nastat „nehody“ - „nehody“ podobné té na Ryushi?

Samozřejmě, že pýcha Predátorů by zmínku o něčem podobném nikdy nesnesla. Ale kdo ví? Příšery se šířily určitým způsobem. Jako nemoc. Ale mezihvězdná teorie vektorů neměla s jejich dnešní výpravou opravdu nic společného.

Bestie ovládaly tuto planetu. To bylo to jediné, na čem teď záleželo. Jejich úkolem nebylo bojovat s vetřelci o území, ale měli zajmout Královnu.

Machiko cítila, že jejich cíl není daleko.

Každou chvíli prorazí.

Starší - čest, sláva a ego zabalené do masa, kostí a brnění - si propaloval cestu poslední obrannou slupkou. V odlescích výstřelů viděla Machiko rozlehlou jeskyni zalitou ponurým spektrálním světlem. Připomínala samotné peklo.

A uvnitř se pohyboval démon.

Královna dosahovala normální velikosti. To znamenalo, že byla obrovská. Seděla v jeskyni jako strašidlo zahnané do kouta. Její sykot připomínal škrábání nehtů na školní tabuli. Lovci se hnali do jeskyně.

Mladší sloužili jako zadní stráž a měli za úkol odrážet útočící trubce, zatímco starší dokončí svoji práci.

Machiko plnila svůj úkol, ale dávala pozor, aby nikdy neměla Prcka za zády. Tahle stvoření měla být zosobněním cti, ale ona nikdy nevěřila mladým mužům žádné rasy a teď nebyla správná chvíle s tím začínat.

Predátoři znali svou kořist dokonale.

Jedna ze silných stránek příšer byla jejich úplná poslušnost Královně. Další byla absolutní preference rozmnožování druhu.

Ale z těchto výhod vyplýval i klíč k jejich slabině: trubci válečníci neudělají nic, co by ohrozilo život Královny.

A stejně by ona neudělala nic, co by ohrozilo její nenarozené potomky.

S těmito znalostmi byl úspěch zaručen.

Ale v žádném případě to nebyla procházka růžovým sadem. I přes vysokou sebedůvěru, která ze všech členů smečky od začátků vyzařovala, bylo téměř jisté, že problémům neuniknou.

Zatímco mladíci eliminovali každého trubce, který se pokusil strčit svou ubohou šerednou hlavu do jeskyně, starší zkušeně vystřelili poutací lana kolem četných královniných končetin.

Lana se napnula. Královna se zmítala a tahala za lana, ale uvolnit se nedokázala. Čas od času sebou cukla a zazmítala se, ale to museli Lovci překonat.

Královna byla pod kontrolou. Trubci to intuitivně cítili a drželi se v dostatečné vzdálenosti.

Teď nastala ta nejnebezpečnější část...

Skupina Lovců ji musela držet, zatímco ji Čupřina, svalnatý Vůdce, připraví na cestu.

Byla to riskantní práce, protože ji musel oddělit od vaku s vejci.

Čupřina vyrazil. Na ostré čepeli, kterou držel vysoko nad hlavou, se mihotaly odlesky halogenových lamp ostatních Lovců. Ještě ji pozvedl, napnul se, zamířil -

A sekl s přesností chirurga řezajícího skalpelem jemnou tkáň. Čepel tvrdě projela materiálem. Královna zařvala.

Bohužel Lovec, kterému Machiko říkala Tři fleky, nedával dostatečný pozor. Stál ve špatném postoji, a tak když královna dala všechnu sílu do té končetiny a zatáhla, vyletěl s lanem obtočeným kolem paže do vzduchu.

Královna ho vytáhla jako jo-jo a tvrdě s ním uhodila o zem.

Ochromený Lovec se nemohl hýbat.

Ale Královna ano.

Pomstychtivě sekla kosou připomínajícími paťáty Tři fleky přímo do hrudi. Paťáty byly tak ostré a úder tak prudký, že prošly brněním a v gejzíru krve se zabořily do válečníkova hrudníku.

Tři fleky se vzepjal a zachvátila ho křeč. A byl mrtvý.

To se v takových situacích stávalo.

Cestou ven z válečníkova těla přeťaly jako břitva ostré paťáty poutací lano.

Část královny byla volná.

To nebylo dobré.

Machiko bylo vše jasné. Bezpečnost skupiny záležela na tom, jestli se jim podaří Královnu udržet. Pokud se královna osvobodí, bude to pro její děti signál k útoku.

V dobách, kdy pracovala jako zástupce společnosti na Ryushi, by Machiko analyzovala situaci... zvažovala by možnosti.

A lidé by umírali.

Teď prostě jednala.

Odhodila zbraň a vrhla se po volném konci lana. Měla pouze zlomek vteřiny, než bude provaz z dosahu. Skočila automaticky, ale jako by v tom bylo kouzlo, talent, dovednost a přesnost, které nabyla až zkušeností na Ryushi.

Opustila postavení, prolétla kolem ostatních stále zmrazených zmatkem.

Prsty se dotkly provazu a zachytily ho na dostatečnou dobu, aby ho uchopila i druhou rukou a obtočila kolem zápěstí. Když se lano napnulo, zdálo se jí, že jí musí paže vyletět z kloubů...

Naštěstí se zapřela a držela lano celou svou silou.

Jen drž, Dahdtoudi, říkala si. „Malý nůž," jméno, které jí dal Dachande. Její spojení se silou, ctí a pýchou.

Jen drž tu věc pod kontrolou. O statní zařídí zbytek.

Okamžiky se protahovaly stejně, jak to toužily udělat její paže. Šlachy zapraskaly a kosti neměly daleko k prasknutí. Vetřelecký pach jí hrozil zalknutím. Snažila se soustředit. Nepohne se. Předstírala, že sedí v zazen. Absolutně soustředěná, absolutně sama v sobě a s myslí připoutanou ke gravitaci této planety.

Cítila, jak ostatní nabývají kontroly nad Královnou, a pak dva Lovci zaujali její místo.

Odstoupila a zhluboka oddechovala.

Královna se stále vzpínala, ale byla znovu lapena.

Machiko svým jednáním zabránila možné katastrofě.

Přistoupil k ní Čupřina.

Co vlastně očekávala? Poplácání po zádech? Pohyb kusadel v ekvivalentu úsměvu? Nějaký druh medaile cti?

Ne. Nic takového neočekávala, ne od této rasy. Připravila se.

Čupřina ji udeřil do hrudi takovou silou, že upadla. I přes její přípravu jí vyrazil dech. Nebránila se, neurazila se, neodmlouvala.

Kromě toho, že zachránila smečku, také opustila svůj post.

Tím neuposlechla rozkazu Vůdce. I přesto, že odvrátila neštěstí, projevila se jako nespolehlivá.

Její neuposlechnutí rozkazů může být odpuštěno, ale nikdy nebude zapomenuto. Bez ní by tu ty krabí tváře již nemusely být, ale ona bude před tváří tradice, cti a autority již navždy pošpiněna.

No dobře.

Začali přemisťovat Královnu na loď.

Vstala ze země a chvíli jen stála a čekala, až se svět kolem ní přestane točit. Cestou z jeskyně se k ní Čupřina obrátil.

Ukázal směrem vpřed a Machiko pochopila.

Má zaujmout pozici v předvoji.

Zvedla zbraň a vyrazila.

Byl to pouze symbolický post. Královniny feromony odradí všechny případné útočníky. Bylo to jako procházet s

rukojmím s velkým ostrým nožem přitisknutým ke krku.

Starší a zkušenější členové jednotky - ti se svaly a se zkušenostmi s přepravou vetřelců - táhli vzpouzející se Královnu k lodi.

Dachandeho značka ji opravňovala ke vstupu do této společnosti, ale dnešní chování z ní navždy učinilo černou ovci.

Stále se musela o chování Lovců hodně učit, ale věděla, že pokud by měla možnost znovu se rozhodnout, zachovala by se stejně.

Cesta zpět trvala věčně. Příšera sebou každou chvíli cukala a Lovci ji vždy museli znehybnit, aby ji myšlenky na útěk přešly.

A co na ně ještě čekalo: Podle Čupřiny bylo naložení zajaté Královny na loď tou nejnebezpečnější částí každé lovecké výpravy.

Když dorazili k lodi, poznala Machiko proč.

Dálkovým ovládáním vysunuli rampu. Byla úzká a představovala velký problém. Machiko si uvědomila, že stísněné problémy lodi nedovolí žádnou chybu ani nepřesnost.

Podle Čupřiny se Královny v tomto okamžiku často pokoušely o poslední sebevražedný pokus o útěk.

Lovci s velkým úsilím dopravili příšeru nahoru po rampě. Táhli ji do prostoru odděleného od zbytku lodi - prostoru, který bude jejím vězením.

Machiko zaujala pozici na konci rampy. Nemohla si pomoct a musela se ustaraně ohlížet na ostatní, kteří pomáhali královně do jejího soukromého apartmá.

Machiko předpokládala, že se královna musí každou chvíli pokusit o poslední útěk.

Co nečekala a co ji překvapilo, bylo, že pokus o osvobození nepřišel od ní, ale od jejích dětí. Nějak se jí podařilo vyslat neviditelný signál nebo neslyšitelný pokyn, který uvedl její potomky do pohybu. S řevem a divočeji než kdy jindy vyrazili z jeskyně. Machiko zareagovala.

Otočila se, zapřela se a začala kropit útočící hordy záplavou zářivé smrti. Spolu s dalšími mladíky museli v následujících patnácti vteřinách zabít kolem třiceti příšer.

Ale vetřelci stále přibývali.

Čupřina vyštěkl povel ke stažení... Výkřik, který se změnil na vyděšené zavytí.

Machiko již začala vystupovat po rampě. Zdálo se, že příšery vůbec nezajímá, že padají po desítkách. Několik z nich prorazilo řady Lovců a vyrazilo vzhůru rampou.

Machiko se rozhlédla, aby zhodnotila situaci a s hrůzou zjistila, že se řady zkušených starších Lovců rozpadají. Královna se změnila v šílenou bestii a zuřivě za sebou tahala provazy. Skočila ke straně.

Další výkřik.

Ve všeobecném zmatku si Machiko všimla, že Čupřina vydal rozkaz ke zvednutí rampy. Bylo to na poslední chvíli. I tak, než se konec odlepil od země, skočily na něj dvě příšery.

Palba ustupujících Lovců je roztrhala, ale jejich místo zaujaly jiné dvě.

Zatím se řady Lovců snažily ovládnout situaci.

Machiko ustoupila stranou, aby mohl poslední z mladíků vylézt na palubu.

A pak se skřípotem a hučením hydrauliky rampa zajela.

Bastardi byli venku.

Čubka byla uvnitř, silná a volná.

Machiko se otočila. Lovci spěchali k východům z místnosti a svým pozicím. Královna zklamaně zařvala.

Královna měla před sebou jen jednu volnou cestu - přímo do svého vězení. Za příšerou byl otvor ventilace, z kterého visel utržený kabel, ale ten byl pro ni příliš malý.

Ostatní znali loď mnohem lépe než Machiko a rychle uháněli z dosahu nebezpečí. Machiko byla zmatená a v šoku prostě stála a sledovala Královnu.

Ta se otočila a namířila si to přímo k ní.

Blížila se maximální rychlostí. Machiko automaticky zvedla zbraň a zamířila. Vlastně to vypadalo, že se puška pohybuje vlastní vůlí, dokonale se opírá o rameno a míří na Královninu hlavu. Z takové blízkosti by jeden výstřel roztrhal i tak obrovskou hlavu.

Stačilo stisknout spoušť.

Prst se napnul.

Ale pak se zarazila.

Ne.

Příliš mnoho společníků zaplatilo ten den životem při pokusu zajmout Královnu. Kdyby ji zabila, jejich oběť by byla k ničemu.

Dokonce i čest nabízela v takové situaci jen jedno řešení. Ústup.

Odhodila zbraň a rozběhla se.

Těžce popadala dech a srdce jí bilo v rytmu kulometu.

Boty vydupávaly další rytmus do ocelové podlahy.

Nic z toho neslyšela.

Jediné, co vnímala, byly zvuky vydávané Královnou...

A pocit vlastní smrtelnosti.

Odlet z Ryushi a připojení k Lovcům ji v té době připadalo logické. Bylo to správné rozhodnutí. Morální kodex yautja jí, jak ho vnímala, připadal čistý a dokonalý. Když osamoceně čekala na Ryushi, doufala přesně v takovou

příležitost. Cítila, že ji zkušenost z Prosperity Wells zásadně změnila.

Teď jí to rozhodnutí připadalo hloupé a zbytečné. Romantický sen. Když se na ni valily tuny slintající Smrti, nebyla schopna myslet na nic jiného než na strach a přežití. Co ji přesvědčilo, že je schopna žít způsobem těchto polovičních divochů? Co si vlastně chtěla dokázat?

Běžela o život.

Zdálo se jí, že na krku cítí horký dech příšery. Jistě však slyšela klapot chitinového krunýře a dusot pařátů.

Před sebou spatřila dveře... cestu do bezpečí. Byly malé kulaté a daly se rychle zavřít.

Na druhé straně dveří u ovládání stála postava s rukou položenou na zdi.

Prcek.

Kvůli masce nedokázala rozeznat jeho výraz.

Sakra, nevěděla, jestli ty věci vůbec nějaké výrazy mají - prostě nedokázala rozlišovat pohyby kusadel.

Prckova paže se pootočila.

Cvaknutí v ovládání.

Dveře se zavřely a odřízly jí cestu.

Přesně uprostřed měly okno ve tvaru trojúhelníku. Dva Lovci - žádný z nich nebyl Prcek - se k němu přiblížili a zírali do místnosti.

Ani jeden z nich se nepohnul, aby otevřel dveře. Nikdo se ji nepokusil zachránit.

Jen ji sledovali. Diváci na nějaké smrtelné hře o cti.

Jak si kdy mohla myslet, že by mohla žít podle bizarních zákonů těchto stvoření?

Nebo dokonce získat jejich respekt?

Otočila se.

Královna nebyla tak blízko, jak se obávala, ale také nebyla daleko. A každým okamžikem se blížila.

Tak dobře, zachovat si tvář se bude snažit, až si zachrání kůži.

Pohnula se jedním směrem a Královna rychle zareagovala. Přenesla váhu a obětovala rychlost, jen aby rychle skoncovala s jediným dostupným mučitelem.

Machiko se pokrčila a vyrazila ke svému skutečnému cíli.

Z každé pasti existovalo více úniků.

Mířila k ventilačnímu otvoru s volným kabelem, kterého si před chvílí povšimla.

Celou silou se odrazila a začala šplhat.

Zvládla to v rekordním čase, ale když se dostala k mříži, byla bestie již pod ní. Zřejmě se jí nechtělo jen tak sedět a sledovat, jak jí Machiko uniká.

Neváhala ani okamžik.

Na rameně měla připevněný laser.

Vystřelila a zářivý paprsek se ihned zařízl do drátů. Vypnula laser a opřela se do mříže. Otvor byl akorát pro její drobné tělo.

Nejvyšší čas. Ještě vteřinu nebo dvě a-

Zatímco si vychutnávala pocit bezpečí, pocítila zvláštní tah za vlasy.

Královna ji pařátem uchopila za copánky.

Naštěstí Královna nebyla jediná s ostrými pařáty.

Machiko se pustila jednou rukou a pohnula zápěstím způsobem, který aktivoval výsuvné čepele. A téměř tím samým pohybem udeřil dozadu.

Odřízla si copánky.

Také zmrzačila větší část Královnina pařátu.

Příšera zavyla.

Ucítila, jak Královna dopadla zpět na podlahu. Ze zranění vystříkl proud kyseliny, který Machiko naštěstí minul.

Protáhla se otvorem v mříži. Svaly ji poslouchaly přesně a efektivně. Znova byla vděčná za všechen trénink, cvičení, výdrž...

...a štěstí.

Rychle se odtáhla od mříže a nedala tak té čubce druhou šanci k útoku. Královna zuřivě řvala a z otvoru byla cítit pulzující kyselá krev.

Nezastavila se a pokračovala dál potrubím. Stále tu byla možnost, že Královna strčí pařát do otvoru a popadne ji za nohu.

Copánky mohla postrádat. Nikdy se nesnažila přilákat pozornost mužů mezi Lovci. Sakra, třeba mají nějaké přilepovací náhražky.

Noha, na druhou stranu... noha, to bylo něco jiného.

Nohu potřebovala.

Škoda královniných prstů. Ale Lovci ji opět dostanou pod kontrolu a ona bude jistě schopna dělat to, co od ní potřebovali: konkrétně klást vejce pro jejich značící rituály.

Průchod ventilací byl záležitostí intuice a smyslu pro orientaci.

Přes. Nahoru. Dolů.

Nakonec dolezla k další mříži.

Opřela se o zeď a skrčila nohy před sebou. Kopla. A ještě jednou.Mříž se uvolnila a spadla na podlahu. Lehce se protáhla a padala několik stop na kovovou podlahu. Dopadla na všechny čtyři, mrštná jako kočka.

Stáli tam lovci a sledovali ji. Jen tak stáli a vyčkávali.

Strhla si helmu a zhluboka se nadechla.
Vyrazila rituální válečnický pozdrav vítězství.
Nebyla si jistá, co očekává. Poděkování? Pokud věděla, tak ve slovníku Lovců takový výraz neexistoval.
Zachránila jim zadek a oni neměli co říct.
Jen ji sledovali, jako by se snažili zjistit, z čeho se ten podivný cizinec, kterého Dachande Označil, skládá. Tenhle zvláštní společník, kterého nikdy nepochopí...
A pak udělali něco zvláštního.
Uklonili se.
Machiko se před nimi již uklonila... část japonského dědictví, kterou jim ukázala. Sledovali ji a zdálo se, že nechápou...
A teď se klaněli.
Všichni až na jednoho.
Ostatní se otočili a vyrazili připravovat start lodi. A vyřídit to s Královnou...
Všichni až na jednoho.
Jeden zůstal. Sejmul si helmu a jeho oči vypadaly jako zářivé uhlíky v temnotě.
Prcek.
Jeho kusadla se výhružně pohybovala.
Vyrazil směrem k ní. Rychle a hrozivě.
Machiko stála na místě.
Zastavil se ve vzdálenosti jen několika centimetrů.
Machiko se nepohnula. Nezamrkala. Jen bez hnutí zírala na vyzyvatele.
Kusadla se zakomíhala.
Ale pak se Lovec otočil a odešel.
Chodbou zněla ozvěna jeho kroků. Dokázala to. Prcek se jí potom, co ukázala tolik odvahy a co dala v sázku život kvůli úspěchu výpravy, neodvážil ublížit.
Ne. Machiko nebyla jednou z nich.
Ale teď jí dlužili víc než kdykoliv předtím.
Pocítila požehnání endorfinového návalu...
...křídla blesku...

3

...srdce hromu...
Machiko se přikrčila. Klidně držela meč a čekala na první pohyb protivníka.
Samuraj v plné středověké zbroji se nehýbal. Jeho meč se ve slunci pozdního odpoledne blýskal jako útlý medailon smrti, přívěsek na azurovém nebi.
Válečník vykročil kupředu, brnění dávalo pod sebou zřetelně tušit dokonale stavěné tělo. Představovala si, že cítí zápach drsného mužského pižma.
Vychutnala si záchvěv strachu.
Znovu vykročil. Z jeho pohybů vyzařovala známá a znepokojující arogance. Zdálo se, že spěchá, jako by chtěl rychle dokončit tuto řezničinu a pokračovat s další zábavou.
„Hej," vykřikla japonsky. „Schováváš v tom poklopci salám, ty mizernej, impotentní srabe?"
Samurajovy oči se rozšířily vztekem.
Pozvedl meč a s křikem vyrazil kupředu.
Machiko Noguchiová mu vyběhla vstříc a pak v posledním okamžiku ukročila stranou. Mihla mečem dolů a potom hned nahoru pod zkušeným, ale zlostným úderem. Její ostří našlo otvor v brnění a proniklo do mužova těla.
Na samurajově tváři se objevila grimasa bolesti a překvapení. Ústa se otevřela a vyšel z nich zmučený výkřik.
Meč prolétl mihotajícím se světlem a vyjel plnou rychlostí na druhé straně.
Muž s bliknutím zmizel.
Machiko musela zvládnout meč. Změnila jeho směr a meč narazil do drnu.
Zhluboka se nadechla a uklidnila se.
„Excelentní," ozval se za ní tichý hlas. „Absolutně skvělé, Machiko."
Otočila se a pohlédla na pozorovatele. Krčil se u velkého kamenu, aby se nezapletl do scénáře, který tak dovedně vytvořil.
Holoprojektor se již zasunoval zpět do otvoru na jeho čele.
„Díky," odvětila.
Potlačila úsměv. Starého AH nebylo radno příliš povzbuzovat.
Vstal a oprášil si prach z kolenou.
„Výborně jsi použila Sun Tzuovy principy," pronesl android úsečným škrobeným tónem, který nesl starý středoatlantický přízvuk.
„Promiň?"
„Sun Tzu, Umění války, samozřejmě."
„Ach, ano. Myslela jsem, že mluvíš o nějakém druhu mouchy přenášející nemoci.
„Myslím, že to je tse-tse."
„Ano, ano, spolu s mnoha dalšími užitečnými principy, Attilo. Stále mi je opakuješ. Mezi údery nunčaky nutně

nepochytím všechny, ale postupně mi přechází do podvědomí. Tohle bylo docela jednoduché. Nechal jsi toho samuraje pohltit pýchou a vztekem. Tyto pocity znám více než dobře a vím, jak tyto slabosti u druhých využívat. U mužů jsou to časté charakterové rysy a já chvíli cestovala se super - když ne se supermuži, tak alespoň se předimenzovanými muži."

Attila vypadal mírně znepokojeně. „To jsem netušil. Já nemám podvědomí. Možná bych měl šetřit a jedno si koupit."

Byli asi tři kilometry daleko na plamně na světě, který byl jejím pracovištěm. V pracovním pořádku společnosti byl ten den ekvivalentem soboty a Machiko ho využívala jako obvykle.

Cvičením.

Přesněji výcvikem boje s Attilou Hunem, robotem.

Udržet si pružné tělo a čistou duši. To byla správná cesta. Když byla přidělena do tohoto zapadákova, uvědomila si, že bude potřebovat nějakého trenéra a společníka, a protože si nebyla jista možností najít si na takovém vzdáleném světě lidského přítele, koupila si robota. Správný výraz byl vlastně „android," ale pro ni byl Attila robotem. Koupila ho jako pouhé číslo a sama ho pojmenovala. Soukromá osoba si málokdy mohla dovolit takový výdaj a Machiko si musela nejdříve vyžádat souhlas od Společnosti. Vysvětlila jim jasně, na co tu věc potřebuje, a jelikož si Společnost byla vědoma její minulosti a nechtěla ji jakkoliv dráždit, souhlasila. Peníze měla a pokud chtěla umělého společníka, proč ne. Komu záleží na tom, jestli s ním bude bojovat nebo souložit?

Attila Hun nebyl jedním z těch obyčejných androidů používaných Společností. Nebyl klasickou Umělou Osobností v obvyklém sermorganickém smyslu, bylo vněm více mechanických součástek. Řada, z které pocházel, byla navržena tak, aby byla dostupná i průměrné populaci a mohla být používána pro soukromé nebo komerční účely. Ne jako ostatní, které byly určené pro armádu a vesmírný výzkum.

Machiko si Attilu naprogramovala, aby vyhovoval jejím požadavkům. Bohužel nevěděla co si počít s osobností, která byla v té věci obsažena.

„Máme krásný den, slečno Noguchiová, není-liž pravda?" rozhlédl se Attila se širokým úsměvem po planině.

Machiko zavrčela.

„Dnes nemáme komunikativní náladu?"

„Naštvalo mě, že jsi mě oslovil slečno."

„Nejste vdaná."

„Podívej, už jsme to probírali asi stokrát. Nevšimla jsem si, že ti nevymazali tvoje minulé programy. Neuvědomila jsem si, že máš takové bohaté základy, a vím, že je teď už nemohu vymazat, aniž bych z tebe udělala úplného idiota. Nemůžeš selektivně odstranit některé své zvyky - jako například oslovovat mě ‚slečno'?"

„Samozřejmě."

„Dobře, tak to udělej."

„Dnes opravdu nemáte dobrou náladu, paní Noguchiová."

„Machiko. Říkej mi, prosím, jen Machiko."

„Výborně. Miluji naše neformální výměny názorů. Velmi rád s vámi komunikuji, když mne uvolníte z mého kumbálu, abych vám byl po vůli."

„Nechej toho. Jako bys neměl vlastní život."

„Posláním mého života je sloužit."

„A sledovat filmy a katalogizovat hudební pásky."

„Jeden musí nějak vyplnit volné chvilky."

„Měla jsem tě nechat naprogramovat na vaření a uklízení. To by bylo nejlepší."

„Vždyť vařím."

„Dokážeš uvařit vodu a to je asi tak všechno."

„Zapomínáte, že i když jsem vybaven smysly, ty musí být nastaveny tak, aby vyhovovaly vaším chutím. A uklízel bych častěji, kdyby vaše podivné meditační cvičení nevyžadovaly takové spartánské prostředí a váš režim nepřikazoval, abyste si jako součást kata uklízela sama."

„Dobře, dobře. Promiň. Mám jen špatnou náladu. Možná, že porážení holografických simulací mé neuspokojuje stejně jako boj se skutečným masem a stříkání skutečné krve."

„Je mi líto, ale takovými simulacemi nejsem vybaven. Opět se snažíte, abych se cítil méněcenný."

„To v žádném případě."

Najednou se Attila usmál a Machiko se ulevilo. V klidu byla jeho tvář temná a zarputilá. Tmavé rysy, černé oči a stále mírně podmračený obličej. Ostrý, dokonale řezaný nos v drobné tváři pod dokonalým krátkým gentlemanským sestřihem. Než jako germánský Hun vypadal Attila spíše jako sklíčený mladík z Neapole. Ale když se usmál a ukázal dokonalé bílé zuby, celá tvář se mu rozzářila. V takovýchto chvílích Machiko úplně zapomínala, že Attila není lidskou bytostí.

A ty stejné okamžiky jí připomínaly, že ona lidskou bytostí je.

Vždy si zakládala na své klidné povaze a dokonalém sebeovládání. Svým ledovým chováním si u spolupracovníků vysloužila přezdívky jako „Ledová princezna" nebo „Sněžná královna". Měla velmi málo přátel. Vždy zůstávala tvrdá, klidná a dokonalá.

Ale zkušenost se smečkou yautja ji změnila. Pravda, někdy se cítila lépe mezi stvořeními, která měla mezi sebou jasně stanovena pravidla chování a která ta pravidla dodržovala. Ale přece jenom to byli mimozemšťané a ona byla lidskou bytostí. Při výpravě na Gordian poznala, že se hluboko v ní skrývá láska a příslušnost k člověčenství. Respektovala yautja a v mnoha ohledech se stala jednou z nich. Ale uvědomila si, že stále jedná a přemýšlí jako člověk, a tak se teď pokoušela prozkoumat zcela nové dimenze své humanity. Stále to však neznamenalo, že by vycházela dobře s ostatními

lidmi. Ale snažila se. Jedna z nejlepších stránek Attilovy společnosti byla, že se s ním cítila dobře a pohodlně. Mohla být hravá nebo protivná, chladná nebo okouzlující. Mohla experimentovat s novými aspekty své osobnosti.

„Tak dobře," řekl Attila. „V tom případě se přestaneš přetvařovat a budeš se mnou souhlasit, že je překrásný den. Všechny důkazy leží před tebou."

Machiko se rozhlédla.

Pach předchozího cvičení se trochu rozplynul, a tak byla schopna zaznamenat vůně, jež je obklopovaly. Nejvýraznější byla samozřejmě tráva. Nebyla jako na Zemi, ale byla založena na stejném principu. Krátká zelená stébla pokrývala okolí jako hustý koberec. Právě tu byla místní varianta léta. Stejně příjemně teplá, jako byla místní zima příjemně chladná. Mezi nimi byl dlouhý, dlouhý podzim a stejně dlouhé jaro, král a královna tohoto mírného nevýrazného světa.

Květiny.

Attila mluvil samozřejmě o nich.

Byly opravdu překrásné a v podivných odstínech se mísily s okolím. Vytvářely na povrchu nečekané ostrůvky roztodivných barev. A k tomu navíc zvláštní modrozelené nebe, způsob, jakým se oblaka pohybovala po jeho rozlehlých tichých dálavách, a to vše ohraničeno nevysokými pahorky a vzdálenými mlhavými přísliby vysokých hor...

Jemná bríza čechrala její stále krátké černé vlasy a ochlazovala stále pálící značku na čele, pozůstatek po blesku...

„Hezké."

„Hezké?" Robot pozvedl udiveně obočí. „Jen ‚hezké'? Kde je tvůj smysl pro krásu?"

Pokrčila rameny. „Myslím, že to má v sobě kapku nepoddajné nudné přitažlivosti. Ale zapomínáš na můj původ."

Attila zmateně naklonil hlavu, ale nakonec pozvedl vítězně prst. „Ach ano. Jako Japonka musíš upřednostňovat více regulovanou a disciplinovanější krásu zahrady."

„Netvrdím, že nedokážu ocenit divokou krásu. Naučila jsem si užívat krás Ryushi, drsná svítání a krvavé západy slunce..."

„Možná, že je tvůj názor ovlivněn současným stavem tvé mysli."

„Eh?"

„Jsi stále nespokojená."

„No dobře... a ty jsi spokojený?"

Robot pokrčil rameny. „Jako android musím být spokojený s tím, že jsem."

„Svoboda v otroctví, co?"

„Službu u tebe nepovažuji za otroctví, ale předpokládám, že podle zákona a technicky by za ně mohla být pokládána."

„Ať žije svoboda! Propusťte můj lid!"

Na Attilově tváři se usadil uražený výraz.

„Myslím, že bychom měli pokračovat ve výcviku."

Machiko vytáhla šátek a otřela si krůpěje potu. „Chci přestávku na oběd. Odpoledne bychom mohli procvičovat taktiku."

Attila pozvedl ruku a chvíli pečlivě studoval hodinky. „Myslím, že si pro tebe ve svém programu dokáži najít místo."

„To je od tebe milé. Ve městě je pěkné malé bistro. Mohli bychom jít tam."

„No, protože je ve městě pouze jedno bistro, myslím, že vím, o kterém mluvíš. Škoda, že jsi nepřinesla piknikový koš. Mohli jsme tu zůstat a kochat se krásným dnem..." S přehnaným afektem se udeřil do čela. „Ale já truhlík. Jak jsem jenom mohl zapomenout?"

Attila přiskočil k vozidlu, otevřel poklop a vytáhl koš přikrytý červeno-bíle kostičkovaným ubrusem. Strhl ubrus a odhalil několik sendvičů, jablka a láhev červeného vína.

Machiko se pousmála. „Neuvědomila jsem si, že máš naprogramovanou i předvídavost."

„Všichni androidé mají určitou zeměpisnou šířku, v jejíchž hranicích se mohou pohybovat."

„Mně dělá starosti spíš délka."

Attila předstíral podrážděné odfrknutí. „Možná bude lepší, když se prostě posadíš, ochutnáš a kritizovat budeš, až pokud mé jídlo neuspokojí tvé vysoké nároky."

Machiko se zasmála. „Ale jdi. Jen se mě snažíš rozveselit." Sledovala Attilu ke kameni, na který se mohli pohodlně usadit.

„Ano. Přiznávám. A mám k tomu dobrý důvod. Život je daleko lepší, když máš dobrou náladu." Začal vybalovat koš a rozkládat jídlo na stolu podobný kámen. Vyndal malou vázu s květinou podobnou diamantu a umístil ji do středu svého uměleckého díla. „Tak. K vaší spokojenosti?"

Přikývla. „Příjemné překvapení."

„Jen Umění války k životu nestačí."

„To ráda slyším. A co je tohle za sendvič?" Machiko začala rozbalovat celofán.

„Ochutnej a hádej."

„Doufám, že to není nějaký nový druh bojového cvičení."

„Cože? Sendvičové karate?"

„Třeba s Pohybem Salátu a Hořčice?"

„A nebo Boční kop s Majonézou? Těžko. Mohu ti doporučit, abys ochutnala?"

Machiko si kousla. Z pohledu mezi krajíce žitného chleba usuzovala, že to je nějaký druh masové paštiky, vypadala jako z jater - ale určitě ne...

Ochutnala a oči se jí rozzářily.

„Husí játra!“

„Přesný odhad.“

„Ale kde -“

„Ale, malý výměnný obchod s lidmi ze Zásobování. Napadlo mě, že přijde při pikniku vhod, a ty jsi byla poslední dobou pořád v depresi.“

Ukousla sousto delikátní paštiky a chvíli jej pouze převalovala v ústech. Zavřela oči a jen vychutnávala.

„Může mi to někdo vyčítat?“

„Myslel jsem, že jsi šťastná, když jsi chodila s tím důlním předákem.“

„S kým? S Edwardem? To byla jen legrace. Rozptýlení. Je to dávno pryč.“

„To je sotva pozitivní postoj. Předpokládám, že ti Predátoři asi neměli sendviče s husími játry?“

„Ne. Oni jedli játra syrová.“

„A také jistě neměli chytré a nepostradatelné androidské asistenty?“

„Ne, neměli ani roboty jako otroky. Mohli bychom se od nich vlastně dost naučit.“

„Hmm. Zdá se, že mají čest s odvahou k snídani, obědu i večeři.“

„Kdepak. Mají pro Lov biologické důvody. Jsou to vlastně mrchožrouti. Můžeš to jasně poznat z jejich dechu.“

„Úžasní tvorové. A ty tvrdíš, že ti vlastně schází?“

„Schází? Tak daleko bych nezacházela, Tile. Není to druh tvorů, po kterém by se člověku stýskalo. Nevyvolávají přílišný sentiment.“ Vzdychla a přemýšlela o jiném způsobu jak vyjádřit své pocity. Dokázala to vyslovit jen stejným způsobem jako již dříve. „S nimi jsem se cítila naživu.“

„Teď jsi naživu. Mám aktivovat své diagnostické přístroje?“ Attila ji uchopil za zápěstí. „Aáá, tep máme. To vypadá dobře.“

„Promiň. Cítila jsem, že žiji naplno. Naplno v jediném okamžiku.“

Attila pokrčil rameny. „Vyznavači extrémních sportů mluví o stejném typu adrenalinového návalu. Všechno je to záležitost vnitřního chemického systému organismu. Bylo mi řečeno, že něco podobného si můžeš obstarat i na černém trhu.“

„Ne, ne, ty to prostě nechápeš.“

Přikývl. „Ale ne. Možná to chápu. Možná, že jsi tím vším dokazováním si vlastní odolnosti, odvahy a cti ve společnosti těch superchlapáckých stvoření dokázala na chvíli potlačit hanbu a vinu, která spočívala kvůli činu tvého otce na jménu vaší rodiny, a potlačit tak to, co to znamená v kultuře, ke které se tak tvrdohlavě hlásíš.“

„Nenávidím, když takhle mluvíš.“

„Jak takhle?“

„Cože - koupila jsem si snad psychiatra, proboha? Co mi to tady cpeš za kraviny?“ Machiko, v obličeji celá červená, vstala a hodila na Attilu polosnědený sendvič.

Uhnul.

„Jen jsem opakoval věci, o kterých jsme již hovořili.“

Machiko okamžitě zalitovala svých slov.

Pochopila důvod, proč již tyto věci nenazývali roboty. Roboti neměli city. Androidé ano. A i když tyto city možná nebyly tak složité a podivné jako lidské, zasloužily si respekt a uznání.

„Omlouvám se, Attilo.“ Došla k němu, zvedla sendvič a zakousla se do něj, jako by chtěla pozřít slova, která před chvílí vypustila z úst. „Výborná chuť.“ Setřásla ze sendviče zbytky trávy a prachu, ukousla velké sousto a melodramaticky ho vychutnávala. „Hmmm. Skvělé.“

Attila Hun si založil ruce na prsou. „Co když se nenechám takhle naivně obalamutit?“

„Ty my neodpustíš?“

„Nikdy jsem se nezlobil. Co ti mám odpouštět?“

„Ha. A kdo je teď pokrytec?“

„Naše konverzace mi připadá extrémně neproduktivní a tak se opět ujímám role vašeho důvěryhodného, věrného a mlčenlivého umělého služebníka.“

„Jinými slovy, budeš trucovat?“

„Přesně.“

„No, než začneš, mohl bys mi vyjevit svůj názor na to, na co se právě dívám?“

Machiko ukázala prstem k nebi.

Attila okamžitě zareagoval na vážný tón jejího hlasu a podíval se vzhůru.

Kosmodrom ležel západně od provizorního městečka. Oni vyjeli za cvičením přesně jižním směrem. Na žhnoucích tryskách sestupovala v záři sálajícího slunce a obklopena dýmem zplodin k základně vesmírná loď.

„Moment.“

Ozvalo se cvaknutí a následné šumění, jak se Attilova soustava čoček rychle zaměřovala. Attila ji již dříve seznámil s některými aspekty své mechanické stránky a bylo to velmi působivé. Skryté schránky. Možná dokonce i skryté zbraně? Dokonce tvrdil, že některé části jeho těla mohou pracovat nezávisle na ostatních - pomocí dálkového ovládání. V některých vypjatějších chvílích Machiko vážně uvažovala, že to pomocí svého meče vyzkouší.

„No?“

„Netrpělivost válečníkům nesluší.“

„Moje lidství vítězí. Tak... povídej.“

„Používáš velmi podivných metafor.“

„Dělej.“

„Je to nanejvýš zvláštní loď, Machiko Noguchiová. Nějaká varianta modelu KX.“
„Model KX...“ Machiko hvízdla. „To jsou exkluzivní jachty.“
„Správně.“
„Proč by někdo, kdo vlastní KX, létal na tuhle bohem zapomenutou planetu?“ divila se Machiko Noguchiová.

4

Zanedlouho to zjistila.
„Tak,“ pronesl Livermore Evanston a pozvedl sklenku kvalitního vína, „na zdraví, štěstí a vzájemně prospěšné obchodní dohody.“
Machiko na něj podezřívavě pohlédla a usrkla ze třpytivé skleničky naplněné červenou tekutinou. Skvělé. To, spolu s paštikou z husích jater, vyčerpá její dávku gurmánství alespoň na rok. Nicméně nasadila neutrální výraz.
„Znám pouze vaše jméno a vím, že jste si to přihasil ve velké soukromé vesmírné lodi. O obchodních dohodách můžeme diskutovat.“ Usmál se. Červené tváře mu zářily jako vánoční ozdoby. Veselé oči měl široce otevřené a zdánlivě nedokázaly skrývat žádná tajemství.
„Ach, myslím, že má nabídka vás bude velmi zajímat, má drahá.“
Usrkla víno. Skutečně to bylo nejlepší burgundské, jaké kdy ochutnala.
Znovu se napila, tentokrát pouze kvůli účinku alkoholu.
„Mohu se posadit?“
„Samozřejmě.“
Ukázal ke střídmému, ale velmi kvalitnímu křeslu. Vše na lodi bylo křehké a střídmé, ale s dotekem třídy a kvality, který mohl pocházet jen z velkého bohatství.
Posadila se. Křeslo bylo velmi pohodlné a ihned se přizpůsobilo jejímu tělu.
„Ještě víno?“
„Proč ne?“
Natáhla ruku se sklenkou a muž jí dolil.
„Excelentní, že ano?“
„Na této lodi jsem nespatřila nic, co by nebylo excelentní.“
„Jsem tak šťastný, že jste si udělala čas a přišla mne navštívit.“
Pokrčila rameny. „Přišla jsem o zmraženou večeři, televizi a mého robota. Hodně mi toho dlužíte.“
„Atraktivní žena jako vy a není večer o víkendu na romantické večeři. Nějak mne i již pouhá zmínka o tom vyvádí z míry. Jsem rád, že mne sem shoda okolností zavála.“
Znovu usrkla vína a opřela se do křesla. Všechna zdvořilost byla teď pryč, nahrazena čistě obchodním výrazem.
„Přejděme k věci.“
„Rád. Mám pro vás nabídku, obchodní návrh, který, myslím, shledáte nanejvýš zajímavým.“
Machiko naslouchala.

Když se s Attilou vrátili do jejího bytu, čekala na ni zpráva. Mužský hlas žádal, aby obratem zavolala na určité číslo.
Neudělala to.
Šla se vykoupat. Čas byl cenný a po žádném vyčerpávajícím cvičení si nenechala ujít příležitost ponořit se do vlažné lázně obohacené vonnými oleji a příjemnými bublinkami. V rušných časech na Ryushi, kde byla jako novopečený zástupce Společnosti, si na ně nikdy nenašla čas. Jen rychlé studené sprchy. A s Lovci... no, ti se koupali jen zřídka, a tak se přizpůsobila.
Ale teď byly koupele příležitostí na chvíli vymazat vesmír. Nazvala to časem pro Machiko.
Suchá, oblečená v županu z umělého hedvábí upadla do zasněného stavu, o kterém si ráda myslela, že je to meditace, ale což ve skutečnosti bylo jen lítostivé snění, se kterým začala tady na konci světa. V tom okamžiku zazvonil telefon.
Ignorovala ho.
Ale Attila ne. Zvedl ho a pak trval na tom, aby si ho vzala. To ji přimělo, aby začala vážně přemýšlet o jeho prodeji. Nakonec si ale telefon vzala a podržela si ho u zpola naslouchajícího ucha.
To byl okamžik, kdy poprvé zaslechla jméno Livermore Evanston.
Až když zavěsila a diskutovala o hovoru s Attilou, uvědomila si, že adresa, na kterou byla pozvána, označuje dok na kosmodromu. S největší pravděpodobností dnes večer zamíří na jachtu, kterou viděli s Attilou přistávat. Attila nadšeně rozebíral všechny možnosti, ale Machiko zůstala klidná a podezřívavá.

Pokud by si připustila jakoukoliv naději, měla by pak o to víc co ztratit.
„Teď vám vyložím své karty,“ začal Livermore Evanston. „O tom, co se stalo na Ryushi, toho vím mnohem víc než většina lidí. A o vás toho vím více než samotná Společnost.“
Pozvedla obočí. „Ach? Nechcete mi vysvětlit, o čem přesně to mluvíte?“
Věděl o Lovcích? To bylo nepravděpodobné. Skrývali se a jejich zásahy do historie lidstva byly zahaleny tajemstvím. Vždyť to také bylo součástí pravidel Hry.
Čas, který strávila se Smečkou, byl v materiálech Společnosti oficiálně označen jako „mimo službu“. Společnost nevěděla, co se stalo, ale věděla toho dost, aby ji pohřbila na nějakém bezpečném místě. Mysleli si, že to udělali, když ji po přemístění kolonie ponechali samotnou na Ryushi.

„Vím o vašich zkušenostech s mimozemskými arzchrada,“

„Myslíte příšery.“

„Ano, to je důvod, proč jsem tady.“

Něco v Machiko vzplálo. Nemohla si pomoci a musela to sledovat. Nepochybovala, že její v očích rozhořel zájem. Už nedokázala zachovat správnou pokerovou tvář. K čertu. Příšery byly špatné. Cokoliv, co souviselo s jejich vymýcením z tohoto světa, stálo za pozornost a pokud bude schopna pomoci, nebude váhat.

„Poslouchám.“

„Zdá se, že vám nejsou lhostejné.“

„Ne, to nejsou. Musí být zničeny.“

„Ano, to naznačují i vaše materiály. A vaše přežití na Ryushi naznačuje, že jste v tomto směru velmi talentovaná. I když byla osada kompletně zničena, vaše zkušenosti, bojové umění a odvaha neušly pozornosti - ale pak jste na několik let zmizela...“ Nechal větu viset ve vzduchu a čekal, že Machiko doplní prázdné místo.

Srkala víno a nechala ho čekat.

„...a pak jste se objevila na té důlní planetě v lepší formě než kdykoliv jindy.“

„Ano. Na Gordianu.“

„Na planetě s problémy s příšerami.“

„Ano.“

„Spolu s dalšími podivnými událostmi...“

Znovu jen upíjela víno. Nenechala se vyprovokovat.

Vzpomínala na Gordian - další lidská kolonie, na kterou její smečka vysadila vetřelce. Musela se tam rozhodnout. Musela si vybrat mezi yautja, se kterými dva roky Lovila a kterým se tak strašně snažila prokázat svoji čest a odvahu, a kolonisty, příslušníky její vlastní ubohé rasy, která způsobila jí a její rodině tolik hanby. Její lidství vyhrálo. Připojila se ke kolonistům a bojovala po jejich boku proti yautja. S velkými potížemi vyhráli.

Evanston zaujal při posledních větách vážný seriózní postoj. Teď ale byl opět veselý a jeho výraz byl ztělesněním družné otevřenosti. Livermore Evanston byl kulatý a zavalitý muž, ale na jeho tváři ani těle nebyla jediná známka mentální nebo fyzické slabosti. Pod maskou lhostejnosti vyzařovala ohromná vitalita a entuziasmus. Byl oblečen v překrásně ušitém a barevně sladěném obleku, který vypadal stejně pohodlně jako elegantně. Bezpochyby byl stejně drahý jako vše kolem. Jeho účes tvořilo množství dokonale upravených hnědošedých kudrlin a obličej mu zdobila vkusná kozí bradka. Voněl kolínskou vodou ze santalového dřeva a dýmkovým tabákem. Dokonale zobrazoval veškeré výdobytky a sílu civilizace a Machiko si musela přiznat, že na ni učinil opravdu veliký dojem.

„Ach, příliš na vás naléhám. Jsem příliš zvědavý a zapomínám na svůj slib. Jsem ve výhodě, vím o vás mnohem víc, než víte vy o mně.“

Odmlčel se a zašátral rukou v kapse, jako by hledal dýmku. Ale pak, jako by si to rozmyslel, ruku opět vytáhl a uchopil sklenku s vínem.

Nenapil se. Pouze pozoroval hustou červenou tekutinu.

„Musím vám trochu objasnit situaci.“

Poškrábal se na nose, jako by hledal správná slova.

„Mám planetu a...“

To bylo hned na začátek pro Machiko trochu příliš. „Počkejte chvíli. Jistě jste bohatý muž - ale chcete mi říct, že vlastníte svět?“

„Hmm. Ano. Trochu zapadákov, ale jinak je to překrásné místečko.“

„Ten sarkasmus je opravdu na místě. Ale před chvílí jste se zmínil, že nejste členem korporace.“

„Ne. Já s korporací obchoduji. Víte, začal jsem v systému Rigel. Získal jsem ohromné dědictví a od té doby podnikám. Všechny druhy zboží, technologie, konglomeráty. Většina součástek, z kterých se skládají moderní vesmírné lodě, byla vyvinuta v mých laboratořích.“ Nespokojeně zatřásl rukou. „Stačí. Prostě jsem v balíku. Jsem v takovém balíku, že osobně vysílám expedice do neprozkoumaných oblastí galaxie, osobně je kolonizuji a dělám obchody v celé historii lidstva doposud nevídané.“ Zhluboka se nadechl, vydechl a zašklebil se. „Ale mám problém.“

„To mně už došlo.“

„Ano. Na mé planetě se najednou objevily mimozemské příšery ... a my nemáme ani tušení, odkud přišly a jak se tam dostaly.“ Pohlédl na Machiko zpod hustého klenutého obočí. „Je to velmi podobné situaci na Gordianu. A to včetně záhadných nevysvětlených úmrtí. Stejně jako na Ryushi. Říká se, že tam straší.“

„Jo, to jsem také slyšela.“

Začal bubnovat prsty o desku stolu a s očekáváním ji sledoval, jako by měla nějakým prohlášením jeho problém vyřešit.

Ale Machiko, i když v jejích očích hořel neukojený zájem, mlčela.

„Předpokládám, že byste ráda věděla, jak moje planeta vypadá.“

„Myslím, že tak, aby se na ní daly vydělat peníze.“

„Och, samozřejmě. Ale je pro mě důležitá i jinak.“ Tuk, tuk, ťuk. „Mám vaše papíry. Vím o vašich zkušenostech se zbraněmi i o vašem mistrovství v bojových uměních. Ale vaše materiály nejsou úplné. Už jste někdy lovila, Machiko Noguchiová?“

Usmála se. „Ano.“

„Co?“

„Příšery.“

„To nebyla zábava, to byla nezbytnost.“

Machiko se nedala nachytat. Řekl to on, ona ne. Čím méně se téma rozhovoru bude blížit k Predátorům, tím lépe. Cítila tu možnosti a nechtěla je ztratit kvůli nějaké neopatrnosti. Ta epizoda zůstane jejím malým tajemstvím. Samo o sobě bylo již dost špatné, že musela kvůli lidem zradit svoji smečku. Nechtěla tuhle malou směsici odvahy a hanby zbytečně vytrubovat do světa.

Pokrčila rameny. „Jednou jsem lovila kachny."

„Pak musíte něco vědět o vzrušení z lovu."

Přikývla.

To opravdu udeřil hřebík do hlavičky.

Vedle lovu se smečkou jí několikanásobný orgasmus připadal slabý a obyčejný.

„Dobře. Myslel jsem si to."

„Vedete tyhle řeči, abyste udržel mou pozornost? Přišla jsem k vám na loď, takže mě to zajímá."

„Promiňte. To jsou ty obchodní triky, nikdy si to nedokážu odpustit." Opřel se v křesle a s úsměvem si mnul ruce. „Víte, je to lovecká planeta, Machiko."

„To už mě také napadlo."

„Dobrá. Jistě jste si vědoma, že na mnoha světech jsou sporty, při kterých teče krev, zakázány."

„Máte vlády a ty vydávají vlastní zákony. Máte korporace a ty dělají to samé."

Evanston nadšeně přikývl. „Ano. A jak civilizace líně stoupá po žebříku vývoje, těch několik vyvolených, kteří si o sobě myslí, že mohou určovat pravidla morálky, ztratilo ponětí o tom, co lidstvo potřebuje."

„Jako například lov."

„Přesně. Je to v jádru, v samé podstatě, lidské povahy. Lov... instinkty mizí jen pomalu." Mrkl na ni a poklepal si na hruď. „Jsou přímo zde."

„Hmm. Už to chápu. Najdete a zkolonizujete vlastní svět. Pak tam vyjedete a střílíte tamní zvířata bez hrozby jakéhokoliv postihu."

„To není všechno. Já tam zvířata i dovážím... krásná, divoká stvoření. Ta, která za to stojí. No, a pak prodávám lístky lidem, kteří si to mohou dovolit."

„Vysadíte je tam a necháte je, aby si užili."

„Ano."

„To zní ideálně."

„To jsem si také myslel, Machiko. Ale nepočítal jsem, že se objeví příšery."

„To bylo na vaše lovce už trochu moc."

Nadšené přikývnutí. „Momentálně předstírám, že to je vše součástí plánu. Bylo několik mrtvých, ale to lov jen okořenilo. Ale pár mrtvol je jedna věc... a katastrofa druhá. Chtěl bych vás najmout, abyste tu katastrofu odvrátila."

„Je tu jeden malý problém, pane Evanstone. Jak se zpívá v té písni, má duše patří Společnosti."

„Ach ano, naše milovaná korporace. Nějak nevěděli, co s vámi udělat, když jste se vrátila, že ano? Přestali s vámi počítat, a tak vás poslali na tenhle bohem zapomenutý svět. Jsem si velmi dobře vědom peripetií vašeho života. Ale mám své prostředky - a kontakty. Pokud mi pomůžete vypořádat se s vetřelci na mé planetě - samozřejmě, že budete za veškeré potíže náležitě odškodněna - nejenom že vás dostanu pryč z tohoto zapadákova," - Evanston se usmál - „ale zařídím i zrušení vašeho kontraktu."

Zamrkala. „To byste dokázal?"

Evanston přikývl.

„Hmm," Machiko vstala a začala přecházet po místnosti.

Znělo to příliš dobře, než aby to byla pravda. Musel v tom být nějaký háček.

Rozhodla se podívat darovanému koni na zuby.

„Ale jak mohu vědět, že neskočím z bláta do louže?"

„Dobrá. Skočíte do louže. Ale vy bláto nesnášíte. A já o vás vím, že louže milujete. Je to přímo váš živel."

„Já nevím. Říkáte mi opravdu všechno?"

„Ne. Je tu samozřejmě mnoho detailů..."

„Detailů, kvůli kterým budu litovat, že jsem skočila na vašeho koně?"

Znovu pokrčil rameny. „Budete muset počkat a uvidíte sama. Podívejte, něco vám řeknu. Pojďte se mnou. Dám vám zálohu. Budete pro mne pracovat týden nebo dva, a když vám to nebude vyhovovat, můžete za ty peníze začít znovu někde jinde."

„Vy jste mi ochoten dát tolik peněz předem?"

„Ano. A ani nebudete muset nic z toho utratit za dopravu. Umístím vás na jednu ze svých lodí."

„Mohu to dostat písemně?"

„Ano. Budu povinen vás kdykoliv uvolnit."

„Musíte vědět, že to tu nenávidím. Jak si můžete být jistý, že jen nevyužiji možnosti uniknout z tohoto byrokratického pekla a pak prostě neskončím?"

„Jak jsem již řekl, mám o vás celý fascikl informací. A to včetně minulosti vaší rodiny. Bylo by to nečestné chování, Machiko. A vy víte, kolik hanby již ulpělo na jméně vaší rodiny."

Machiko přikývla. „Ano."

„A taky bych vám chtěl připomenout, že úspěšné splnění úkolu z vás udělá nejen nezávislou bohatou osobu... dodává vám to dostatek cti a sebeúcty, po které tolik toužíte."

Znovu se posadila. „Někdy mě napadá, jestli je jí dost v celém vesmíru." Pohlédla na svého možného budoucího zaměstnavatele. „Domácí úkol jste vypracoval opravdu dokonale."

„Peníze koupí mnoho věcí.“

„A jistě chcete, aby koupily i mě.“

„Jak jsem již řekl, pochopil jsem něco z vaší mentality. Já si vás nekupuji. Peníze nejsou pro vás to nejdůležitější, Machiko Noguchiová. Nabízím vám svobodu... a sebeúctu v lidské společnosti. Budete se moci vrátit, Machiko. Se vztyčenou hlavou.“

Ještě chvíli uvažovala o jeho nabídce.

A pak mu sdělila svou odpověď.

5

Yautja tančili.

Lar'nix'va tančil tanec Smrti. Ne normální tanec cesty, ale Tanec Cesty.

Jeho protivník syčel a chřestil pod údery kopí. Zdálo se, že si je také vědom důležitosti souboje. Mimo Život, mimo Smrt. I když ještě nezačal krvácet, byla z něj cítit kyselina. Právě ho za pomoci senzorů vyhledali a vyplašili z keře, ve kterém se skrýval.

Smečka vyzvala Lar'nix'va, aby potvrdil své ambice na úlohu Vůdce. Kainde amedha chiva, Souboj s Tvrdým krunýřem měl dokázat jeho způsobilost.

Pro Lar'nix'va to byl pouze další stupínek na osobní dráze. Cestě, která se vryla do jeho duše již v nejútlejším věku.

Tvrdý krunýř vyrazil.

Lar'nix'va ustoupil a provedl elegantní otočku. Zbytečně efektní manévr, jistě, ale tenhle boj neznamenal jen zábavu nebo Značení - měl ukázat, že si zaslouží nejen pochybné Vůdcovství, ale brilantní a čestné Vůdcovství s více než špetkou pýchy a nadřazenosti. Postoupí tak o další stupínek žebříčku a ostatní smečky lovící na této planetě ho budou muset vzít na vědomí. Situace vyžadovala extrémní pozornost. Lar'nix'va věděl, že se k němu obrátí pozornost mnoha starších. Doufal, že jednou povede nejen smečku, ale mnoho dalších yautja. Doufal, že zaujme pozornost mnoha žen yautja, zplodí mnoho potomků a ovlivní genetický fond takovým způsobem, o jakém dávno nikdo neslyšel. Stačilo jen pomyslet, že ho starší kdysi považoval za nevhodného pro další rozmnožování, a dokonce uvažoval o odstranění jeho gonád. Tohoto válečníka nepoháněly jen ambice, poháněla ho zuřivost. Brzo tu bude mnoho yautja o několik noks menších, než je norma. Ale budou to kvalitnější válečníci a solidní ploditelé, to bylo jisté. Jeho jméno se bude skvět nejen v historických záznamech, ale i v análech genofondu.

S těmito hořícími myšlenkami v hlavě učinil několik tanečních kroků, aby zmátl Tvrdý krunýř a udělal svou hbitostí dojem na ostatní yautja. A pak, než měl kainde amedha příležitost i jen začít uvažovat o útěku, vyrazil kupředu a omračující rychlostí mu usekl jednu z předních končetin. Již v okamžiku, kdy konec ostří ze speciálního kovu procházel poslední vrstvou chitinového krunýře, vytrhl Lar'nix'va kopí a uhnul před sprškou kyselé krve. Ne zcela podle předepsaných tréninkových pravidel, ale s oslavným gestem a s hlubokým vítězným zamručením.

Tvrdý krunýř zařval, ale stejně vyrazil kupředu. Dlouhou hlavu měl skloněnou a z klapající tlamy mu odkapával sliz.

Kainde amedha dokázali být v uzavřeném prostoru lstiví a nebezpeční, ale venku bylo jejich chování zřetelně čitelné. Chtěli útočit a zabíjet, to bylo vše. Válečníkovi stačilo pouze správně časovat svůj útok a obranu podle frekvence instinktivního chování jeho kořisti.

Toho teď Lar'nix'va využíval. Byl to jeho Tanec.

Tvrdý krunýř zaútočil. Pařát mu visel v hrozivém úhlu. Z rány již naštěstí přestala stříkat kyselina. Teď spíše kapala, a tak se Lar'nix'va odvážil k dalšímu útoku. Zaznamenal dokonalou příležitost zasáhnout vetřelcův hrudník. Ale to by boj skončil příliš brzo a jeho sláva by nebyla dostatečná. Písknutím oznámil ostatním své rozhodnutí prodloužit boj a pak místo aby svoji kořist rychle složil, udeřil ji čepelí do nohy.

Ale končetina byla příliš tvrdá. Ostří do ní zajelo, ale neuseklo ji. Kopí zůstalo v ráně, z které se začala řinout kyselina. Než aby tahal za zbraň a riskoval úder jedné ze zbývajících končetin, rozhodl se válečník kopí opustit a elegantními kroky odtančil.

A pak, místo aby si od svých druhů vyžádal novou zbraň, udělal neuvěřitelnou věc.

Lar'nix'va tasil krátké ostří.

Zaslechl, jak za ním v nevěřícném souhlasu zaklapala kusadla. Bylo to šílené, ale Vůdci se trochu šílenství vždy tolerovalo.

Lar'nix'va rychle obcházel kolem Tvrdého krunýře a pak, než stačilo monstrum udělat cokoliv na svoji obranu, skočil. Svaly na nohou ho vymrštily na jeho záda a silným úderem vnořil nový Vůdce ostří do zadní stěny velké lebky. Ostrá ocel prorazila krunýř a zasáhla centrum ovládající vetřelcovy reflexy. A dřív než ho mohlo monstrum zachytit, opět odskočil.

Tvrdý krunýř zařval.

Upadl a začal se svíjet v křečích.

Šílený hroznou bolestí se pokusil skočit na válečníka, který to vše způsobil, ale končetiny ho neposlouchaly. S klapáním a chřestěním se svalil do nevzhledné hromady.

Lar'nix'va vyrazil, popadl kopí, které spadlo na zem a plynulým pohybem je vrazil příšeře do hrudníku takovou silou, že ji přišpendlil k zemi.

Pak odskočil.

Zatímco z příšery unikaly poslední zbytky života do prachu, otočil se k ostatním.

„Pochybuje ještě někdo o mém Vůdcovství?“ vykřikl.

„Ne,“ řekl vysoký válečník jménem Bakuub zachmuřeně. „Nikdo. Ale Vůdcovství není jen individuální záležitost. Zasloužíš si svou trofej a k ní se vážící slávu, další úsek na tvé Cestě. Musíme ale zjistit, jak bude pod tvým vedením

fungovat celá smečka. Časy jsou těžké a my nemůžeme riskovat špatnou volbu.“

Lar'nix'va cítil, jak se mu hrne krev do hlavy, ale dokázal se ovládnout. Podle práva stačilo tohle jednání nazvat výzvou od obtížného blázna a porazit ho v duelu. Ale Bakuub měl pravdu. Byli v těžké situaci. Bakuub by byl v souboji s největší pravděpodobností zabit a smečka - Lar'mx'vaova smečka - by byla oslabena.

A tohle byla také nakonec smečka, která ho dovede ke slávě. Byla to dobrá smečka a yautja to věděli. Nebylo nutné to kazit. Jak znělo to přísloví? Thin-de le'hasuan 'aloun'myin-del bpi-de gka-de hasou-de paya. „Nauč se daru všech pohledů, nebo budeš tančit spadlými bohy.“

A Lar'nix'va ani v nejmenším netoužil poskakovat a potřásat kopím při podobné příležitosti.

„Dobrá. Půjdeme na výpravu. Ukázku týmové práce.“

„Ano,“ přitakal Bakuub.

„Lov!“ připojil se další.

„Výzva Lovu!“ zavrčel třetí.

„Ale co je hodno takového Lovu? Co plně prověří naši schopnost pracovat jako tým?“

Lar'nix'vaova kusadla se spojila do prohnaného úsměvu. „Ta nejcennější kořist. Stvoření, která také loví na této planetě a která bezpochyby způsobila smrt našeho Vůdce. První průnik do jejich území.“

„Ano.“

„Pyode amedha“ vykřikl někdo.

„Počkat,“ prohlásil Bakuub. „Je to moudré, když ještě nevíme, co se na této planetě děje?“

„Nebojíš se, že ne, Bakuube?“ zeptal se Lar'nix'va.

„Měkké krunýře!“ vykřikl válečník.

„Ano. Skutečná výzva,“ ozval se další. Lar'nix'va přikývl. „Ostatní souhlasí. Musíme lovit oomany. A současně budeme lovit naše vysazené Tvrdé krunýře.“ Uchopil náhradní kopí a zamával s ním nad hlavou. „Lov a tak i sláva naší smečky bude znovu nastolena!“

Oslavný křik jeho společníků pozvedl jeho náladu do nebeských výšin a jeho duše začala toužit po zabíjení.

6

„Já nevím,“ prohlásil Attila Hun. „Vůbec se mi to nelíbí.“

„Co se ti nelíbí, Tile?“

„Celá tahle záležitost. Má to podivnou pachuť. Jsou z toho cítit potíže. Zapáchá to-“

„Myslím, že výraz, který hledáš, zní: Je to velmi podezřelé,“

Android vypadal zaskočeně. „No a ty si to nemyslíš? Podívej, najednou se objeví Řek a přináší ti dárek. Podle mne by v takových případech měl být člověk obzvlášť opatrný.“

„Mně 'Livermore Evanston' nezní příliš řecky, tobě ano?“

„To, že nepřišel se zatraceným Trojským koněm, nemění nic na tom, že... že... no že celá tahle záležitost nevypadá pouze podezřele, ale nebezpečně!“

Výraz na Attilově obličeji byl tak opravdově starostlivý, že Machiko zpomalila do chůze. Zarazila svého asistenta i trenéra, který nebyl samozřejmě ani trochu udýchaný. Ona těžce oddechovala a čelo jí pokrývala tenká vrstva potu.

„Nezabíháme příliš hluboko do starobylého království smíšených metafor?“

Evanston souhlasil s tím, aby se Machiko udržovala v dobré kondici, a protože na lodi nebyly žádné posilovači stroje ani tělocvična, byl jí umožněn přístup do okružní chodby na druhé palubě, která se příjemně podobala krátkému atletickému oválu.

Dokola a dokola a dokola...

Puf a puf a puf...

Potíž byla v tom, že kdyby nedělala nějaké náročné cvičení, necvičila své kata a nebojovala s holografickými nepřáteli stvořenými starým dobrým AH, byla by tak nepříjemná a v tak hrozné náladě, že by pravděpodobně někoho inzultovala. Když ne Evanstona, tak alespoň jednoho z jeho posluhovačů, kteří řídili loď.

Stalo se tohle:

Podepsala.

To bylo jednoduché. Přijala Evanstonovu nabídku. Vložila svůj osud do jeho rukou.

Jak slíbil, přes víkend byl její kontrakt se společností zrušen a vymazán. Evanston ji nechal volný den, aby si sbalila věci, které si chtěla vzít s sebou. Chtěla pouze několik kreseb, do kterých se časem zamilovala, několik nahrávek, pár hudebních kostek a malířskou soupravu, která jí pomáhala meditovat...

A samozřejmě Attilu.

S ním to bylo trochu komplikovanější, protože její vlastnická smlouva se vztahovala pouze na území patřící Společnosti; a Evanston neprojevoval přílišné nadšení nad nápadem vzít tréninkového androida na Planetu lovců (tenhle výraz byl nejoblíbenějším označením planety vyslovovaným s velkou dávkou ironie a melodramatu jak samotným majitelem tak i posádkou). Ale po ujištění, že kromě udržování Machiko ve špičkové psychické a tělesné formě bude díky svým komplexním schopnostem znatelným přínosem i při samotné misi, šéf souhlasil.

Navíc obdivoval jeho jméno.

Lidé v kanceláři byli přiměřeně překvapeni a uchváceni jejím doprovodem a rychlostí jejího odletu. Krátce se s nimi rozloučila a ukázala jim záda, i když ne úplně tak, jak by si přála.

Spolu s Attilou byli na vesmírné jachtě ubytováni v luxusním apartmá. Evanston se zeptal, jestli by „Hun“ nechtěl vlastní pokoj, případně jenom malý kumbál někde poblíž, ale když mu Machiko oznámila, že s ní spí vždy ve stejné

místnosti jako „velký plyšový medvěd“, rozložitý muž se jen pousmál.

Bylo jen dobře, pokud ho to odradilo od jakýchkoliv myšlenek na nějaké půlnoční avantýry. Machiko ale skutečně pochybovala, že by měl v tom směru nějaké záměry. Díky penězům, moci a vstřícné osobnosti měl jistě dostatek jakýchkoliv sexuálních aktivit, kterých se mu zachtělo. Ne, určitě nevážil takovou cestu, aby si užil se zjizvenou, příliš svalnatou holkou s vlasy jako provázky. Ať už byla jakkoliv sexy. Přiletěl, protože byla, jeho slovy, „jedinečná“.

To ovšem neznamenalo, že se nemohl chopit příležitosti, chlípník.

Evanston měl vlastně štěstí.

Vesmírné lodě létaly mnohem rychleji než v minulosti. A i když byl Blior v systému Norn daleko od normálních tras mezihvězdné dopravy, byl v tom samém einsteinovském sousedství jako její Blbákov, samozřejmě relativně.

„Jsem doma v království smíšených metafor stejně jako kdekoliv jinde,“ řekl Attila. „Ale po pravdě, víc se mi to líbilo tam, kde jsem byl.“

„I když jsem se tam necítila dobře?“

„Ale beze mne by ti bylo daleko hůř. Měl jsem smysl, pozitivní hodnotu vzrůstající každým dnem. Kolik stvoření, přirozených nebo umělých, dokáže najít ve své službě uspokojení?“

Attila si povzdechl. „Já to chvíli dokázal.“ Chvíli tupě zíral do stěny, jako by nějakým imaginárním otvorem pozoroval hlubiny vesmíru. „Teď je ze mě jen nosič zavazadel.“

„Ale jdi. Jsi můj trenér, můj společník, můj asistent, mé druhé já, můj -“

„Tvůj otrok.“

„Ne... to je absurdní. Jsi... jsi můj... můj...“

Chtěla říct „přítel a veselý společník“ nebo něco sladkého a povzbudivého, ale slova jí uvázla v krku jako burákové máslo.

Možná právě to bylo důvodem, proč utekla s yautja. Měli tvrdé a jasné emoce, stejně jako ona. Čest a odvaha byly vším, něžné a jemné nebo jen pozitivní emoce neexistovaly.

Realita, ve které se s hanbou a slabostí dalo bojovat a kde byla čestná Smrt stejným vítězstvím jako čestná výhra.

„Moje lepší polovina.“

„Ale drahá. Nepřemáhej se.“ Ale Attila se už usmíval. Byl spokojen i s těmi několika drobky přátelství, které hodila jeho směrem. „Ale vraťme se k věci. Není to dobrý nápad. Budeš toho litovat. Já toho už lituji. Ale já do toho nemám co mluvit.“

„A tak to má být, kámo. Nezapomínej na to.“ Machiko se usmála. „Chtěl bys raději zaujmout moji práci na tom zapadlém těžařském světě? Co by s tebou bylo beze mne?“

Attila chvíli mlčel. „Tak dobře. Pochopil jsem.“

„Uděláme tu práci, vyděláme trochu peněz... a můžeme znovu začít někde jinde... náš sen, Tile...“

„Myslíš tvůj sen,“ opravil ji Attila tvrdě.

„Hele, já s tím nezačala.“

Stále procházeli kruhovou chodbou.

„Byl to jen návrh.“ Attila odfrkl, ale protože neměl dutiny, musel to pouze hrát.

„Naše vlastní škola bojových umění a 'Cvičením těla k mentální rovnováze' to jsou přesně tvá slova. Líbilo se mi to tehdy a líbí se mi to pořád.“

„Cože? Zpátky na Zem?“

„Je to stále svět plný příležitostí... Tam nebo do nějaké jiné starší civilizace s kulturou. S divadelními hrami, hudbou... uměním, Tile. Skutečné umění, nejen knihy v nějaké zatuchlé knihovně. Města, zábava...“

I když se přemáhal, začala se Attilova tvář rozjasňovat. „Ano... ano, musím uznat... vše to zní velmi lákavě.“ Opět tma a obvyklé zachmuřené obočí. „Ale teď musíme přežít tu další část. A ani nevíme, jak dlouho potrvá.“

Machiko pokrčila rameny. „Vyprávěla jsem ti o svých zkušenostech s Predátory. Vyprávěla jsem ti o tom, co jsem musela udělat, abych znovu patřila mezi lidské bytosti. Vyprávěla jsem ti o pekle na Ryushi. Muka na Gordianu. Přežila jsem a přežiji i teď.“

Na androidově tváři se objevil výraz hlubokého zamyšlení. „Ano, ale to všechno jen dokazuje, že jsi úplný magnet na potíže.“

„Ale jdi, Tile. Jestli je to pravda, tak budeš mít příležitost vyzkoušet všechny ty své válečné teorie v praxi... a také mě uvidíš v akci.“

Koukal poraženecky a nic neříkal. Machiko ho nepopichovala.

Attilu vždy uvádělo do rozpaků, že se nikdy nezúčastnil žádného zápasu ani obyčejné pouliční rvačky, natož aby byl ve skutečném boji nebo ve válce. Všechny jeho znalosti o válce mu byly nahrány přímo do nervového centra. Jeho tělo již nějakou chvíli existovalo a jeho osobnost a ty zvláštní podvědomé záležitosti stále lpěly na umělých neuronech, dendritech a koloidech, ale ze své minulosti si nepamatoval nic. Machiko toho využívala, když se mu snažila zvednout sebevědomí. Tvrdila, že mohl být mocným válečníkem, který byl při nějaké drsné výpravě zajat protivníkem a pak mu byla rychle a neopatrně vymazána paměť. S identitou problémy neměl, ale paměť, to byla zcela odlišná záležitost.

Ale i tak se Attila ani chvíli nedokázal nudit. Zatímco Machiko vyřizovala svých minimálně čtyřicet hodin týdně byrokratických nesmyslů pro korporaci, Attila četl, maloval, učil se hrát na hudební nástroje a skládal hudbu; stával se z něj komplexní - vlastně až renesanční - robot. Ale když byla Machiko nablízku, stávala se okamžitě středem jeho zájmu, jako by byl jejím věrným Labradorským retrívrem. Zpočátku to, vždy samostatná a soběstačná, Machiko shledávala nepříjemným, ale rychle si na to zvykla a začalo se jí to dokonce líbit.

Attila letěl na výpravu především jako její společník. Machiko se líbily překvapivé aspekty její osobnosti, které se

projevovaly v jeho blízkosti. Jako by objevovala novou Machiko doposud ukrytou někde uvnitř. Byla chytrá a zábavná, ale i více otevřená a zranitelnější, než by dokázala komukoliv přiznat.

„Možná, že se právě toho bojím," řekl Attila.

„Dobrá, dobrá. Na takovouhle skleslou náladu nejsem zvědavá. Možná bych se měla uložit do umělého spánku, jak mi Evanston navrhoval."

Attila zavrtěl rozhodně hlavou. „Kdepak, vypadla bys z formy."

„Ha, ha! To je ten starý instruktor ze cvičáku, kterého znám - právě proto tě potřebuji. Vsaď se, že kdybych letěla sama, teď zrovna bych si pochrupávala v jedné z kójí a v žilách by mi kolovala nějaká ta droga,"

Attila to přijal s uspokojením.

Pokračovali v chůzi okružní chodbou a nezávazně přitom rozmlouvali. Chodby na lodi neobsahovaly nic z běžné sterility plné kovu a skla tak časté na ostatních dálkových lodích. Připomínaly spíše zvláštní podloubí s vkusnými barevnými vzory a obrazy a občasným kouskem starého nábytku. Livermore Evanston preferoval rokoko, baroko a viktoriánský styl. Některé místnosti na lodi byly na kajuty mezihvězdné lodi podivně přeplněné. Ale vše bylo velmi domácké, zvlášť krb v jídelně. Vždyť to byla soukromá jachta velmi bohatého muže. Machiko to fascinovalo.

Na Attilově tváři proběhl lehký tik, neklamný znak, že konzultuje své vnitřní hodiny. „V pořádku. To by stačilo."

„Máš dál nějaké zvláštní přání?" zeptala se Machiko.

„Vlastně ano..."

„Stačí říct. Ty jsi velitel."

„Ale jestli se ti nechce, nemusíš se mnou chodit," pokračoval Attila.

„Jsi příliš laskavý. Vlastně jsem docela zvědavá. Dělej - střílej. Co chceš dělat?" řekla Machiko.

„Hmm. No možná bychom mohli ještě chvíli cvičit... člověk nemůže být nikdy dokonale připraven."

„Nesmysl. Cvičení mám po krk. Jdeme se bavit. Po tvém."

Attila zřetelně pookřál. „Včera jsem nahlédl do knihovny a bylo to velmi zajímavé."

„Och."

Attila rozhodně potřásl hlavou. „Žádné nudné mikrofiše nebo počítačové záznamy. Skutečné knihy. Některé jsou svázány v kůži a mají nádherné ilustrace. Úžasné."

„Takže si chceš prohlížet starožitnosti."

„Určitě by ses nudila."

„Ani náhodou. Jdeme."

Attila byl doslova nadšený. „Určitě nebudeš litovat. Myslím, že jsem tam zahlédl svazek haiku, který by tě mohl zajímat. Určitě znáš poezii svých předků."

„Ach ano. Myslím, že jsem v romantickém mládí i sama něco napsala. Jasně, Tille. Zní to skvěle."

Knihovna se nacházela na druhé palubě. Použili antigravitační pneumatický potrubní výtah, jeden z mála předmětů na palubě, který vypadal jednoduše a moderně. Ihned po jejich příchodu na palubu je Evanston vzal na prohlídku lodi včetně rychlého pohledu do knihovny a galerie. V průběhu letu měli do těchto prostor volný přístup. Když dorazili k cíli, vložila Machiko dlaň do pruhu světla, který přečetl její DNA. Dveře zajely do zdi a odhalily místnost plnou svazků srovnaných v policích. Vládla tu překrásná uklidňující vůně starých knih.

Attila okamžitě přelétl do sekce poezie a s velkou úctou a opatrností se ponořil do svitku pergamenů.

Machiko objevila celou sekci věnovanou klasickým comicsům. Konečně něco zajímavého. Právě prohlížela sbírku starých svazků se Supermanem, když Attila náhle vzhlédl od čtení a tiše zavolal: „Machiko."

„Ano."

„Šššš. Jsme sami?"

„V chodbě jsem nikoho neviděla a pokud nemají maskovací výstroj, tak tu nikdo není."

„Dobře. Myslím, že je tu ještě jedna místnost."

„Kdepak. Evanston nám ukázal jen tuhle jednu."

„Vsadím se, že má více knih. Vsadím se, že ty opravdu zajímavé jsou v přístavku."

Machiko začínala být trochu podrážděná. „Jaký přístavek?"

„Šššš. V této místnosti jsem nedetekoval žádné sledovací zařízení, ale všiml jsem si, že se tu zvuky v chodbách nesou dost daleko." Vstal a přešel k regálu s knihami. „Mé senzory našly ovládací zařízení tady za těmi knihami." Opatrně uchopil knihy a položil je na stůl. Na zdi byl nějaký druh elektronického přepínače - nevypadal nijak zvláštně.

„Hmm. Zvláštní. Čistě mechanické. Žádná identifikace."

„Opravdu si myslím, že by sis s tím neměl pohrávat." Normálně by Machiko byla zvědavá stejně jako Attila, ale teď nechtěla zkazit dobrou věc jen proto, že by ji chytili, jak čenichá někde, kde nemá.

„Ale jdi. Kdyby to bylo tak důležité, mělo by to identifikační zámek. Mé prostorové a analytické senzory detekovaly za zdí místnost a v ní další papír a kůži." Vypadalo to, jako by mu oči zářily nadšením. „Tam musí být skutečné staré poklady."

Vztáhl ruku k ovladači.

Machiko vstala. Mohla mu přikázat, aby přestal, alespoň si to myslela, ale nějak jí přišlo, že to nestojí za to. Attila byl zaujatý a úplně se do toho ponořil a Machiko ho ráda sledovala, když byl něčím tak fascinovaný.

A navíc začínala být sama také trochu zvědavá.

Najednou se celá jedna stěna knihovny otevřela a odhalila dveře.

Attila vypadal neskonale šťastně. „Přesně jako ve filmech. Tajná místnost."

Pohnul další páčkou a novou místnost zalilo měkké žluté světlo.

Machiko se vydala na průzkum.

Byly tu další police plné knih. Attila vykročil kupředu a začal zkoumat hřbety knih.

Machiko si všimla kromě knih ještě něčeho.

„Fascinující," prohlásil Attila. „Jak podivné... náš dobrodinec musí být blázen do válčení. Má rozsáhlé biografie generálů od Julia Caesara přes Napoleona a Rommela až po Lickenshauna, a to je jen pár dekád. Má všechny knihy od Johna Keegana od Tváře boje po Historii válečnictví. Má všechny von Clausewitzovy spisy. A samozřejmě, Umění války. Mnoho prvních vydání. Má dobroto, má dokonce i věci od Maenchen-Helfena, nejpečlivějšího sběratele dat o Hunech týkajících se mého jmenovce. Možná hraje nějaké válečné hry. Vypadá tak usedle."

Machiko přešla na druhý konec malé místnosti. Stála tam skleněná vitrína podobná těm v muzeích. Leželo v ní několik předmětů.

Rukavice.

Zlomený oštěp.

Maska potřísněná krví.

A nůž.

„Zajímavá sbírka," uvažoval Attila nahlas. „Rozsáhlá. Kdyby měl zájem pouze o data, bylo by to vše uloženo v-"

„Tile," řekla Machiko ostrým přidušeným tónem.

„Má dobroto. První vydání-"

„Tile!"

„Už jdu, už jdu."

Android k ní došel a Machiko ukázala dolů na vitrínu. Til se na ni nechápavě podíval.

„A?"

„Tile. Víš, jak jsem ti vyprávěla o smečce?"

„Ano. Yautja. Predátoři."

„Ta rukavice ... ty zbraně ... jsou jejich."

„Cože? Smečky?"

„Ne nutně. Chci říct, že tyhle věci jsou součástí jejich válečné kultury."

„Myslel jsem, že celá jejich kultura je jen válka."

„Válka. Lov - vše, aby získali čest a prokázali svou odvahu."

„Ano. Znám všechny tvé historky." Znovu pohlédl dolů přes sklo. Zřetelně uvažoval o novém obratu v událostech.

„Víš, co to znamená, že ano?"

„Existuje několik možností. Možná tě pouze vzal na vyjížďku. Od okamžiku, kdy jsem ho poprvé spatřil, jsem věděl, že to není dobrý člověk."

„Znamená to jen, že má několik předmětů yautja. Nic víc. I když to může znamenat, že o nich něco ví."

„Nechtěla bys mi osvětlit další možnosti?"

„Jedno po druhém... právě teď.

Zaslechli zvuk hlasů. Naštěstí byly daleko.

Na vteřinu na sebe pohlédli a pak okamžitě vyběhli z místnosti. Attila se značnou rychlostí a zručností stiskl příslušné knoflíky a dveře se za nimi zavřely.

Znovu zaujali svá místa nad knihami. Člen posádky prošel kolem, na okamžik nahlédl dovnitř, přikývl na pozdrav a byl pryč.

„Vrátíme se a podíváme se ještě jednou?" zeptal se Attila, když odezněla ozvěna kroků.

„Možná později. Máme ještě několik dní." Machiko zamyšleně pokývala hlavou. „Musím o tom přemýšlet."

Vrátili se ke svým knihám.

7

Lov byl v plném proudu!

Vážený pán Abner Brookings, právník chytrých a mocných, milovník zbraní extraordinaire si to rázoval mezi stromy yanga. Překrásnou starožitnou pušku choval jako dokonale naolejované nemluvně. Místní slunce, flekatá fialová věc, jen dokonale doplňovalo ohromující vrcholky hor v dálce. Jeho barevné paprsky probodávající vířivou mlhu na pozadí listů, lián, květin a stromů byly úžasné. Brookings se zhluboka nadechl. Ochutnal hořkosladkou chuť tohoto světa a znovu pocítil ten náboj, který mu lov vždy přinášel:

Absolutní jistota, že je na správném místě. Kolikrát již v zatuchlé budově soudu nebo i na zasedání správní rady korporace jeho mysl zabloudila. Vědomí nesprávného místa, tak ten stav nazýval. Došel k názoru, že lidské bytosti žijí většinu svého života s pouhou čtvrtinou vědomí v aktivním stavu.

Někteří lidé se dokázali probudit prostřednictvím zenové meditace. Pro některé to byla hudba. Ostatní - no, seznam byl nekonečný od grav-skiingu po omamné látky.

Pro Abnera Brookingse to byl lov.

Vyhlídka na zabití byla stejně důležitá jako samotný akt lovu.

Dnes byl ten pocit obzvlášť akutní, protože dnešní kořist se mohla klidně obrátit a zabít ho.

„Co myslíš, Abe?" prohodila žena kráčející vedle něj. „Pěknej den, co? Myslíš, že toho zangoida dneska dostaneme?"

Petra Piezkiová se zašklebila a přehmátla na své velké těžké dvanáctimilimetrové brokovnici. Byla malá a podsaditá, s velkými rameny a milovala velké zbraně. Byla právničkou ve stejné firmě jako Brookings, trochu mladší a zdaleka se neoblékala tak vkusně jako fešák A.B. Vlastně ve své hloupé khaki uniformě vypadala trochu jako Jungle Jill. Byla tmavá a svým drsným rusáckým způsobem přátelská. Byl to ten správný partner, se kterým mohl, když společně

zatloukli hřebíky do zákonné rakve nějakých ubožáků, zajít na martini. Již společně lovili, ale nikdy na takové extravagantní planetě a nikdy takovou kořist. Brookings rozeznával v zarudlých tvářích a postoji své partnerky vlastní vzrušení.

„Myslím, že bychom raději měli, nebo budeme muset večer platit pití za celý bar."

Petra se zašklebila. „Včera jsme pěkně přeháněli, co?"

„Jo, jako správní opilí orlové práva."

„No, ne snad, že bychom s takovým druhem zábavy neměli žádné zkušenosti."

„Kachny a veverky, občas jelen, jeden horský lev."

Petra vypadala překvapeně. „Ne! Byly to cizí hrozivé příšery!"

„Jo, vždyť to říkám."

„Nechej toho, Abe. Přiznej nám nějaké zásluhy."

„Nezabili jsme nic moc, Piezkiová."

„A co simulace? Jo, simulace!"

„Jasně - ale výraz ‚virtuální realita' by měl dle mého skromného názoru být změněn na ‚velmi-simulovaná realita. Ujišťuji tě, že to není stejné."

„Uvidíme."

„Správně. Jsem si jistý, že až budeme mířit do tlamy útočícího zangoida, náš pohled na celou věc se výrazně změní. A bůh ví, že to bude ještě větší adrenalinový nával."

Následovala dlouhá pauza a Abner Brookings využil příležitosti rozhlédnout se po skupině. Byl spokojený. Bylo jich hodně a pár průvodců, pozorně sledující šeptající cizozemskou savanu, vypadal důvěryhodně a kompetentně.

„Víš," začala Petra, „možná jsme si měli s sebou vzít těžší výzbroj." Pohlédla dolů na svou překrásnou brokovnici s mistrně vyřezanou pažbou a vkusně zdobenými kovovými součástkami. „Pořádný minomet nebo něco."

„Ale," prohodil Brookings. „Nezačínají se nám trochu třást kolena?"

„Samozřejmě, že ne. To jen že - z toho, co říkali o tomhle konkrétním zangoidovi, kterého vypustili dnes ráno - já nevím. Možná že poprvé tady na Blioru jsme mohli být trochu opatrnější. Brát to méně jako zábavu, co?"

Brookings potěžkal vlastní zbraň. „Podívej, tyhle pušky jsou z naší sbírky, že ano?"

Petra přikývla, ale byla trochu pobledlá.

„Zaplatili jsme za ně spoustu peněz. Je to tak?"

„No ano."

„Tak je použijme!"

Petra o tom chvíli přemýšlela. Slunce se zatím propálilo mlhou a z keře vyletěl exotický pták s duhovým peřím.

„To je věc, na kterou se tyhle hračky hodí nejlíp." Brookings zavrtěl hlavou. „Na lidi... to nevím."

Brookings se ušklíbl a ukázal své dokonalé zuby. Některé z nich byly implantáty, všechny osobně voperované dentistickým expertem za přehnanou cenu. Ale Abner Brookings věděl, že k dobrému právnickému žralokovi se nic nehodí lépe než sada zářivých řezáků. „Petro, Petro! Tohle není lopatkový tenis! Tohle není házená ve stavu beztíže! Jsme tu kvůli výzvě. Jsme oba sběratelé zbraní, je to tak?"

„Absolutně."

„A zbraň není opravdovou zbraní, dokud není pokřtěna krví nebezpečné kořisti."

Petra pozvedla obočí. „Jak říkáš."

„Mluvím za dlouhou tradici vznešených lovců. Věř mi, neexistuje nic srovnatelného s pocitem klidu, spokojenosti a uspokojení, když se ve stáří posadíš ve své studovně, budeš usrkávat koňak a prohlížet si trofeje pověšené na stěně hned vedle tvé sbírky zbraní."

Odkašlal si. Při té představě mu naskočila husí kůže. Ukázal na průvodce, dva svalnaté chlapíky mírně přikrčené pod vahou zbraní a munice.

„A navíc, kdybychom se dostali do potíží, máme tu přátele s něčím výkonnějším." Vytáhl špetku Tartonianského tabáku a šňupl si. „Lidi neplatí tolik peněz, aby se na téhle výpravě nechali zabít. Platí za iluzi nebezpečí."

Petra zavrtěla hlavou. „Já nevím. Cítím, že mi někdo šlape po hrobu a dělá přitom obscénní věci."

„Velmi zábavné. Tomu se říká strach, můj dobrý přítel. Je čerstvý, originální a primitivní, a když ho překonáš, vrátíš se k normálnímu životu - a pak, než si to uvědomíš, je znovu zpátky."

„Chci to prostě jen překonat. Později ti možná koupím drink, poplácám tě po zádech a řeknu ti, žes měl pravdu."

Abner a Petra byli podivný pár. Když společně pracovali na kriminálních případech pro korporaci, jejich přezdívky byly Zlej polda a Zlej polda. Při ostatní práci se jim říkalo Žralok a Žraločice. Za zády je nazývali ještě mnoha dalšími jmény, ale podle Brookingse, když vám jako právníkovi dávali ošklivé přezdívky, znamenalo to, že děláte svoji práci dobře.

Abner Brookings byl o celou hlavu větší než jeho společnice, byl blonďatý, byl to hezký ďábel. Bylo mu čtyřicet pět let, ale díky omlazujícím kúrám, pravidelnému cvičení a vitaminovým injekcím vypadal na mladých, i když zkušených dvacet sedm. Našli se i tací, kteří tvrdili, že Brookings saje krev, aby zůstal mladý. Abner tyto řeči mezi kolegy v kanceláři vždy zlehčoval tvrzením, že pokud je to pravda, tak pouze metaforicky - a mohl by sis rozepnout límeček... nějak se nemůžu dostat k tepně.

Měl rovný nos a hranaté tváře; vypadal téměř jako umělý člověk. Svůj dobrý vzhled si koupil za peníze. S tím nikdy nedělal žádné tajnosti - ale vždy dodával, že takhle si nemusí kupovat ženy. Tohle byla jediná střídmá stránka tohoto jinak arogantního a nestřídmého individua. Cenil si toho. Během svého života měl tu a tam několik manželek a několik dětí, které občas nepravidelně vídával. Momentálně prožíval vzrušující a plný život, spousta peněz, překrásných žen, dobrodružství: život, o kterém se podle něj méněcenným lidem ani nezdálo.

Jeho odkaz na placení za tuto expedici byl popravdě pouze rétorický, protože ho sem korporace poslala kvůli pracovním záležitostem.

Dalo se říct, že to byla práce spojená s potěšením.

Ať už to byla pravda nebo ne, dělalo na něj dojem, co učinili s touto planetou. Jako lovce ho první zmínka o této planetě velmi zaujala, ale zdaleka nečekal říši divů, jakou z této planety tak vzdálené od systému, že tu neplatily žádné zákony, Evanston Livermore vybudoval. Brookingse právníka to znervózňovalo, ale Brookings lovec byl nadšený.

Nic nebylo nemožné.

Chvíli šli horkým dnem v tichosti. Ostatní lovci ze skupiny klábosili; Brookings cítil jejich obavy. A nebylo divu. Tohle nebyli skuteční lovci; dokonce ani pořádní amatéři. Byli to jen zbohatlíci, kteří doufali, že když utratí nějaké kredity, budou z nich chlapáci a získají trochu zápachu čajonés1.

Ha!

Bylo jich deset, od prcků po obézní. Převážně lidé ze Společnosti nebo podnikatelé závislí na ní nebo na Nezávislém muži, samotném Livermoru Evanstonovi. Jeho snem bylo samozřejmě učinit tento svět povinným rituálem všech obchodníků; každý, kdo mohl dát dohromady pár milionů a mohl část z toho vyhodit, měl zatoužit sem přiletět a vystřelit si na nějakou exotickou kořist.

Bylo pravděpodobné, že až nastanou tyto disneylandovské dny, bude to jen nudná planeta bez jakéhokoliv vzrušení. Brookings si bude muset hledat jiné vzrušující místo. Ale dokud mohl, chtěl si užívat.

„Takže Nicklsone," zavolal na jednoho z umělých průvodců. „Nějaké stopy po našem čestném hostovi?"

Hank Nickelson se otočil a zpod těžkých víček pohlédl na právníka. „Jasně, pane Brookings." Pozvedl jednu ze svalnatých paží a ukázal. „Mám signál asi pět set ka před náma." Mužův přízvuk pocházel z Bronxu. Brookings pochyboval, že je opravdový. Byl to prostě přízvuk tvrdých chlapíků. Možná, že ho Muž pouze tak vycvičil.

Druhý průvodce se jmenoval Hans Beinz.

„Ja. Feromonový stopař být nahoře. My haben ho na mušce." Z grimasy na wiener-schnitzelové tváři zářily velké zuby.

Falešný německý přízvuk bezpochyby naučený z filmů o Druhé světové válce.

Pane bože, pomyslel si Brookings.

Možná, že pro ostatní byla tato nejistota a vzrušení ještě zábavnější, ale Brookings si připadal jako ve špatné virtuální simulaci.

No ale, až začne vlastní střílení, skutečná realita se dostaví.

„To je dobře," ozval se jeden z nováčků, těkavý malý skrček v modrých zrcadlovkách s myšími vousy. Jmenoval se Sherman něco, včera u večeře popíjel mléko. „Už... už se nemůžu dočkat, až začne opravdová akce."

„Zní to, jako byste se snažil přesvědčit sám sebe, příteli," řekl Brookings, který nebyl schopen odolat nabízené příležitosti.

„Bude to ošklivé. Cítím to," přidala se Petra. „Jen doufám, že jsme všichni stačili uzavřít to prémiové pojištění, které nám doporučili. Hlavně kvůli té sazbě za poranění a ztrátu končetin."

Několik párů očí se k nim nevěřícně obrátilo.

„Hele, kecálkové," okřikl je Hank. „Nic z toho nebudem potřebovat. Dokud se chováme podle pravidel, budem všichni v bezpečí. A pravidlo číslo devět zní: „Když vám velitel řekne, abyste drželi hubu, budete jí mít jako na zámek!" Zlověstný pohled. „A já vám to říkám."

Petra potřásla hlavou a zasmála se. Pohledem hledala u Brookingse podporu, ale právník jí jen odpověděl pohledem „Nadrobila sis to sama, kolegyně," který používali u soudu.

Petra zavřela hubu.

Po chvíli vzhlédl Hans od své zbraněmi obtížené ruky a na masité tváři se mu objevil překvapený výraz. „Zvláštní. Pohybové senzory nic neukazují."

„Možná, že náš zangoid usnul."

„Cože? Teďka? V noci si odpočinul a ráno bývá nejaktivnější."

„Možná něco chytil a teď to žere."

Hans si zamyšleně olízl špičkou jazyka rty. „Já. Já. To bude ono!" Ale jeho oči prozrazovaly, že si tím není vůbec jistý.

„Co si myslíš ty, Petro?" zeptal se Brookings poťouchle. „Možná se to strašné stvoření schovalo někde na stromě a teď trpělivě vyčkává, aby si pochutnalo na našich játrech."

Petra se usmála. „Spíš na tvém mozku, kámo. Má rádo měkké jídlo."

Brookings se srdečně zasmál a poplácal kolegyni po zádech. „To je ono. Jsme na stejné frekvenci. To je to, co dělá z této výpravy tu správnou zábavu."

S obnovenou energií se propracovali do čela skupiny a pochodovali bezprostředně za oběma vůdci. Ostatní ale nevypadali zdaleka tak sebejistě. Pokud by se měli řídit podle jejich výrazů, tak by se museli vrátit a hrát nějakou lehčí a méně komplikovanou hru, jako například pár jamek golfu.

Zangoid byl označen vysílačkou. Hans a Hank sledovali své senzory a stopovací zařízení k velké skupině vysokých stromů v husté části místní džungle. Vládly tu výrazně pachy a obtěžovala je stoupající vlhká pára.

Vešli na menší louku.

Uprostřed otevřeného prostoru něco bylo. Brookings si všiml, jak čísla a grafy na senzorech zdivočely.

Hans ukázal. „Já. Tamhle."

„Co dělá?"

„Jen tam leží," odvětil Hans.

„Divné," řekl druhý vůdce. „Zangoidi se většinou schovávají v keřích. Musíš je z nich přímo vyhánět. Co dělá v otevřeném prostoru?"

„Možná je to retardovaný exemplář," navrhl Brookings.

Oba vůdcové mu věnovali nepřátelské pohledy. Oba byli tak velcí a dominantní, že se Brookings pod jejich pohledy zachvěl. Příště bude muset být se svými poznámkami opatrnější. Tady se nemohl schovat za soudcův talár a ti chlapci ho mohli lehce zvalchovat.

Ale stejně ho vzrušovalo být s nimi na ostří nože.

Pomalu se blížili k zangoidovi.

Zvíře bylo natažené na zemi. Leželo na zádech a třáslo se.

Zangoidé byli podobní kočkovitým šelmám. Měli ještěrčí hlavu, hřívu a šest končetin - čtyři nohy a dvě paže. Někteří lidé je kvůli jejich podobě se stvořeními z řecké mytologie nazývali „hadovití kentauři". Byly to hrůzostrašné bestie s tlapami plnými drápů, pařáty na „rukou" a tlamou plnou ostrých zubů. Byla to masožravá zvířata a svou potravu měla ráda čerstvou, krvavou a ještě se třesoucí. I když lovili ve smečkách, samotný zangoid byl daleko hrozivější a nebezpečnější, což z něj činilo ideální zvíře pro lov. A tak byli importováni na Blior a byli používám pro místní safari. Vůdci ulovili velké množství těchto zvířat a naučili se znát jejich zvyky. To dělalo, i přes zřejmou divokost této šelmy, z výpravy relativně bezpečnou záležitost.

Ale z výrazů na Hankově a Hansově tváři Brookings pochopil, že povalování se na zádech uprostřed otevřeného prostranství ke známým zvykům zangoidů rozhodně nepatří.

„Co to dělá?" zapípal jeden z poloamatérů.

„Má nějaký záchvat?" zeptal se druhý.

„Možná je nemocný."

Padlo několik návrhů, včetně zrušení výpravy a návratu domů. Ale Hank pozvedl ruku a vyžádal si ticho. S puškou připravenou ke střelbě učinil několik kroků ke zvířeti.

Brookings s odjištěnou zbraní sledoval, jak zangoidem otřáslo několik záchvatů křečí. Široce rozevřené oči zvířete se otočily a roztažené nohy se křečovitě třásly.

„Podívej. Něco mu roste v hrudníku," zašeptala Petra.

„Jako by tam něco pulzovalo," dodal další lovec.

„Šššš!" řekl Hans s dokonalým germánským přízvukem.

Brookings sledoval celou záležitost se zájmem, ale i s rozčarováním. Se zangoidem nebylo jasně něco v pořádku. I když to bylo samo o sobě celkem zajímavé, znamenalo to, že ho se vší pravděpodobností již nebudou moci lovit.

Ve spodní části zangoidova hrudníku se utvořila pulzující boule, jako by jeho srdce tlouklo příliš rychle a tvrdě. Tlama se mu otvírala a zavírala. Ukousl si špičku jazyka a po boku mu stékal pramínek husté rudé krve. Každý jeho pohyb vypovídal o bolestné agónii. Ještěrčí oči vypadaly, že musí každou chvíli vyskočit z důlků. Páchl krví, močí a zvířecím strachem.

Vzduch kolem bestie byl nabit elektrizujícím očekáváním hrůzy a násilí; Brookings cítil napjaté hučení. Měl z toho husí kůži.

Otřásl se.

Všiml si, že Petra to cítí také. Mladá podsaditá žena vypadala, že musí každou chvíli vyrazit a dát se na útěk. Uchopil ji za ruku a pokusil se ji uklidnit. Pak obrátil pozornost ke scéně odehrávající se před nimi.

„Drž se zpátky," vykřikl Hans. „My netušila, co to má znamenat."

„Ale hovno. Šéf nám platí velký prachy a bude chtít vědět, co se tady stalo a-"

„Ježíši Kriste!" vykřikla jedna z žen.

A měla k tomu dobrý důvod.

Hrudník se opět vydul, ale tentokrát se nestáhl, ale stále rostl jako nějaký masitý, kostěný balón. Na jeho vrcholu se objevila opuchlá, hnisající, žilnatá hlava jako ložisko hnisu nutné potřebující vytrysknout.

Balón vybuchl.

Krev vystříkla všemi směry a zvlášť velká dávka přistála na Hankovi. Ale to vše viděl Brookings jen periferním viděním při sledování fascinujícího hlavního programu. Zbraň měl připravenou ke střelbě.

Z díry vyrazilo rudé červovité stvoření velikosti svalnaté mužské paže.

„Co to, sakra, je?" vykřikla Petra.

„Vypadá to jako nějaký druh parazita," odpověděl Brookings. „Možná nějaké místní zvíře, o kterém nevěděli? Pokud ano, tak má úžasně rychlý vývin, když vezmeš v úvahu, že zangoida vypustili dnes ráno."

„Ovšem," prohlásil Hans. „Tenhle zangoid byl vypuštěn před několika dny, aby si zvykl na prostředí. Experiment."

Oba lovečtí vůdci vypadali, jako by se nemohli rozhodnout, jestli se mají pokusit zvíře chytit, nebo ho prostě zastřelit.

Ale stvoření na jejich rozhodnutí nehodlalo čekat. Vyplazilo se ze svého hostitele - zřetelně mrtvého, z tlamy visící jazyk, žebra vztyčená jako náhrobní kameny - a hledalo úkryt.

„Rychle," vykřikl Hans. „Hanku, střílej!" A sám zvedl vlastní zbraň.

Hank si setřel vrstvu krve a zamířil.

Ale než kdokoliv z nich stačil stisknout spoušť, něco vyrazilo z keřů. Pohybovalo se to příliš rychle, aby to byl schopen někdo zaregistrovat, ale Brookings, který měl vynikající zrak, postřehl rozmazané obrysy nějakého zařízení připomínajícího bumerang.

Prosvištělo vzduchem.

Zaseklo se do červovitého zvířete a čistě mu oddělilo hlavu od těla.

Červ sebou zaškubal ve smrtelné křeči.

Věc, která ho zabila, vlétla zpět do keřů a zmizela jim z očí.

„Co to, do prdele-“ prohlásil Hans.

Přikrčený Brookings se rozhlížel kolem. „Vypadá to, že tu dnes nelovíme jenom my.“

„Co budeme dělat?“

„Pro začátek jen zůstaneme na místě a počkáme, co se bude dít.“

Ostatní však jeho rady nezajímaly.

Dva muži se oddělili od skupiny a rozběhli se směrem, z kterého přišli.

„Ne, vy idioti. Stůjte!“ zařval Hans. „Může to být nebezpečné! Zůstaňte pohromadě!“

Ani jeden z nich neposlechl. Razili si to nejkratší cestou k savaně, k civilizaci. „Nech je bejt, kámo!“ řekl Hank. „Máme vlastní problémy.“'

„Co se to děje?“

„Nevím. Ty divný signály, co jsme dostávali. Kluci vod přístrojů říkali, že se tu už nějakej čas děje něco divnýho, ale hlavouni na ně tlačí, dyť víš. Zapni kamery. Měli by sme to nahrát.“

„Jestli zbude někdo, kdo by to přehrál,“ poznamenal Brookings.

„Kamera běží od chvíle, co jsme to objevili,“ řekl Hans a odešel dál od mrtvoly pro případ, že by jí z hrudi nebo třeba z hlavy ještě něco vyskočilo. „Nevypadá to dobře.“ Měl pozvednutou zbraň a jeho oči jezdily sem a tam a kontrolovaly tak široký úsek. Byl mírně rozkročený, připravený k akci. Profesionální postoj.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Petra.

„Navrhuji, abychom počkali, jak se povede našim pokusným králíkům,“ řekl Brookings.

„Volavky z vlastní vůle, co?“

„Přesně.“

Pokusní králíci stále uháněli vysokou rychlostí.

Ale nestačilo to.

Asi na půli cesty lesíkem přímo pod velkým palmovitým stromem se v listoví něco zachvělo a ze země vzlétla podivná černá síť, která je obalila a pružně zvedla ze země. Stačili se jednou zhoupnout, když z listoví vyletěly další věci.

Kopí.

Oštěpy najednou projely oběma uprchlíky. Jedno hlavou. Druhé ramenem do břicha.

Oba muži stačili pouze tlumeně vykřiknout a trochu sebou škubnout a pak se z nich začala valit krev jako šťáva z červené řepy cedníkem.

„Ach bože, bože, bože,“ začal křičet jeden z nováčků.

„Kurva. Do prdele. To je konec!“ zařval Hank. „Tohle se nemělo stát.“

„Hanku! Zůstaň ve formaci!“

Ale jeho společník ho ignoroval. Vyrazil kupředu a vyslal ohromnou dávku ničivé energie nahoru do koruny stromu, ze kterého vylétly oštěpy. Bylo to opravdu masivní česání listí. Listy neměly ani čas vzplanout. Spolu s mnoha okolními stromy se prostě přeměnily na uhlík a na jejich místě zbyly jen zčernalé kostry.

Hank se otočil a na obličeji se mu rozhostil široký, spokojený úsměv. „Tak. To by mělo ty bastardy na chvíli zdržet a my zatím můžeme zjistit, co se to, kurva, děje. Hansi, co ukazujou senzory?“

„Nic.“

„A na stromech také nic nevidím,“ dodala Petra.

„Možná, že jsme ho dostali, ať už to byl kdokoliv,“ řekl Hank.

„Myslím, že jsem tam nahoře viděla někoho přeskakovat ze stromu na strom,“ upozornila útlá, brýlatá žena, která podle Brookingsova odhadu nebyla tak vystrašená jako ostatní.

„Co - teď?“

„Ne - předtím.“

Hank pokrčil rameny. „Asi se budeme muset trochu přehrabat v tom popelu. Co myslíš, Hansi? Nějakej atentát na jednoho s těch papalášů, co máme s sebou?“

„Nevím. Má někdo z vás důvod domnívat se, že po vás někdo jde?“

„Možná, že chtěli Blakea a Alvareze,“ navrhla Petra.

„Ty? Těžko,“ přidal se muž s výraznou čelistí jménem Gustavson. Hodně se potil.

„Mohu vás, páni, jako právník upozornit, že jsme momentálně nahráváni a tento materiál může být bezpochyby později použit v případném slyšení,“ ozval se Brookings.

„Hele, nech toho, kámo,“ řekl Hank. „Tady venku platí jen Jeho zákony. Žádný jiný.“

Brookings pokrčil rameny. „Omlouvám se. Řekl jsem to automaticky.“

„Takže, co uděláme? Vezmeme ty těla zpátky?“ zeptal se Hans.

„Bojím se, že jsem je taky trochu popálil,“

„Pak sebereme kousky.“

„Mohu navrhnout, abychom sebrali své vlastní kousky a vypadli, dokud je to možné,“ řekl Gustavson.

„Můžeme sem pak poslat obrněný vůz, aby to všechno prohledal,“ přidal se Hans.

„To bude moudré.“

„Jen nemůžu přijít na to, co se tam stalo,“ pokračoval Hans.

„Fakt si myslím, že bysme to měli nechat na odbornících,“ řekl Hank. „Jen zaznamenáme data a vypadneme vodsud.“

„Já. Pracuji na tom, pracuji na tom.“

„Kriste, ty tupče. Abys něco dostal, musíš jít trochu blíž."

Během hovoru byl Abner Brookings stále nervóznější. Předtím se kořist mohla obrátit a kousnout, ale to bylo součástí zábavy. Předtím bylo toto místo cizí a nepřátelské, ale to byla jen šlehačka na dortu, také součást zábavy.

Ale teď...

Teď, když se ozbrojená a civilizovaná hrozba plížila po stromech, se věci změnily na skutečné neznámé nebezpečí. Abner se již setkal s inteligentními protivníky u soudního dvora, ale ti nebyli ozbrojeni. Cítil se velmi nepříjemně a hrozba jeho životu ho vůbec nevzrušovala; znervózňovalo ho to na hlubší úrovni, na takové, o které vůbec netušil.

„Možná byste měli uvažovat na jiné úrovni, pánové," pronesl Brookings.

„Jo?" řekl Hank nepřítomně a vydal se blíž k nedotčeným stromům. Senzory držel před sebou, aby získal kvalitní údaje. „A to jaký?"

„Mluvím o vašich povinnostech. Jste odpovědni za dvanáct životů a dva z nich jsou již pryč."

Hank pokrčil rameny. „Podívej, chlape - podepsal si souhlas. Přečetl sis to?"

Brookings byl právník. Brookings četl vše, co podepisoval. Jenže jako konzultant společnosti nic nepodepsal - tenhle výlet měl zadarmo a vše bylo obsaženo v jeho celkové smlouvě s korporací.

„No-já..."

„Píše se tam, že zaplatíš svý zkurvený peníze a pak zkurveně riskuješ na vlastní účet."

Ve skupině se ozvaly hlasy. Hlasy, které s tímto stanoviskem zřetelně polemizovaly.

„Do prdele. Zkurvený sváteční lovci."

Hank smutně potřásl hlavou a vnořil se do neznáma. Pohyboval senzory v širokém úhlu.

„Sakra. Hansi."

„Was?"

„Tam neni jen něco... je tam toho víc. Hejbou se. A já zatraceně nic nevidím,"

Brookings sledoval natažený prst.

Ano. Bylo tam něco rozmazaného. Něco, co tam nepatřilo. Listy se třásly a větve se viditelně ohýbaly. „Všichni ke mně," zařval Hank a namířil zbraň vzhůru ke korunám stromů. „Spálím ty stromy jako předtím-"

Rychlé kmitnutí.

Ostrý nádech.

A další věc, kterou si Brookings uvědomil, byla, že Hank má novou část těla.

V jeho hrudníku se téměř magicky objevil stejný oštěp, který zabil i ty dva, a z boku mu vyčnívala krvavá špička.

Hank se podíval na kopí.

Chvíli se ho pokoušel vytáhnout z těla a pak padl mrtvý k zemi.

„Sakra!" To byla veškerá slova, kterými se Hans rozloučil s Hankovou odcházející duší. Pak prostě vyrazil kupředu, řval a rozséval kolem sebe zášlehy energie ze své zbraně.

Za své trampoty byl odměněn jedním z bumerangovitých zařízení. Opět se jakoby zhmotnilo ve vzduchu a čistě mu prořízlo skoro celý krk.

Hlava se mu překotila dozadu a visela jen na zbytcích svalů a kůže. Do vzduchu vytryskl krvavý gejzír. Zbraň, kterou svíral v prstech, dopadla neškodně na zem. Vyděšené a šokované oči chvíli sledovaly skupinu...

A pak světlo v nich pohaslo.

Tělo se překotilo, ale stále sebou škubalo. Plamen ohně sežehl trochu prachu.

A pak byl konec.

Pro Hanse...

Nával paniky a adrenalinu ovládl každý krychlový centimetr Brookingsova těla. Shlédl na svou dokonalou, starožitnou pušku - a ta mu najednou připadala stejně nepoužitelná jako nějaký dřevěný klacek.

Ve vzduchu se vznášel pach smrti a Abner Brookings rozhodně netoužil, aby se k němu připojil i ten jeho.

Natáhl zbraň a poklepal s ní Petru po rameni.

„Nelíbí se mi současný vývoj událostí. Jdeme."

„Možná bychom si měli vzít plasmomet."

„Kdepak. To by jen přivolalo další útok. Vyzkoušíme, jak rychle umíš utíkat. Poběž za mnou."

S těmito slovy se obrátil a rozběhl se zpět po cestě, kterou přišli.

Ostatní lovci byli přimrzlí na místě a hrůza je zcela paralyzovala. Jejich ochránci byli přece mrtví a oni byli sami v divočině a ponecháni na pospas neznámému nepříteli.

Dva z nich začali náhodně střílet do keřů.

Chyba.

Někde hluboko mu jeho instinkt šeptal, že to je chyba. Netušil, co to je... ale něco tam bylo...

Dál se tím už nezabýval. Prostě běžel. Ani v nejmenším se nestavěl na odpor.

Těsně za sebou slyšel Petřin dupot a funění. Ta žena byla chytrá. Následovala příkladu lepších... pravidlo, kterého se Brookings vždy sám držel.

Byl v dobré formě a cítil, jak mu chemikálie vyvolané strachem proudí organismem jako vysokooktanové palivo.

Cesta zpět byla vyšlapaná a druhý konec byl volný. Cítil, že pokud tam doběhne, přežije.

Za sebou zaslechl ostré zvuky střelby a výkřiků.

Masakr, který předpokládal, byl na obzoru.

Zvýšil rychlost. Za sebou zaslechl zvuk klopýtnutí, zadrhnutí při pokusu o znovunabytí rovnováhy a šustění keřů odhrnovaných stranou při pádu.

„Brookingsi. Podej mi-"

Přidušený výkřik.

Brookingsovo prvotní nutkání ho nutilo běžet dál. Ale cítil, že jsou již v relativně bezpečné oblasti. Prozatím. Může si dovolit ztratit pár vteřin.

A jak mu Petra bude zavázaná.

To bylo lepší než peníze. Byla to moc, po které tak toužil. Zastavil se a vrátil se k místu, kde jeho kolegyně ležela na břiše a pokoušela se vstát.

„Dělej, nemehlo.“ Brookings sáhl dolů a vytáhl Petru za ruku. „Nemáme čas tady polehávat. Musím si zachránit svoje-“

Zjistil, že ten křik nepřicházel z dálky.

Přicházel od Petry.

Na tváři se jí držela nějaká krabovitá příšera. Z míst, kde se přichytila, vytékaly pramínky krve. Vypadala jako nějaká ďábelská maska.

Brookings ji pustil a odtáhl se.

Nemohl nic dělat. Nic.

Abner Brookings byl muž, který se dokázal rychle rozhodovat. Učinil tak i teď. Bude muset Petru nechat, aby se o sebe postarala sama.

Zvuky umírajících mu naplnily uši. Otočil se a běžel, jak nejrychleji dokázal.

8

Planeta Blior byl svět zemského typu, čtvrté ze sedmi planet kolem Slunce typu G0. Měla pět měsíců, žádný z nich nebyl příliš velký. Když si Machiko v rámci přípravy pročítala tyto údaje, pochopila, proč Livermore Evanston překonal tolik překážek a věnoval tolik peněz a času, aby planetu kolonizoval pro vlastní obchodní účely. Byl to ideální svět s příjemnou atmosférou, dokonalou osou otáčení, která způsobovala mírná roční období, a úžasnou rovnováhou země a moře.

Na planetě se nacházelo dvacet devět kontinentů o velikosti Austrálie. Evanston založil svou kolonii na jednom z nich a měl tak mnoho prostoru pro další rozvoj. Tento ostrov arogantně nazval Livermoreland a jeho hlavní město se jmenovalo Evanstonville. Když jeho jachta přistála na kosmodromu a Machiko vstoupila na přistávací plochu a nabrala do plic místní vzduch, jakákoliv pochybnost o kráse tohoto světa zmizela.

Byla však vyrušena tím, co na ně čekalo: skupina jednadvaceti lidí oblečených v přehnaně vyzdobených vojenských uniformách, vzpomínce na oblečení používané důstojníky v dobách napoleonských válek. Pozvedli pušky a vystřelili na pozdrav svému vůdci.

Evanston jim se širokým úsměvem zasalutoval.

„To je moje malá libůstka. Zaměstnávám mnoho lidí a často přehráváme slavné bitvy z různých období historie. Je to pro mé lidi příležitost k procvičení schopností. Mám dvě stě vycvičených mužů a stovku v záloze. Všichni samozřejmě mají i jiná zaměstnání a funkce.“

„Bezpečnostní jednotka? Jste uprostřed ničeho. Na co tu potřebujete bezpečnostní jednotku?“

Usměvavá tvář se zamračila. „Nikdy nevíte. Nepřipravená planeta je mrtvá planeta.“

Rozzářil se. „A navíc mě to baví. Válečnictví je v podstatě forma lovu. Rekonstrukce starých bitev je plnohodnotná zábava. Nikdo není raněn - je to mnohem méně nebezpečné, než za co mě lidé platí. Jednou bych chtěl z těchto rekonstrukcí učinit významnější část místní zábavy.“

„Setkali jste se tu již někdy s agresivním inteligentním životem?“

„Ne, ale to neznamená, že se to nemůže stát,“ odpověděl ostře, ukazuje svoji drsnou stránku. Jeho výraz se změkčil a zlost ustoupila. „Prosím. Ponechejte bohatému muži jeho paranoiu. Vždyť i já vám povolil osobní zbraň.“ Pokývl hlavou dolů směrem k pouzdru se staromódním revolverem .38. Machiko se s ním cítila bezpečněji a vyžádala si povolení k jeho držení.

„Dobře. Zdá se, že žijeme v nepředvídatelném nebezpečném vesmíru.“ Kývla směrem k lidem v uniformách. „Máte tu všechny ty zbraně a vojáky. K čemu potřebujete mne?“

„Vy a další, které jsem zaměstnal v poslední době, jste specialisté, Machiko. Mé bezpečnostní složky jsou jen lidé se zbraněmi a spoustou volného času. Vy jste jako starý mistr - umělec, pokud chcete.“

Nechala to být a chvíli sledovala, jak vojenský oddíl pochoduje za zvuků starobylé vojenské hudby. Byla tím pohledem pobavena, ale hlavně byla ohromena okolní scenérií.

Byl to úžasný svět.

Spatřila ho cestou dolů průhledy v lodi. Evanston jim ukázal nějaké katalogy zaměřené na určité stránky. Klasická směsice vodopádů, příboje, západů slunce, hudby, majestátních hor, diamantových džunglí, fialových vln atd. Machiko tyhle věci vždy tak trochu ignorovala. Z obrázků jste vždy mohli dostat, co jste chtěli. Mohli jste vytvořit dokonalé 3-D efekty, ale nic se nevyrovnalo tomu být na místě.

Blior měl ten svěží úchvatný žár přírody, stvoření, života, kamene, vody a čistého vzduchu, který musela kdysi vlastnit i Země v době, kdy ji lidská a vetřelecká nákaza ještě nezamořila zemědělstvím, průmyslem a houbovitým potahem.

Cítila to už na palubě vesmírné jachty. Blior takový byl. Byl to živý svět a takové Machiko, i přes problémy se svým současným stavem, milovala. „Velmi příjemný,“ prohlásila chladně, zatímco její rezervovanost držela v šachu její entuziasmus.

„Celkem pikantní vůně vzduchu, nemyslíte?“ poznamenal Evanston doprovázející je po rampě. Od kraje přistávací

plochy k nim přijíždělo vozidlo podobné limuzíně. Evanston jim gestem pokynul směrem k němu. „Jako výborný ročník Beaujolais, právě stočeného."

Attila se pokusně nadechl. „Já cítím výfukové zplodiny."

„Můj bože, Machiko. Váš přítel má na někoho, kdo se právě vydává vstříc vzrušujícímu dobrodružství, velmi kyselou náladu."

I když Evanston androida nesnášel, nesl jeho přítomnost s jistým druhem horkého humoru a Machiko to oceňovala. Ať již byl jakkoliv bohatý nebo podivný, jeho řeč, držení těla a vystupování byly vždy zábavné.

„Musíte Attilu omluvit. Odsuzuje každého, koho baví život."

„Naopak. Tleskám. Sám bych si života skvěle užíval - kdybych nějaký měl."

„Prosím, prostě ho ignorujte. On má opravdu zlaté srdce."

„Tak dnes se vyrábí takovíto androidé? No, zdá se, že zlato muselo dost zlevnit."

„Tyče a kameny, pane Evanstone." Hubatý android pokrčil rameny. „Dobrá, dobrá. Říkám to nerad, ale je to hezký svět. A z mého pobytu na lodi - který jsem si neuvěřitelně užíval, především vaši knihovnu - bych si dovolil usoudit, že vaše město, kterého za chvíli budeme svědky, bude také něco."

„Absolutně, absolutně. Ale oba vás varuji - nesrovnávejte tento svět s mou lodí. Město není postavené podle žádného klasického stylu. Tu a tam spatříte na vhodných místech viktoriánský styl, ale jinak jsem přikázal architektům, aby vynechali všechny nepodstatné kudrlinky."

Attila pokrčil rameny. „No možná mi občas povolíte navštívit vaši jachtu."

Evanston se rozzářil. „Samozřejmě. Jsem rád, že máte zájem. Vezmeme-li v úvahu váš odmítavý intelekt, zdá se, že jsem dokázal zaujmout část vaší představivosti."

„Jakýkoliv můj bojovný postoj je pouze programem, který aktivuji, když to uznám za nutné. A pravým důvodem boje je nastolit mír."

„Ach ano. To řekl ten čínský válečný filosof, že ano?"

Attila vypadal překvapeně. „Ano, myslím, že to byl Lao Tzu?"

„Přesně. Ale neřekl také, ‚Posláním míru je příprava války?"

„Pouze z důvodů rovnováhy."

„To je vaše interpretace. Neberte mi moji." Evanston mávnul rukou. „A navíc, tohle není o válce... Lov je daleko primitivnější, původnější."

„A v těchto dnech exkluzivnější..." dodala Machiko. Věnovala Attilovi pohled typu „mohl bys sklapnout" a android váhavě přikývl.

„Tento svět ale nežije pouze lovem. Já nejsem tak moc krvežíznivý." Jeho hlas byl plný ironie a Machiko se upřímně zasmála. „Tento svět, to je hlavně podnikání."

„Svobodné podnikání?" Attila nasadil zaujatý tón hlasu.

„No, svobodné určitě není," opáčil Evanston. „Abyste se sem dostal, musíte být extrémně zazobaný. Doufám, že na tom jednou vydělám. Musíte se na to zeptat mých obchodních poradců... Vlastně, raději se neptejte. Byli proti tomu nápadu."

Zavrtěl hlavou. „Lidé bez vize. Ale i tak, byznys, zábava, je to úžasné místo a jsem přesvědčen, že na vás udělá dojem. Vlastně právě vyrážíme na okružní jízdu."

Jakmile došli k limuzinoidu, vyskočil ze zadního sedadla muž.

„Dobrý den, pane Evanstone," zapípal. „Vítejte zpátky. A dobrý den, Machiko Noguchiová a Attilo Hune. Vítejte na naší překrásné planetě."

„Jak to, že zná naše jména?" zeptala se Machiko.

„Využil jsem subprostorového přenosu a oznámil jsem výsledky své mise mým nejvyšším úředníkům. Tohle je, mí noví přátelé, můj osobní tajemník a ředitel zábavy, Willem Cordial."

Muž se krátce skromně uklonil. „K vašim službám. Během vašeho pobytu se budu starat o všechny vaše osobní potřeby," prohlásil. „Cokoliv budete chtít, já vám to obstarám. Kdybychom byli v obřím luxusním hotelu, já, Willem Cordial, bych byl vaším osobním sluhou!"

Willem Cordial byl malý hubený muž s blond vlasy. Byl dokonale opálený a nosil sluneční brýle. Na sobě měl khaki šortky, mokasíny tak vyleštěné, že se blýskaly, safari bundu s krátkými rukávy a safari klobouk s širokým okrajem. Mezi předními zuby měl malou mezeru a pod nosem se mu nesměle plazila malá housenka z vousů. „Srdečně doufám, že budete mít na programu i odchyt nějaké pořádné kořisti!" prohlásil muž.

Machiko se zakuckala. Ten chlapík se spíš než představě mužství a kompetence blížil komické parodii lovce. Podívala se na Evanstona, jestli to není nějaký vtip, ale Evanston jednal s mužem věcně a seriózně.

Žádný vtip, jen další neobvyklá stránka neobvyklé operace.

„Jsem si jistá, že si na to uděláme čas. Pokud nám nějaký zbude, pane Cordiale," řekla Machiko. „Ale jsme tu především kvůli naší práci a ne proto, abychom si užívali zřejmých výhod tohoto světa."

„Nesmysl," vložil se do hovoru Evanston. „Ve volných dnech a hodinách se musíte bavit a Willem na to dohlédne. Je to tak, Willeme?"

„Zábava patří k mé práci."

„Výborně," pronesl Evanston. „Vaše zavazadla jsou již na cestě. Zatím vám ukážeme Evanstonville a pak se pojedete ubytovat."

Willem Cordial ukázal směrem k otevřeným dveřím u auta a k luxusním koženým sedadlům za nimi. „Prosím, nastupte do tohoto klimatizovaného vozidla a budeme pokračovat jakýmikoliv službami, které-"

Náhlé zaskřípění kol upoutalo jejich pozornost.

Vysokou rychlostí se k nim blížilo malé sportovní vozidlo. Nízké auto zabrzdilo těsně před limuzínou, kulovitý vršek se odklopil a vyskočil z něj muž. Měl na sobě drahý oblek s kravatou, ale byl rozcuchaný a vypadal rozčíleně. Když se přiblížil, Machiko si všimla, že má na obličeji náplasti barvy lidské kůže.

„Můj Bože, Brookings! Co se vám stalo? Brookingsi, tohle je Machiko Noguchiová. Nakonec jsem ji získal a je k našim službám."

„Skvělé. Rád vás vidím. Promiňte, že vás vyrušuji. Slyšel jsem vás přistávat, musím s vámi mluvit soukromě."

„No, samozřejmě. Později bych měl být ve své kanceláři."

„Je mi líto, pane. Je to životně důležitá záležitost a musím s vámi mluvit okamžitě. Je to důležité..."

V očích měl divoký a vystrašený výraz a Machiko cítila, že tento muž nebývá často vystrašený.

„Jistě-"

„Pokud bych si s vámi mohl na chvíli promluvit."

„Omluvte mě."

Oba muži odešli směrem k autu, pryč z doslechu. Dobře oblečený muž mluvil šeptem a doprovázel to ohnivými gesty.

„Něco se děje," řekla Machiko.

„Kdo je ten chlapík?"

„Prominentní právník, dělá tu na nějakém obchodu na vysoké úrovni," odpověděl Cordial. „No a teď, kdybyste naskočili do auta, budeme pokračovat."

„Má to co do činění s naší prací?" chtěla vědět Machiko.

„Nemám tušení. Opravdu," ujistil je jejich hostitel. „Teď, pokud byste chtěli nastoupit -"

„Absolutně souhlasím. Machiko by to měla vědět," řekl Attila a otočil se, jako by chtěl jít směrem ke dvěma mužům.

Cordial viditelně znervózněl. „Prosím, ne ... prosím, spolupracujte se mnou."

„Není důvod tlačit na pilu, Tille," řekla Machiko a položila uklidňující ruku na androidovu paži. „Jsme přece jen najatá výpomoc."

Malý muž se uklidnil. „Myslím, že v automobilu najdete veškeré pohodlí. Máte k dispozici hudbu, přesnídávky a plně zásobený bar."

Attila nastoupil první. Machiko se chystala ho následovat, ale všimla si, že Evanston se rozběhl, aby se k nim připojil.

„Ne, ne," řekl rozložitý muž. „Pokračujte. Obávám se, že musím něco okamžitě zařídit, a tak pojedu s panem Brookingsem. Pane Cordiale byl byste tak laskavý a zaujal mé místo při prohlídce města?"

Cordial se úplně rozzářil. „Ano, pane. A domnívám se, že spolu strávíme neuvěřitelně zábavný čas."

„Dobře, dobře. Promluvíme si později, slečno Noguchiová. Možná až se pohodlně ubytujete."

Vždy klidný a zcela se ovládající Evanston byl docela nervózní, napadalo Machiko.

Usedla vedle Attily. Cordial zatím mluvil s řidičem.

Najímalo by mě, co se děje," prohodila Machiko.

Attila nasadil zmatený, ustaraný výraz. „Zaslechl jsem několik slov."

„A?"

Ale Cordial byl zpět, samé úsměvy a srdečný smích. Vyrazili na prohlídku a jejich vůdce se samou radostí téměř rozplýval.

9

Evanstonville připomínalo spíš než skutečné město usedlost; ale bylo rozloženo na velkém prostoru a tyčilo se tu několik architektonicky zajímavých budov. Město bylo umístěno v překrásném údolí nedaleko soutoku dvou řek. Obklopovaly jej stromy a travnaté louky, zelené a plné života. Jejich cesta vedla přes řeku po roztomilém staromódním mostě.

Cordial jim vysvětlil, že než aby nechal celé město živelně a nekoordinovaně růst, naplánoval Livermore za pomoci expertů celou věc s předstihem. Jako první byly postaveny nejnutnější objekty - kosmodrom, důležité cesty, mosty, obytné budovy, sklady, parky. Zbytek byl doplněn časem a jak přibývali noví kolonisté. Město rostlo plánovaně a koordinovaně. Tímto způsobem bude v době plného dokončení na vysoké estetické úrovni.

Projížděli kolem fontán, zahrad a mnoha zajímavě navržených budov, z nichž byla většina ještě ve výstavbě. Po prohlídce radnice a hlavního hotelu musela Machiko přiznat, že to na ni učinilo velký dojem. Hlavní roli tu nehrály jen peníze, ale i vkus.

Pak ale zastavili v centrálním parku u bazénku s kachnami a Machiko musela svůj názor přehodnotit. Ne že by park nebyl překrásný. Jako střed celé usedlosti a budoucího uměleckého města to již teď byla galaktická třída. Všechny druhy stromů, trav a květin byly zakomponovány do rajské vize přírody završené dokonalým trávníkem, upravenými keři, jiskřivými potůčky, vodopády a roztomilými bazénky. V samém prostředku se rozkládalo úžasné jezero plné ryb a s největší sbírkou všemožných druhů pozemských kachen, labutí a dalších vodních ptáků, jakou kdy Machiko viděla.

„Velmi krásné," řekla.

„Vypadá to jako zajímavá západní verze japonských zahrad, nemyslíš?" poznamenal Attila.

Pan Cordial se pod vahou jejich komplimentů opět rozzářil. „Myslím, že tu jsou vidět nejrozličnější vlivy."

„Tak daleko bych nezacházela, Tille," oponovala Machiko. „Kde je například Zenová zahrada?"

„Pardon?" Cordialovo obočí se zachmuřilo.

„Zenová zahrada.Víte, písek, kameny, přemýšlení. Meditace!"

Cordial vytasil elektronický zápisník a udělal si několik rychlých poznámek. „Vynikající postřeh. Navrhnu to. Máte,

prosím, nějaké další návrhy... velmi bychom to ocenili.“

„Mohli bychom vystoupit z auta a nadýchat se čerstvého vzduchu u jezera?“ zeptala se Machiko.

Cordial se zamračil. „No... vlastně tu máme ještě jiné věci a měli bychom pokračovat.“

„Nesmysl. Potřebujeme si protáhnout nohy, že ano?“

„Jasně. Není tento vůz k tomu přímo předurčen? Chci říct, není to protažená limuzína?“

Cordial se zasmál. „Dobrá, máme smysl pro humor, co? Tak dobře, ale jen na pár minut.“

„Ráda bych se podívala na některé druhy vodních ptáků,“ prohodila Machiko během vystupování z auta. Musíte tu mít nějakou genetickou a klonovací biotovárnu,“

„Ano, ano. Jeden z faktů, který jsem vám hodlal zdůraznit.“

Mezi čerstvými rostlinnými a vodními pachy, sladkou vůní trávy a kyselou chutí čerstvě zryté půdy šli k břehu jezera. Machiko vytáhla hrst sušenek ukradených ze zásob v autě, podala jich pár Tillovi a brzo se kolem krmilo a třepotalo hejno ptáků.

„Jak idylické,“ pronesl Attila.

„Velmi disciplinované,“ dodala Machiko. „A velmi zajímavé. Mám několik dalších otázek pro pana Evanstona.“

„Och, já jsem také slušně vybaven odpověďmi.“

„Ne, pokud ti to nevadí, tak je raději využiji jako výplň při konverzaci s naším zaměstnavatelem.“

„Samozřejmě, že ne. Možná bychom měli-“

„Podívej,“ řekl Attila a ukazoval na malý pahorek na druhé straně jezera. „Další skupina na prohlídce?“

Machiko se podívala. Nebyla vybavena Attilovým teleskopickým zrakem, ale Cordial jí poskytl operní kukátko, aby si mohla dosyta vychutnat okolní scenérii. Přiložila si ho k očím a zkoumala nově příchozí.

Byla to skupina šesti mužů. Všichni měli na sobě stylizované kamuflážní uniformy. Na hlavě jim seděly velké klobouky a oči jim zakrývaly obrovské černé brýle. Vycpávky v ramenech uniforem je všechny dělaly stejně mužné a silné.

„To je zvláštní. Kdo jsou ti muži, Cordiale?“ zeptala se Machiko.

„Hosté.“

„Ach. Takže, to jsou ti bohatí muži, co sem přijíždí lovit.“

Cordial přikývl. „Správně. Limuzína je připravená a já vám toho chci ještě tolik ukázat.“

Machiko si přiložila kukátko k očím.

„Počkejte. Ti muži mají zbraně.“

„Vypadají jako brokovnice,“ dodal Attila. „Divné. Snad nějaká demonstrace mužné síly. Vidím i pouzdra a pásy s municí.“

„Ano,“ potvrdil s nuceným úsměvem Cordial. „My tady na Loveckém světě se snažíme podporovat mužnost i představivost. Pomocí starých symbolů síly se snažíme v našich hostech vyvolat pocit bezpečí a sebedůvěry. Pořádáme také cvičení s cílem připravit naše hosty na větší nebezpečnější výpravy a -“

„Házejí kachnám a labutím chléb,“ informoval Attila. „Slétlo se jich kolem nich pořádné hejno.“

„Co - krmení ptáků je nějaký druh rituálu na přivolání štěstí před lovem? O tom jsem nikdy neslyšela,“ divila se Machiko.

„Ne tak docela. Tento park slouží mnoha účelům, všechny jsou vykalkulované, aby přinášely různé druhy nálad a uspokojení. Pokud mne doprovodíte na druhý konec parku, ukáži vám něco velmi zajímavého, něco-“

Přerušila ho ohlušující rána.

Další ji následovaly.

Machiko se rychle obrátila, aby zjistila příčinu.

„Má dobroto,“ vydechl Attila.

„Ha, ha,“ zachichotal se Cordial nervózně. „Jen známka dobré nálady našich hostů.“

Bum, bum, bum.

Muži pozvedli své zbraně a namířili je na hejno ptáků, kteří důvěřivě hodovali na nabídnutém chlebu. Mnoho kachen a jiných ptáků se změnilo na oblaky polámaného peří a vše zahalovala jemná mlha z krve a kostí. Na krvavé vodě ležela potrhaná ptačí těla. Zbytek hejna se vznesl k nebi.

Radostné výkřiky.

Krvelačný úspěch.

Bum, bum, bum.

Z brokovnic se vyvalily plameny a kouř a tvrdý kov se prohnal několika dalšími těly.

Ten masakr opravdu stál za vidění, hotový Čtvrtý červenec krutosti. Když výstřely utichly a zbývající ptáci zmateně odlétli, zjistila Machiko, že vše sledovala s otevřenou pusou. Chlapáčtí muži poskakovali v kaši z masa a peří, smáli se a plácali se po zádech.

Yautja nikdy nic takového nedělali. Jejich kořist byla vždy sama lovcem. Lovili i kvůli jídlu, ano - ale nikdy takovým nechutným způsobem.

Machiko cítila, že se jí dělá špatně od žaludku.

„Má dobroto,“ opakoval Attila. „Mně se to zdá trochu kruté, vám ne? Takové plýtvání.“

„Ach, ujišťuji vás, že lidé z továrny vyrobí další.“

„Ale ta spoušť... to už není moc idylické.“

„Ujišťuji vás, že to je jen přechodná záležitost,“ nedal se Cordial. „Podívejte, už se blíží servisní roboti.“

Několik robotů - skutečných robotů se servomotory, z plastu a skla, s kovovými pažemi a viditelnými motory a vybavením - se objevilo jakoby kouzlem a blížilo se k barbarské scéně. Stateční lovci rychle sebrali několik méně

poškozených kusů a nechali roboty, aby si poradili se zbytkem. Vyrazili za dalším dobrodružstvím. Byli zakrvácení a šťastní, mávali lahvemi a zpívali.

„Kde jinde v galaxii byste objevili podobná cvičení?“ řekl Cordial. „Teď zamíříme na druhý konec parku a pak dokončíme naši projížďku?“

„Vadilo by, kdybychom se s mým androidem trochu prošli kolem jezera sami?“

Věřte tomu, nebo ne, pomyslela si Machiko, statečná válečnice se cítí trochu nesvá.

Cordial pohlédl na náramkové hodinky. „Musím se držet rozvrhu... a v autě máme vynikající medikamenty, které bezpochyby vyléčí jakékoliv střevní nebo žaludeční potíže.“

Machiko přikývla. Jednou budou s Attilou spolu sami a ona si vyslechne, co Attila zachytil z rozhovoru mezi Evanstonem a tím právníkem...

Ale teď to zřejmě nebude. „Ta genetická továrna, o které jste se zmínil.“

„Ano?“

„Ta, která dokáže vyrobit tolik kachen a labutí a všech těch živých věcí?“

„Já se zmínil o takové stavbě?“ Zněl trochu nervózně, jako by si něčeho takového nebyl vědom.

„Pokud to nebude problém - mohli bychom se na ni v rámci naší prohlídky podívat?“

Cordial byl tím požadavkem znatelně rozrušen. „Samozřejmě.“ Do řeči se mu začala vracet ráznost a nálada.

Machiko následovala Attilu do auta.

Moc si o tom chtěla s ním promluvit, ale bez ucha natahujícího se jejich směrem.

Celá ta záležitost s „továrnou“ se jí pranic nelíbila.

Ani v nejmenším.

10

Projížděli kolem dalších domů. Některé byly hotové a některé se právě stavěly. Všechny byly brilantně architektonicky navrženy.

Projížděli i kolem dalších parků a tentokrát si povšimli skupinek hostů se zbraněmi. Někteří z nich byli od krve, někteří ne.

Projeli i kolem kostry kolosálního stadionu, který se pomalu zvedal pod lešením.

Vše doprovázel nadšený popis pana Cordiala.

Na úplném konci osady, za rozlehlým polem, oddělena početnými ploty, silovými poli, za dalšími bariérami a bezpečnostními stanovišti se tyčila ta nejimpozantnější budova.

„Slušná budova,“ pronesla Machiko.

„Spíš komplex budov, nemyslíš?“ opravil ji Attila Hun.

„Jo, máš pravdu.“

Skutečně tam stálo několik budov různých tvarů a velikostí. Všechny byly spojeny četnými můstky, kolejemi, rourami a dalšími zařízeními, takže celý komplex vypadal jako nějaké gigantické hnízdo monádského křečka. Machiko viděla mezi jednotlivými budovami přecházet lidi a zahlédla i několik vozidel. Vypadalo to jako živá, prosperující továrna křížená s moderní katedrálou. Sklo a duhové světlo; občasný sloupek dýmu na pozadí modré oblohy.

„Tak tady je,“ řekl Cordial a nepřítomně ukázal. „Samozřejmě, že nemůžeme dovážet všechny příšery používané k lovu, a tak si je pěstujeme sami. Je to unikátní a stále pouze experimentální proces a mohu dodat, že si ho pan Evanston velmi pozorně hlídá.“

Odkašlal si. „Jsem si jistý, že jste oba velmi unaveni a chtěli byste si před dalšími uvítacími ceremoniemi, které pro vás náš zaměstnavatel přichystal, odpočinout ve svých obydlích.“

Zaklepal na stěnu oddělující je od řidiče a naznačil mu, aby projel křižovatkou, ze které zatáčela servisní cesta ke komplexu genetické továrny.

„Jsme tady,“ řekla Machiko, „ale nepodíváme se dovnitř?“

„Jsem si jistý, že mi rozumíte,“ odpověděl Cordial. „Aktivity probíhající v těchto budovách mají velmi citlivý a utajovaný charakter. Jsem si však jistý, že vám pan Evanston prohlídku povolí. Vlastně vás pravděpodobně chce sám provést. Ale nemůžeme tam jen tak bez varování vtrhnout. Srdečně doufám, že mi rozumíte.“

Attila mlčel.

Machiko přikývla. „V pořádku,“ řekla. Ale uvnitř byla stale nespokojená. „Tak nás odvezte k našemu obydlí.“

Cordial se uvolnil. Zdálo se, že se změnil celý jeho přístup k hostům. Machiko cítila, že signály hlásící nebezpečí byly otupeny. Dobře. Právě v to doufala.

„Děkuji. Chápu váš zájem, ale mám své povinnosti.“

„Ano,“ řekla Machiko, ale uchlácholit se nedala.

Zavazadla, oblečení a další věci na ně čekaly v jejich pokoji.

Po všem tom luxusu jim místnost připadala trochu strohá. Byla jednou z deseti spojených obyčejnou chodbou v hnědé dvoupodlažní budově.

Budova připomínala spíš kasárna než hotel a zatímco Attila byl zklamaný, Machiko nebyla ani v nejmenším nespokojená.

„Jsme, svým způsobem, najatí vojáci. Myslím, že nám to Livermore Evanston chtěl připomenout.“ Usrkávala ledový čaj, který jim dodal Cordial, vyhlížela z okna a sledovala limuzínu mizející v dálce. Čaj měl výraznou exotickou chuť; odplavoval hvězdný prach, který se jí usadil v krku.

„Dobře, Tille. Povídej.“

Android seděl v kresle a vypadal zamyšleně.

„Zaslechl jsem jen několik slov, ale zato důležitých. Bylo to... 'lovecká výprava', 'jenom já přežil', 'příšery'“ - Attila naklonil hlavu - „a jiní lovci.“

„To je všechno?“

„Ano.“

„No, kvůli tomu tu jsme, ne... kvůli příšerám.“

„Ale kdo je sem přivezl?“

„Myslím, že můj názor znáš…“

„Znám tvé příběhy z Ryushi, ale jistě...“

„Co si myslíš o té továrně, Tille?“

Attila pokrčil rameny. „Připadá mi to rozumné. Vyrábí si vlastní lvy, tygry a medvědy.“

„Myslíš, že si pro lov vyrábí i své vlastní příšery?“

„Proč by tě sem pak vozil, abys ho jich zbavila?“

„Sakra! Jsou to vetřelci! Když se jedná o ně, vždycky se něco pokazí!“

„Já nevím. Proč by si s nimi zahrával, když to tu ještě ani pořádně nerozjel?“

„Záhady. Tajemství.“ Machiko se napila hořkého čaje a mrkla na svého společníka. „Líbí se mi to. Pěkně to oživuje hru, co?“

„Jsem z toho nervózní!“

„Jasně - ale je to daleko lepší než sedět za stolem a sledovat důlní operace.“

„Bez komentáře.“

Machiko se právě chystala zeptat Attily na jeho názor na lovce kachen v parku, když se ozvalo hlasité zaklepání na dveře.

Attila vstal a otevřel.

V chodbě stali dva vysocí muži s širokými rameny.

Oba drželi v rukou poháry vybavené chladícími pásky.

„Nazdárek,“ vykřikl jeden. „Vítejte v projektu Zab příšeru. Já jsem ex-kapitán Dick Daniels, dřív od koloniálních mariňáků, a tohle je Ned Sanchez. Ned dřív pracoval pro bezpečnostní firmu na Zemi, která se těma věcma zabývala.“

Jeho pohled přejel z Attily na Machiko.

„A vy musíte bejt Machiko Noguchiová.“

Jeho zrak přejel po jejím pevném drobném těle žádostivým, hladovým způsobem, který nesnášela. Cítila, jak tuhne: hlavně ne zase jeden z těch idiotů.

„Ano.“

„Rád vás poznávám. Slyšeli jsme, že budete tuhle operaci řídit, tak nás napadlo přijít a představit se vám. Od příletu se tu hryžeme nudou, a tak jsme rádi, že ste už přiletěla a bude nějaká akce.“

To vše bylo řečeno až příliš familiárním tónem. Působil upoceným humpoláckým dojmem a vyzařoval přehnanou chlapáckou auru, která jako by říkala: Co takhle přeskočit formality a rovnou hupsnout do postele, zlato?

„No, nepozvete nás dovnitř?“ zeptal se hromovým hlasem a pozvedl pohár. „Přinesli jsme si vlastní.“

„Jsem unavená,“ řekla Machiko. “Mám jen chvilku.“

„To stačí!“ Na snědé tváři s románským nosem se rozlil široký škleb a muž vlétl do místnosti. Podal Attilovi pohár a Machiko podal velkou silnou ruku. Páchl potem a pivem, ale měl v sobě přirozenou sílu odrážející se v pevných svalech a sebejistém držení těla. Blonďaté vlasy měl rozcuchané, ale nebyl to žádný zelenáč. Vypadal, že si prožil nejednu těžkou chvilku a podle jizev nevyvázl nezraněný. Ale nepokořený? To byl jiný příběh.

„Máte nějaký sklenice nebo něco?“ zeptal se a Attila odkvačil něco najít.

„Určitě jste pořádná ženská. Dáte si s náma trochu piva, že jo?“

„Piji čaj.“

„Ale jděte.“ Obrátil se k Attilovi. „Dones jedno pro mýho novýho miláčka, kámo, jo?“ křikl na Attilu. „Nevíme, do čeho se tu můžeme dostat. Tak proč bysme se nebavili, dokud to jde. Co, krásnoočko?“

Bez varování k ní Daniels přikročil a objal ji jednou rukou kolem zad. Okamžitě ucítila, že měl v sobě už slušnou dávku piva. Jeho ruka se nějak svezla dolů po zádech a stiskla jí pravou půlku, jako by zkoušela zralost melounu. Ten tupoun byl obrovský, vážil přibližně dvakrát tolik a pravděpodobně si myslel, že mu takové chování projde díky jejímu strachu.

Machiko sotva přemýšlela, co dělá. Její reakce byla automatická. Odtrhla jeho ruku, uchopila ji za zápěstí, poodstoupila a s nacvičenou lehkostí ho poslala na zem. Dopadl tvrdě na podlahu. Stoupla mu na obličej a zkroutila mu ruku do hrozivého úhlu, ještě kousek a kloub by povolil.

„Příště ti ji zlomím, kámo. Rozumíš?“

„Ježíši. Dělal jsem si jen legraci!“ protestoval Daniels.

„Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Rozumím. Rozumím.“

Pustila ho a Daniels vstal.

V Sanchezově oku se zablýsklo a na obličeji se mu objevil mírný úsměv.

„Říkal jsem ti, abys s tím přestal, Danielsi.“

„Jo, jo, jo,“ opáčil Daniels a začal se oprašovat. „Vypadá to, že tomu tady nevelíte jen tak, pro nic za nic.“

Nesměle se zašklebil.

„Nemůžu říct, že byste byla můj typ, ale pod vaším velením půjdu klidně i do pekla. Dicka Danielse už dlouho takhle nikdo nedostal.“

Zdálo se, že to myslí upřímně.

„Nejsem tu pro ničí zábavu, Danielsi,“

„Ach jo. Dej mi to pivo. Teď ho opravdu potřebuju.“

Vzal si pohár a pořádně si přihnul. Attila podal jednu sklenici i Sanchezovi.

Stále v uctivé vzdálenosti od Machiko se Daniels podíval na Attilu. „Co - máme tu dalšího čajíčkáře?“

„Ani ne,“ odpověděl Attila. Raději než by se pouštěl na území diskuse o androidech, která mohla být, zvláště pokud jste si nebyli jisti svou společností, nebezpečná, vzal si Attila také pivo. „Většinou piji alkohol až po setmění.“

„Dobrej tah,“ pochválil ho Dick. „Jsi chytřejší než tady naše šéfka. Tak Sanchezi - na tu naší mocnou velitelku. Je mi líto těch příšer.“

„Pokud to paní Noguchiové nebude vadit, rád bych vyzkoušel jedno z piv, které jsem zahlédl v ledničce. Je to jedna kvalitní místní značka, je to myslím hnědé nadkvasené svrchní.“

Machiko pozvedla obočí. „Dobrá volba, pane Sanchezi. Zdá se, že víte, co pijete.“

„Od portera po lager,“ řekl muž nenuceně. „Nejraději mám hořké v pokojové teplotě.“

„Anglofil?“

„Kdepak. Angláni jsou stejně prohnilí jako všichni ostatní. Jen mi chutná jejich pivo, nic víc.“

Ned Sanchez byl útlejší, mladší a tmavší než jeho společník. Ale na jeho dlouhých černých vlasech svázaných do ohonu se již projevovaly náznaky šedi. Byl klidný a přátelský, ale v jeho povaze bylo možné vystopovat tvrdé a odtažité jádro. Z jeho prázdných divokých černých očí se nedalo nic vyčíst. Jinak měl tvář jako řecký polobůh a k jeho kráse nezůstala netečná ani tak otupělá duše, jakou vlastnila Machiko.

„Jistě. Ale s tou pokojovou teplotou nevím. Čaj je studený. Pivo většinou nepiji, ale jednou za čas si dám nějakou kvalitní značku.“

Sanchez pokrčil rameny. „Studené pivo klidně přežiju. Stejně je venku horko.“

Dick udeřil velkou tlapou svého přítele do zad.

„K čertu. Dneska jsme, Neddy a já, vyrazili s chlapcema na manévry. Jen z legrace, víte. Ale taky kvůli kondici - a voň se skoro ano nezpotil. Rychlá sprcha a je připravenej na další noc plnou piva a bab.“

Narovnal se s předstíranou bolestí a zkoumal vymyšlené zranění. „No nevím. Noc s pivem bude možná stačit.“

„Nevšiml jsem si, že je tady Sodoma a Gomora,“ poznamenal suše Attila.

Machiko pobaveně sledovala, jak android usrkává pivo. Attila mohl bez následků vypít jakékoliv množství alkoholu. Byl doslova bezedný. A tihle chlapci ještě nestačili zaregistrovat, že je android. Samozřejmě, že androida málokdy někdo rozpoznal. Jedinou možností by byl zákon, který by androidům přikazoval nosit označení, ale takový zákon tu neexistoval.

„Cože? To si děláš legraci, ne? Máš tu bandu divokejch bohatejch chlapů, který přes den střílejí a v noci je musíš taky nějak zabavit. Je to docela lehký. Nějakej hazard, pár holek - a hodně pití!“

„Ještě mám trochu času,“ řekla Machiko. Trochu se uvolnila. Danielsova dobrosrdečná reakce na jeho ponížení ji pobavila. Yautja by vyžadoval okamžitou satisfakci ve formě boje na život a na smrt prostřednictvím zubů a pařátů.

Zklidni se, prcku, řekla si. Pamatuj, ze ses změnila. Požádala hosty, aby se posadili. Sanchez se posadil tiše a klidně, ale Daniels se rozvalil po celém gauči, položil nohy na stůl a okamžitě se cítil jako doma.

„Jak dlouho jste ve městě?“ zeptala se Machiko.

„Celý tři dny,“ řekl Daniels. „Celkem je nás tady asi patnáct, včetně vás.“ Zachechtal se a dlouze si přihnul z poháru. „A řeknu vám, v životě jsem neviděl takovou špinavou sebranku ztracenou.“

„Ale? Vy dva jste zatím na mne udělali výborný dojem.“

„My? No jasně. Podívejte, všichni máme minulost, zkušenosti a co je potřeba. Mluvím o sociální úrovni ostatních kluků. Jsou to žoldáci. Skutečný prasata.“ Otevřel pusu a dlouze spokojeně říhnul, aniž by se omluvil. Znovu se napil.

„Jsme tu snad kvůli turnaji v blechách?“ zeptala se Machiko.

„No,“ podotknul Attila. „Možná kvůli turnaji v blechách a čaji.“

Dick Daniels chvíli Attilu sledoval s otevřenými ústy. Pak se začal smát a plácat se do kolen. „Dobrý. Zatraceně dobrý. Čaj. Nede, myslíš, že by Evanston mohl schrastit nějakej čaj pro - jak si říkal, že se jmenuješ?“

„Neříkal jsem to.“

„Promiňte. Ještě jsem vás nepředstavila. Tohle je...“ Machiko se zarazila. „Attila. Oscar Attila. Můj asistent a osobní sekretář.“

Danielsovi se zřetelně nechtělo opět vstávat, a tak jen naznačil krátké zasalutování.

„Nazdar, Attilo,“ Ned také přikývl. Machiko si všimla, že se pohledný muž stále více stahuje do nějakého soukromého vesmíru. Daniels měl mnoho jizev na povrchu a vypadalo to, že Sanchez také jednu má, i když uvnitř.

Začínal ji zajímat. Zdálo se, že rezonuje na nějaké úrovni, která ji fascinovala. Skutečnost, že k ní byl pouze slušný a nezajímala ho žádným jiným způsobem než jako žena, která mu bude velet, trochu dráždila její ego - a podněcovala její zvědavost.

Uložila si do hlavy, že si s ním musí někdy v průběhu návštěvy promluvit. Teď z něj, ale zřejmě nic nedostane, ne s opilým Danielsem v místnosti.

Ale když ten muž tak lehce rozdával informace, mohla se z něj pokusit něco dostat.

A, jak věděla, muži mluvili více, když se jim trochu pomohlo.

„Víte, Dicku?“ začala s úsměvem. „Kdysi jsem znala muže, který se vám podobal.“

„Ach. Jak to?“

„Velký. Odvážný. Silný a velmi světaznalý. Velmi jsem si ho vážila.“

Daniels reagoval nejapným šklebem a potěšeným záblekem v očích. Uznání, po kterém tak zoufale toužil, mu bylo

servírováno na saténovém polštáři.

„Ale je tu jeden velký rozdíl."

Zásah. „Jaký?"

„Pil daleko víc piva. A mnohem rychleji. To pivo by měl už dávno v sobě."

„Tsss," vyprskl Daniels. „Jen ho usrkávám. Ze zdvořilosti."

Spolkl návnadu i s navijákem. Uchechtl se, naplnil pohár a obrátil ho do sebe. Pivo, Machiko to odhadovala alespoň na pintu a půl, proteklo kolem jeho velkého poskakujícího Adamova jablka. Jen několik kapek mu vyteklo rty nebo nosem a spustilo se po tváři.

Daniels praštil velkým korbelem o stůl. Tvář mu zrudla námahou, ale byl spokojený.

„Jsem opravdu uchvácená."

A vlastně opravdu byla. Mužova tvář byla znatelně červenější. „Můj přítel takhle rychle nepil."

Konverzaci přerušilo další říhnutí.

Machiko srkala vlastní nápoje a zamyšleně si vlhčila rty... a pak se rozhodla. K čertu s tím, jdu do toho.

„Zdá se, že jsme sami," obsáhla gestem celou místnost. „Můžeme mluvit. Vypadá to, že jsme parta na řešení pořádných problémů. A teď, co to je za problémy?"

Daniels trochu zmateně zamrkal a přijal od Attily další pohár. „Sakra. Ten bastard vám to neřekl?"

„Řekněme, že mě spíš zajímá, co řekl vám."

„Zkurvený příšery. To jsou největší trable na všech těhletěch planetách."

Daniels trochu pobledl. „Zkurvený příšery. Nikdo neví, jak se sem, sakra, dostaly. Ale s příšerama to nikdy nevíte, že jo?"

„A to jsou jediné potíže?"

„Co vím... sakra - no jsou tady ještě lovci. Zazobaný idioti, který si myslí, že ví, z kterýho konce pušky vyletí kulka nebo cokoliv jinýho. Evanston ví, že se nehodám nevyhne, a tak je nutí do tréninku a musí podepisovat smlouvy. Nemá k nim pak žádný povinnosti. Kdepak, řeknu vám, potíží je tu až dost."

„Žádné známky jiné podezřelé aktivity? Jiné potíže?"

Daniels poprvé vypadal zaujatě. „Hej, dámo. Příšery vám nestačí? Byl jsem na nejrůznějších místech a příšery jsou nejhorší."

„Ale rozhodl jste se s nimi znovu setkat," poznamenala Machiko.

„Kvůli penězům a zacházení? Ani ne."

Přátelský pohled byl pryč a nahradil ho střízlivý výraz někoho, kdo se chce opít. „Podívejte, nedělám to jen kvůli penězům. Pravda je, že mi Evanston nabízí domov, Zatracenou rodinu. Tenhle pirát vypadal na čtyřicet před slušnou řádkou let a má nejvyšší čas se usadit. Co, Nede?" Objal společníka kolem ramen a jeho kamarádská povaha byla zpátky.

Ned jen pokrčil rameny. „Každý máme své důvody."

„To je, sakra, pravda. A rád bysem věděl, jestli vy máte nějaký jiný."

„Evanston mě dostal ze Společnosti."

Daniels pozvedl obočí. „Fakt?"

Vypadal, že ho to skutečně zajímá. Machiko se znovu uvolnila.

„Nevím jak rodina. Nevím jak domov... ale vím, že je to lepší než papírování. Souhlasíte?"

Neexistoval žádný bojovník, který by s tím nesouhlasil. Nebyl důvod proč před těmito chlapci něco skrývat.

„Jasně," prohlásil Daniels. „Ale, k čertu, já mám zkušenosti od Mariňáků a Ned honí příšery celej svůj život. Kde jste získala zkušenosti vy?"

„No. Jsem trénovaný expert bojových umění, chodila jsem do důstojnické školy - a bojovala jsem s vetřelci na planetě jménem Ryushi," řekla Machiko.

Danielsovi poklesla brada. „Zatraceně. Neni to ta planeta, kde skoro všichni zkapali-"

„Já ne."

Daniels nic neřekl. Zdálo se, že s něčím zápasí, jako by se snažil vybavit si nějakou další vzpomínku týkající se předmětu hovoru. Zřejmě nebyl úspěšný, a tak si raději přihnul piva.

V očích Neda Sancheze se rozhořel plamínek zájmu.

Ozvalo se zaklepám na dveře. „Hej, chlapi. Slyšeli jsme hluk. Co se to tam děje? Večírek?" Hlas byl tenký, pisklavý a nepříjemný.

Daniels se praštil do čela. „Ježíši, to je Lou McCracken. Cítí zábavu na kilometr daleko a pak přijde a všem jí zkazí. Nepouštějte ho dovnitř, paní Noguchiová."

„Je jedním z těch, kdo přijeli kvůli našemu problému?"

„Jo. A kdyby nebyl žádný problém, tak on ho přivolá."

„Pak bych ho měla poznat."

Řekla Attilovi, aby otevřel dveře. Do místnosti vešel vysoký šlachovitý muž s velkým, širokým úsměvem a dlouhým nosem. Byl s ním menší kudrnatý neapolitánský typ se sklenicí piva v ruce. Proběhlo představování. McCrackenův přítel se jmenoval Mishka Marino.

„Ráda vás poznávám," řekla Machiko. „Dáte si pivo?"

„Ne. Raději ne," odmítl McCracken. Z očí mu svítila jakási poťouchlá radost. „Ale dejte něco Marinovi. On pije."

„Jen jednou rukou, Lou."

„To proto, aby mohl chytat kluky. A holky. Je to tak, Marino? Raději si dávejte pozor, paní Noguchiová. Jste jeho typ. Všichni jste jeho typ." Marino zakoulel očima a McCracken vyrazil vysoký chichot.

Machiko se mírně otřásla a podívala se na Danielse, jako by říkala, máš pravdu; kde Evanston vyhrabal takového týpka?

Ale když jste ho nebrali příliš vážně, byl ten maniakální chlapík celkem zábavný a konverzace pokračovala. Dobře mířenými otázkami získala Machiko tolik zásadních informací o Evanstonville a Livermoreland, že jejich osobní průzkum by trval několik dní.

Jedna věc byla jistá. Evanston nejen najal velké množství dělníků a zahájil přesun kolonistů na planetu, ale stejně jako s Machiko pustil korporaci žilou i v oblasti vědy. Bylo tu velké množství „čtyř-oček" - tak označoval mariňácký slang vědce a techniky. Většina z nich, říkal Daniels, pracovala v továrně a se zbytkem komunity se příliš nestýkala.

Machiko se z nich snažila vymačkat další informace o továrně, ale vyšla nasucho. Tito muži se k té věci ani nepřiblížili. Na druhou stranu o to ani nestáli. Byli dostatečně vzrušeni vlastním posláním. Ani ne kvůli vetřelcům, kterým se dostávalo nezdravého, byť zaslouženého respektu, ale kvůli místnímu prostředí a slíbeným odměnám.

Povídali si i o jiných vybraných lidech. Všichni měli stejnou minulost: většinou námezdní vojáci, zkušenosti s vetřelci a byli to žoldáci se sklonem usadit se na místě, které nepostrádá dávku napětí a vzrušení. Evanston jim musel slíbit, že po vyřešení problému zaujmou místo v lokální struktuře. Průvodci. Vojenští technikové. Cvičitelé. Cokoliv. Tohle bylo jejich místo - ráj pro muže obchodující s násilím a toužící po troše míru v duši. „Těším se na setkání s ostatními," řekla konečně Machiko.

„Mám je svolat?" nabídl se Lou horlivě. Přebytečná energie z něj přímo vyzařovala.

„Ach ne. Ne. Pan - eh - Attila a já jsme trochu unaveni. A také jsem měla svůj díl piva. Zítra. Formálně. Bylo skvělé se s vámi neformálně seznámit, ale pro dnešek končíme, ano?"

„To zní dobře," řekl Daniels. Vstal a podrbal se na zadku.

„Mám ještě poslední otázku," zastavila je Machiko. „Mohlo by se zdát, že příšery jsou dokonalým materiálem pro lov, perfektní zkušenost. Myslíte si, že je Evanston mohl chtít takto využít a vymknulo se mu to z ruky?"

Daniels pozvedl obočí. „S veškerou úctou, madam, kdokoliv loví příšery pro zábavu, musí bejt blázen, sebevrah - nebo možná taky trochu příšera."

Tohle je z úst tupého neurvalce, pomyslela si Machiko.

Rozloučili se a vydali se každý za svou zábavou.

Ned Sanchez šel poslední.

„Pane Sanchezi," řekla Machiko a položila mu ruku na paži.

„Ned bude v pořádku," pronesl lehce. Jeho černé oči byly neproniknutelné."

„Moc toho nenamluvíte. Mám dojem, že toho o naší operaci víte více než ostatní."

Jeho tvář byla stále bez výrazu. „Mám dojem, že vy toho víte víc než my všichni dohromady."

Pokrčila rameny a nechala ho jít.

Ale jejich rozloučení něco scházelo. Chtěla si zjistit více o tom, co ten muž ví. Chtěla vědět více o Nedu Sanchezovi.

11

„Tos mi tajila," křikl Attila do svistu vrtulí.

„Ach." Machiko si upravila sluchátka, aby ho dobře slyšela. „A co?"

„Nikdy jsi mi neřekla, že umíš létat s vrtulníkem."

Pokrčila rameny. „Dnes je dělají tak, že stačí pár paměťových otisků, několik lekcí na simulátoru a pak rychlý trénink." Usmála se na něj. „Vsadím se, že bychom ti mohli jen nahrát nový program a také bys to dokázal. Vlastně si myslím, že bys to dokázal teď hned." Stiskla knoflík. Odpojila ovladač řízení a podala mu ho.

Chvíli vypadal vystrašeně, ale pak jí ho vrátil. „Ha ha ha. Autopilot, že ano?"

„Jsem ráda, že jsi neztratil smysl pro humor."

„A já jsem zase rád, že jsi neztratila kontrolu nad letadlem!"

I když neměl ten správný druh krevního oběhového systému, zřetelně mu při letu zbělely klouby. Vůbec mu to nevyčítala. Přece jenom s letounem trochu příliš poskakovala. No, raději poletí trochu klidněji.

Bylo odpoledne druhého dne po příletu na tento svět a již se hrnuli vstříc potížím.

Ráno požádala Machiko o vrtulník. Evanston jim radil, aby nikam nelétali, ale byl tak zaneprázdněný vyřizováním nahromaděných problémů, že jim nevydal žádné skutečné rozkazy a Machiko se podařilo ho umluvit. Povolil jim rozhlédnout se po okolí, aby si zvykli na okolní terén.

Ostatní vojáci z jejich skupiny byli na manévrech. Krátce je s Attilou navštívili, ale moc si toho neřekli. Daniels je popsal celkem přesně: unavení žoldáci hledající domov. Nakrmila je běžnými kecy: ráda vás poznávám, odvedeme svou práci a odvedeme ji dobře, bla bla bla. Ale naštěstí byl její entuziasmus skutečný. Všechno tady bylo daleko lepší než ťukat do počítače a řídit záležitosti korporace na tom důlním nesmyslu.

A možnost, že za týden bude mrtvá a mozek jí bude rozežírat kyselina? Tím to bylo všechno sladší, jitřilo to pocit plného života, který právě pociťovala.

Letěli nad územím pokrytým stromy... cizími stromy, druhem listnatého deštného pralesa s rozlehlými otevřenými planinami a řekami. Divočina, divočina se stády místních zvířat a jasnými živými barvami prosvítávajícími mezi převládající zelenou a hnědou.

„Zajímalo by mě, jaké Evanston najal ekology," prohodil Attila.

„Myslíš, že přemýšlí tak daleko dopředu?"

„Ach ano, to musí. Tento svět nepotřebuje terraformování, ale je tu komplexní systém životních forem, který musí být brán v úvahu. A zvlášť, když tu vysazuje nové druhy."

„Myslím, že teď má mnoho jiných starostí než tohle."

„Pravděpodobně. Ale mluvil o osídlení celé planety -“

„Asi ho to příliš nezajímá, protože kolonizuje vždy jen jeden kontinent. Tady si dělá, co chce.“

„Škoda. Vypadá hezky, tak jak je.“

„Myslím, že právě o tohle mu jde. Celý ostrov je pro lovce. Mohou tu plundrovat, jak se jim zachce. Žádná omezení ani pravidla.“

„Ráj.“

„Nebo peklo.“

„Záleží na úhlu pohledu.“

Machiko chvíli v tichosti přemýšlela a zelená krajina zatím uháněla pod rotory a kabinou vrtulníku.

„Tile, něco se tu děje. Něco, o čem nám Evanston neřekl,“ řekla konečně.

Attila přikývl. „Myslím, že bychom si o tom měli promluvit. Poskládat kousky dohromady...“

„Skoro se toho bojím.“

„Proč?“

„Nevím.“

„Ale víš. Je to fenomén darovaného koně.“

„Ano. Ale pořád je to lepší, než odkud jsem přišla.“

Attila si odfrkl. „Ještě uvidíme.“

„Co? Ty se chceš vrátit?“

„To jsem neřekl. Jen plním svoji funkci.“

„Jakou? Hraješ si na zatracenej kůl v bahně?“

„Ne. Jsem někdo, o koho si můžeš odrážet své myšlenky. Ale i tak mám právo na vlastní názor, nebo ne?“

„Napadá mi několik jiných věcí, které bych o tebe odrazila.“

„Beze mě bys byla tak sama.“ Usmál se.

Popichování. Machiko věděla, že hluboko v masochistickém srdci to Attilu těší. Pravdou bylo, že pravděpodobně přemýšlí, jestli bude muset převést všechnu svou naprogramovanou válečnou teorii do praxe a jestli z něj přitom přestane být ten moudrý mudrc.

„No, senzory zatím nic nezaznamenaly. A co tvá malá speciální tykadla? Také nic?“

„Mnoho věcí, ale nic, co by rozsvítilo červenou kontrolku.“

„Otočíme to a podíváme se do severozápadního kvadrantu. Pak se můžeme vrátit, ano?“

Attila přikývl. „To by šlo.“

Nevypadalo to, že by android s návratem ke hrám a zábavě Evanstonville spěchal, jen nebyl nadšený z toho, že není na pevné zemi a létá nad neznámým územím.

Divoká zem pod nimi svižně ubíhala, zelený koberec záhadného života. Machiko si to v tichosti vychutnávala. Takový ohromný prostor. Jak si mohli myslet, že na tak obrovské rozloze naleznou při pouhé rychlé obhlídce jakékoliv známky a nebo vodítka, co se tu vlastně děje?

Ale přesto se jim to podařilo. Machiko se právě chystala k návratu, když Attila promluvil. „Nerad to říkám, ale něco vidím.“

„Kde?“

Ukázal jí směrem a Machiko se podívala dalekohledem.

Aktivita na otevřeném prostranství.

Malá stvoření.

Velké stvoření.

„Hmm!“ uniklo Machiko. Zpomalila a chvíli zůstala s vrtulníkem na místě. Chvíli přemýšlela a pak sestoupila do výšky, ze které stále viděla tvory, ale kde neupoutá nechtěnou pozornost. Pak aktivovala všechny obrazovky a teleskopické přiblížení.

„Je to nějaký druh velkého ještěra. A ta menší stvoření na něj útočí.“

Attila přikývl. „Nevím, jaký druh, a nepoznávám ani ta menší stvoření.“

„Mám podezření. A pokud jsou to, co si myslím, nechci se tady moc ukazovat.“ Ukázala na jinou louku nedaleko té první. „Ale musím to prozkoumat.“

„Toho jsem se bál,“ řekl Attila. „Nemůžeme jen proletět kolem a udělat pár obrázků?“

Zavrtěla hlavou. „Pokud jsou to oni, tak to není dobrý nápad.“

„Lepší být opatrný než později litovat.“

„A co znamenají informace a cena pozorování a výzvěd?“

„Moc,“ řekl Attila potichu.

„Přesně.“

Přistáli.

„Chci, abys tu zůstal,“ řekla Machiko. „Podívej, možná jsem až příliš bojovný, ale mým úkolem je být po tvém boku.“

„To oceňuji. Ale potřebuji tě tady, abys pro případ, že budeme potřebovat rychle startovat, udržoval motory v chodu.“

„Možná bych měl jít na výzvědy já a ty zůstat tady.“

„Cože? Abych přišla o všechnu zábavu? A navíc, ty jsi tady ten váhavý.“

„Možná jsem jen ten opatrný.“

„Přesně. A toho si cením. Ale někdy musí někdo něco udělat. A tohle, Attilo, musím udělat já. Může to být klíč ke všemu.“

„Taky tě mohou zabít.“

Pokrčila rameny. „Jasně. Taky jsem mohla tam v Blbákově spadnout ze židle a zlomit si vaz. Drž motory v chodu. Za chvíli jsem zpátky.“

Popadla kameru, zbraň, pás s náboji a vyskočila z vrtulníku. Rychle vyběhla na travnatý pahorek rozdělující pole a vnořila se do hustého stromovitého porostu. Byla ráda, že helikoptéra běží tiše; pokud byly cíle její výpravy tak zaneprázdněny, jak doufala, na takovou vzdálenost ji neuslyší. Předpokládala, že by se měla jen přiblížit do dostatečné vzdálenosti, podívat se na ně a zmizet. Ale něco hluboko v ní toužilo po skutečné akci, chtělo se dostat blíž. Byla neopatrná. Doufala, že ne. Bylo tam něco, co nešlo zaznamenat přes teleskopickou kameru.

A ona to musela vidět na vlastní oči.

Prodírala se mezi stromy a porostem, až nakonec dorazila k vyvýšenině nad mýtinou. Již nějakou chvíli slyšela zvuky velmi zvláštního boje. Řev, syčení a výkřiky. Ve vzduchu cítila boj a krev.

Vyhlédla z keřů.

V malém údolí pod ní sekala a útočila na své nepřátele třicet stop vysoká bestie. Její ocas byl dlouhý jako velký strom a zuby a paráty se podobaly řeznickým nožům.

S bestií bojovalo deset yautja.

Klidně to mohla být její stará smečka. Ale Predátoři neměli zvláštní smysl pro módu. Většina nosila téměř shodné oblečení a zbroj. Při boji používali kopí a jiné manuální zbraně, ale stranou stál pár s plazmovými zbraněmi. Byla to jen mezihra a nebylo na ní nic čestného.

Nějak očekávala, že to budou Predátoři, a byla ráda, že se její předtucha vyplnila. Bylo dobré to konečně vědět s jistotou. Ale zvíře bylo pro ni obrovským překvapením.

Nikdy předtím ho neviděla. Poznala ho podle knih.

Byl to tyrannosaurus rex.

Takže tohle byla jedna z věcí vyráběných velkou DNA továrnou. Dávalo to smysl. Již slyšela, že biotechnologie dokáže nejen vypěstovat zvířata ze vzorků DNA, ale i vyrobit vlastní DNA podle zadaných specifikací. Jen to ještě nikdy nespatřila na vlastní oči.

Těžko by si to dokázala představit za dramatičtějších okolností.

Byla to divoká bestie. Z blýskavých očí mu zářil hladový amok. Z ran na boku a hrudi se valila krev a ze zad mu čnělo kopí. Ale zdálo se, že ho všechna tato poranění a oděrky jen více rozzuřovaly.

Zdálo se, že Predátoři musí každou chvíli ustoupit - nebo použít silnější zbraně. Zřetelně si ukousli větší sousto, než dokázali strávit.

Vytáhla dalekohled a podívala se pozorněji. Zaostřila na válečníky...

A zastavila se u jednoho.

Ach, Bože.

Prcek.

Snažila se vylepšit obraz, ale ten byl ostrý jako špendlík. Trochu větší, trochu otlučenější, ale celé brnění a další znaky souhlasily - byl to Predátor, který ji nenáviděl.

Škoda, že ho nemohla zabít, když k tomu měla příležitost.

A to nebylo všechno. Gestikuloval a pohyboval se, jako by tomu všemu velel. Dirigoval zvláštní cvičení s dinosaurem. A zdálo se, že se mu to moc nedaří.

Nebylo pochyb, že tu bestii nakonec zabijí a pak spálí nebo něco podobného. Pravděpodobně tu operovali, stejně jako vždy na obydlených planetách v utajení a nechtěli odhalit svoji přítomnost. Kdyby Evanston našel jednoho ze svých T-rexů zabitého kopím nebo spalovačem, jistě by si na zdejší události pořádně posvítil.

Mysl měla plnou domněnek a spekulací.

A tak málem přeslechla zvuk šustění listů a prasknutí větvičky. Ale něco hlubšího ji varovalo: ozval se nepojmenovatelný a hluboce instinktivní poplach.

Otočila se a za stromem spatřila Lovce.

Najednou si uvědomila, jaké má štěstí. Kdyby si yautja uvědomili, že mají tu čest s inteligentní kořistí, jistě by použili maskovací brnění. A tenhle bastard by se připlížil až těsně k ní. Ale i tak. Poté, co s nimi žila, co s nimi pracovala, o tom pochybovala.

Prostě ho zaregistrovala. Bylo zřejmé, že tu není, aby se s ní kamarádil. Měl zbraň a zvedal ji k výstřelu.

Machiko byla se svou vlastní rychlá, ale ne dost.

Dokázala však ve stejném okamžiku odskočit dozadu a pryč. Okraj zubatého zášlehu energie zachytil její zbraň a ona ji upustila. Ta narazila do stromu a explodovala. Machiko se skutálela z pahorku. Postavila se na nohy a využila momentu pádu k získání náskoku.

V okamžiku, kdy se Predátor stačil otočit a znovu zamířit, byla již ve slušné vzdálenosti a kličkovala mezi stromy.

Utíkala hlava nehlava.

Uhnula.

Kůra nejbližšího stromu explodovala. Pocítila žár výstřelu, ale neohlédla se. Skočila za další strom. Dávala přitom pozor, aby ji liány rostoucí u jeho základny, nezpomalily. Na okraji lesa spatřila paprsky slunce procházející mýtinou, kterou přišla na výzvědy. Pokud se tam dostane, cesta k vrtulníku bude volná. Attila ji uvidí přibíhat a bude připraven ke startu. To byla její šance...

Vrhla se z kopce.

Běžela k mýtině.

Po celou dobu za sebou slyšela zvuky pronásledování.

Napadlo ji, jestli se nemá zastavit a bránit se. Měla pistoli a mohla se schovat za strom. Pokud by došlo k nejhoršímu, mohla použít nůž schovaný v botě. Lovec měl spalovač, a i když se odlepí od země, mohl je teoreticky zasáhnout a zničit je oba. Jedním z talentů, kterými byla Machiko obdařena, byla schopnost rychlého a správného rozhodování. Kdyby stále žila se smečkou a byla stále v tom čest-je-vše stavu mysli, bezpochyby by se otočila a zaútočila na svého pronásledovatele.

Ale její vnitřní hlas jí poradil, že největší šance se skrývá v běhu k helikoptéře.

A navíc. Právě si začala užívat života.

Vrazila na mýtinu a rozběhla se k vrtulníku. Uložila si do paměti, že až příště vyrazí na jeden z těchto malých výletů, má si s sebou vzít vysílačku. Prostě neplánovala, že opustí helikoptéru - měl to být jen rychlý průzkum terénu. Teď se ovšem musela smířit se skutečností, že nedokáže Attilu kontaktovat.

Což bylo, ve světle faktu, že když vběhla na louku a nebylo tam po Attilovi a helikoptéře ani památky, velmi nepříjemné.

Sotva se zastavila. Běžela dál. Na druhé straně louky byly další stromy vhodné pro úkryt. Pokud se tam dostane, bude mít šanci.

Ale v hlavě jí pulzovala jiná myšlenka:

Co se stalo s Attilou?

Další záblesk rozryl půdu po její pravici. Ve snaze vyhnout se další střele, začala kličkovat. Zahlédla přitom Predátora vybíhajícího na světlo, ozbrojeného a připraveného na všechno. Ve vesmíru nebylo mnoho divočejších obrazů a tohle jistě nebylo nejvhodnější místo k boji s tím bastardem.

Plíce ji pálily. Vrhla se směrem ke svému cíli.

Čekala, že každou chvíli ucítí v zádech žár střely. Ne, pomyslela si. Ne, vykřikl v ní hlas válečníka.

Smrti se musí postavit čelem. Výzva.

Na druhou stranu se nikdy nedostane. Na to umí ten chlapík střílet příliš dobře. Musí se chytit něčeho, co dobře zná-

Válečníkovo ego.

Pochybovala, že by ji Predátor, když bude stát na otevřeném prostoru a nebude viditelně ozbrojená, zabil.

Ne, aniž by jí dovolil bojovat.

Ovšem, pokud se ty věci nezměnily. To bylo ale nepravděpodobné.

Právě se začal otáčet, když se ozvala exploze.

Instinkt ji okamžitě přibil k zemi, ale periferním viděním zahlédla, co se stalo.

Vršek Lovcova těla se jednoduše rozprskl ve výbuchu krve a ohně. Úlomky brnění, končetin, kostí a lebky se rozlétly všemi směry, jako by explodovala zralá kovová dýně.

Zbytek těla se zaškubal a svezl se k zemi.

Machiko dopadla na zem a několikrát se převalila. V ústech ucítila chuť kypré půdy a krve, ale sotva si toho všimla.

Známé hučení...

Přiblížil se k ní temný obrys.

Pozvedla pistol, ale hned ji zase sklopila.

Gravitační vrtulník sestoupil a zastavil se na její úrovni.

Dveře se otevřely.

Machiko nečekala na pozvání.

Skočila, zachytila se držadla žebříku, rychle se vytáhla a přelezla okraj dveří. V okamžiku seděla v kresle pro pasažéra a zavírala za sebou dveře. Attila vystoupal s vrtulníkem nad vrcholky stromů a zamířil k Evanstonville.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se s rukama pevně na řízení.

„Ano... ano.“ Zatřásla hlavou a podívala se dozadu na zbytky Predátora. „Jak-?“

„Předtím jsem si toho nevšiml, Machiko, ale tenhle vrtulník se zdá být velice dobře vyzbrojen. Ta malá ukázka byla například výsledkem prvotřídního raketometu.“

Zhluboka se nadechla. Urazili již slušnou vzdálenost. Adrenalin ji pomalu opouštěl a nahrazovalo ho překvapení.

„Netušila jsem, že umíš létat s helikoptérou.“

„Neprobádaná oblast mého programu. Když jsem zaregistroval tu potyčku v lese, předpokládal jsem, že se pravděpodobně vrátíš s pronásledovateli. Myslel jsem, že bude vhodné zaujmout pozici, ze které se dokážu vypořádat s co největším množstvím nepřátel.“

„Dobrá volba. Myslela jsem, že jsi mě opustil.“

Spokojený výraz na Attilově tváři zmizel.

„Machiko. To bych nikdy neudělal.“

„Ne. Samozřejmě, že ne. Promiň. Díky. Skvělý tah. A teď zpět na základnu.“

„A konfrontovat Evanstona se situací?“

„Ne. Musíme si to nejdřív rozmyslet.“ Vzpomněla si na bezpečnostní pásy. „Lovci mají svůj hon - ale proč tady?“

12

„Mně to připadá jasné,“ prohlásil Attila Hun ležící uvolněně na posteli.

Machiko Noguchiová přestala přecházet po pokoji. Obezřetně na něj pohlédla. Od toho malého kaskadérského kousku s vrtulníkem před několika hodinami ho viděla v úplně jiném světle.

Věděla, že předtím než ho koupila, měl svůj „život“. Nevěděla, jaké programy v něm zůstaly. Jaké zbytky starých talentů a starých vzpomínek se v něm skrývaly? Attila trval na tom, že si nevzpomíná, že by byl schopen dělat to, co

právě udělal - v okamžiku, kdy jeho senzory zaregistrovaly potíže, se v něm něco aktivovalo a on k tomu získal přístup.

Tohle bylo něco, co budou muset hlouběji prozkoumat. Ale teď se museli věnovat jiným záležitostem.

„To jsem ráda. Mohl bys mi to osvětlit?“ prohlásila s rukama v bok.

„Musíš mi prominout, ale pracuji jen s tím, co jsi mi o Lovcích řekla - tvé příběhy o zkušenostech s nimi.“

„Ano, ano. Pokračuj.“

„No, je jasné, že mají velmi jednoduchý plán hry. Pro své rituály cti vyhledávají podobné protivníky a podobná místa. A když se nad tím zamyslíš - Blior je dokonalý. Pokud jsou jejich životy tím drsným uměním, za které je považují, tak je tohle pro ně planeta mistrovství.“

„A co?“ zeptala se Machiko.

„Planeta mistrovství. Zdá se, že Ryushi byla tréninkovým areálem pro mladé Lovce.“

Přikývla. „Značení.“

„To byla práce pro učedníky. Ať již se význam toho slova jakkoliv změnil, „mistrovský kousek“ byla práce, kterou řemeslník provedl, aby si získal statut mistra. Blior je místo, kde Lovci získávají svůj mistrovský statut.“

Opět přikývla. „Ano, to je zřejmé. Ale pokračuj. Máš nějaké další nápady?“

„Ano. Důvod, proč je Blior mistrovskou planetou, je skutečnost, že Predátoři neloví žádnou jinou kořist raději než další lovce... Je to nejvyšší výzva, že ano?“

„To je pravda. Na rozdíl od naší rasy neloví 'povinné' tvory - to jen pro jídlo.“

„Vznešená rasa,“ řekl Attila sardonicky. „To je jedno. Nějak objevili činnost probíhající na Blioru a uvědomili si, že je to perfektní místo pro Lov.“

„Ale proč přivezli i příšery?“

„Malá změna. Možná to chtěli trochu ozvláštnit. Kdo ví? Možná tu již kdysi Vetřelce Lovili a jen se sem vrátili.“

„Zavrtěla hlavou. „Ne, to si nemyslím. Kdyby tu příšery už byly, rozmnožily by se. To je ten problém, když si Predátoři hrají s Vetřelci - příšery jim utečou a začnou se rozmnožovat.“

„Bordeláři.“

„Řekněme raději, že jejich smysl pro čest má trochu úzký pohled.“

„Takže jsou tady - a ví, že o nich víme.“

„Myslím, že to je to, co toho právníka tak rozrušilo. A pokud se nemýlím, tak Evanston má také podezření.“

„Více než podezření. Vždyť má materiální důkazy.“

„Nemyslím, že to ví. Spíše to jen silně předpokládá.“

„O tom se můžeme jen dohadovat... potom, co se stalo...“

Vydechla a zavrtěla hlavou. „Nějak to do sebe nezapadá.“

„Proč ne?“ oponoval jí Attila. „Má potíže s neznámými inteligentními bytostmi a stejně tak příšerami - a právě se snaží rozjet nový projekt. Dovedeš si představit tu nežádoucí publicitu, kdyby se o tom dověděli v civilizaci? Tenhle projekt by byl absolutní propadák. Kdo by chtěl lovit na planetě, kde se z lovců stávají oběti? Dovolím si říct, že Evanston je bohatý muž, ale jsem si jistý, že ať už je jakkoliv bohatý, nemůže si dovolit ztrátu takových rozměrů.“

Attila pokračoval. „Když muž jako Livermore Evanston obětuje čas, aby získal tvoji pomoc, můžeš si být velikostí problému jista.“

„To sedí... logicky... ale je tu další rozměr.“

„Intuice?“

„Ano... ten T-rex...“

„To není žádné zvláštní oživení... Když o tom přemýšlíš, tak je ideální... Kdybych byl lovcem, tak bych považoval oživeného dinosaura za ideální kořist.“

„Samozřejmě. Já ale mluvím o úrovni, na jaké musí továrna být, aby byla schopna vytvářet tak ohromné a složité tvory!“

„Chceš říct, že by mohla vytvořit i mnohem víc... No, není to její účel? Vyrábět úžasná a fantastická zvířata, aby na ně mohli bohatí lidé střílet?“

„Nechápeš to. Co dalšího vyrábí? Proč to Evanston tají? Proč nás odmítl pustit dovnitř?“

„On neodmítl - jen jeho posluhovači.“

„Tak dobře. Myslím, že to je další bod našeho programu. Budeme se muset zeptat.“

„A když nám to nepovolí?“

Machiko se usmála. „Pak to budeme muset zjistit po svém, ne? A buďme si jisti, že tam je něco zajímavého.“

„Samozřejmě. Jestli chcete, provedu vás továrnou zítra ráno,“ prohlásil Livermore Evanston, zatímco nepřítomně odklepával popel z cigarety. „Bohužel tu mám jiné důležitější věci, které se musí vyřídit okamžitě.“ Hřmotný muž se nahnul k interkomu a stiskl knoflík. „Poslali byste sem Brookingse a Zorskou, prosím?“

Machiko se musela snažit, aby udržela neutrální výraz. Tohle nebylo přesně to, co očekávala. Až to poví Attilovi, dostane od něj pořádnou dávku „Já ti to říkal“ průpovídek.

Evanston seděl v pohodlném ergonomickém křesle a na sobě měl domácí kabát. Ze své kanceláře měl panoramatický výhled na většinu krásného rostoucího území svého města, které se brzy stane jedním z nejúžasnějších míst vesmíru.

Evanston nebyl ve své obvyklé šťastné a sebejisté náladě.

Dveře z týkového dřeva se otevřely. Do kanceláře vstoupili muž a žena. Muže Machiko poznala. Byl to ten, který po jejich příletu přišel za Evanstonem a chvíli s ním mluvil. Ale žena, to bylo něco zcela jiného. Vypadala jako druh ostrostřelce ze Společnosti, kterým měla být i Machiko. Od uhlazených černých vlasů až po dokonale upravené nehty to byla žena ze Společnosti.

Proběhlo představování a znovu-představování.

Abner Brookings. Právník...

Chelsea Zorská. Operační vedoucí...

„Ráda vás poznávám. Zjišťovala jsem o vás nějaké informace. Můžete mi říkat Chet. Posaďte se. Dáte si něco k pití? Čaj, kávu nebo něco tvrdšího, co chcete. Přišel čas, kdy nestačí pouze přemýšlet... musíme přistoupit k činům."

Všichni vypadali, že se alkoholu nevyhýbají. Ale stejně prošli kolem úctyhodné zásoby alkoholu umístěné na rohové skříňce jako miniaturní model města s různobarevnými mrakodrapy.

Raději si vzali kávu. Černou.

Když byla kouřící a aromatická na stole před nimi a Machiko upila pár palčivých loků, začala studovat tu ženu, Chet Zorskou.

Hlavně a především byla žralokem z korporace. Machiko to ucítila, jakmile vešla do místnosti. Bylo to v jejím šampónu, v jejím parfému a v samotném dechu. Lesk jejích očí a záblesk perfektních zubů. Specifický střih jejích šatů. Tihle lidé mohli být klidně vyráběni v biologických továrnách; měli v sobě jakousi umělou dokonalost.

Zorská měla rozštěpenou bradu, hranatou čelist a nos tak dokonale tvarovaný, že to lépe ani nebylo možné. Světle modré oči. Široké lícní kosti. Pramen černých vlasů. Jednotlivě nic zvláštního, ale celek vypadal ostře a nebezpečně a blýskavé zuby jí dodávaly pod vší uhlazeností chytrý a hladový výraz.

„Doufám, že se tu cítíte dobře," řekl Evanston.

„Ano."

„Seznámila se s našimi lidmi," pokračovala Zorská. „A slyšela jsem, že jste měla menší roztržku."

„To je dobré pro morálku."

„Jistě. Tak... co si o nich myslíte?"

„Směska, ale půjde to."

Zorská trochu pookřála. „Dobrá. Věděl jsem, že uvidíte pod drsný povrch. Hledala jsem v těch mužích především zvláštní kvality. Zkušenost byla tím hlavním."

„Myslíte zkušenost s příšerami."

Zorská pohlédla na Evanstona, jako by žádala o povolení.

Evanston přikývl. „Ano. S příšerami."

„Podívejte, je tu něco, o čem si musíme promluvit -"

„Ano. Je čas odkrýt karty."

Machiko byla překvapená. V tváři Livermora Evanstona již nebyla žádná sebedůvěra ani přehled. Vlastně vypadal trochu ztraceně a zoufale.

Machiko se opřela v křesle a udržovala svou klidnou a tvrdou pózu. „Poslouchám."

„Nejsou to jen příšery." Evanston se otočil k Brookingsovi. „Prosím Abnere... povězte paní Noguchiové, co se tehdy odehrálo." Obrátil se a upřel na Machiko upřímný pohled. „Chci vás upozornit, že jste jako můj zaměstnanec vázána nemluvit o této věci s žádným z mých ostatních hostů nebo zaměstnanců. Je to věc velmi citlivé povahy."

„A co mí lidé? A můj asistent?"

„S muži jen pokud to bude absolutně nevyhnutelné. Ale pokud se jedná o vašeho asistenta, je to android a je zřetelně bezpečný."

„To oceňuji."

„Pokračujte, Abnere. Teď je to na vás."

„Děkuji. Paní Noguchiová, jsem jedním z hlavních právníků pana Evanstona. Mám jeho plnou důvěru. Na tomto světě a jeho spojení se zbytkem galaxie je mnoho právních problémů, které je třeba vyřešit. To je má práce. Ale také se trochu dovoluji považovat za lovce. A tak si tu čas od času udělám prázdniny. Před několika dny jsem byl na jedné takové expedici a tehdy se odehrál ten strašný incident."

Machiko poslouchala Brookingsův příběh.

Safari.

Neviditelní útočníci. Smrt.

On jako jediný přeživší.

Když skončil, v místnosti se rozhostilo ticho.

„Pan Brookings se následně podrobil podrobné prohlídce u psycho-techniků. Vypadá to, paní Noguchiová," prohlásil Evanston zachmuřeně, „že nejsme jedinými lovci na B Horu. Možná, že ti druzí Lovci - pravděpodobně z cizí planety, protože na tomto světě nejsou žádné další civilizace - jsou i zdrojem našeho problému s příšerami."

Významně prohlédl na Chet Zorskou.

„Ano, Machiko. A jak jste mohla předpokládat, toto je jeden z důvodů, proč jste byla vybrána. Věříme, že ta stvoření znáte - a že víte, jak se s nimi vypořádat."

Prohlédla si je všechny, jednoho po druhém. Nic neřekla. Pohled za pohled. Všichni odvrátili zrak.

„Měla bych zdůraznit," pokračovala Zorská, „že se nechceme přebírat vaší minulostí, vaším původem. Nechceme vaše přiznání. Žádáme jen o znalosti... a pomoc..."

„A abyste odvedla svoji práci," dodal Evanston.

„Nebo to zabalit a vypadnout, jak uvádí naše dohoda?" zeptala se Machiko.

Evanston se zamračil. „To záleží na vás."

„Ne, počkejte... ," namítal Brookings. „Zpracovával jsem znění toho kontraktu a je tam klauzule -"

„Ano," vyštěkl Evanston. „Klauzule, kterou jsem vyškrtl."

„Stejně nemůže jít nikam, kam byste ji nechtěl dopravit," pokračoval právník chladným hlasem.

„Podívejte, Brookingsi, já chci - potřebuji - to nejlepší, co mi tato talentovaná žena může poskytnout. Řekl jsem vám - žádné zatracené právnické triky.“

Odfrkl si. „Jako by tady venku mělo právo nějakou velkou cenu.“

„To je záměr. Je pružné. Proto jsem tu,“ řekl právník. „Abych vám ho pomohl upravit do formy, ve které vám nejlépe vyhovuje.“

„Podívejte, kdybych se chtěla odtud dostat pryč, jsou i jiné cesty než rovnou nahoru,“ řekla Machiko.

„Panstvo, panstvo“ vložila se do hovoru Zorská se smířlivým úsměvem na tváři. „Prosím. Myslím, že se nemusíme obávat o nedostatek nadšení paní Noguchiové pro náš projekt. Vybírala jsem ji velmi pozorně. Myslím, že máme k dispozici zaujatého a nadšeného vůdce... že ano, paní Noguchiová?“

„Ano. Zatraceně.“ Nemohla si pomoct a musela se usmát.

Brookings zavrtěl hlavou. „Nerozumím tomu. Bude to nebezpečné. Ujišťuji vás... čím jsem prošel... Ti bastardi jsou nebezpeční.“

„Prosím. Myslím, že tihle mimozemšťané jsou starými spojenci i starými nepřáteli naší zaměstnankyně,“ řekla Zorská. „A navíc, teď je na tom o tolik lépe než dříve v řetězech Společnosti.

„Nemusíte mít strach. Jsem tu kvůli práci a hodlám ji provést, jak nejlépe to svedu.“

Liverrnoru Evanstonovi se viditelně ulevilo. „Můžeš se vsadit, že to rád slyším, má drahá. Potřebujeme vás.“

„Dobrá. A teď ty otevřené karty. Co o těch Lovcích ještě víte?“

„Zřejmě toho víme mnohem méně než vy,“ podotknul Brookings.

Machiko těkala z tváře na tvář. Všechny byly nečitelné.

„No, myslím, že musím být vděčná za to málo, co jsem z vás dostala, pánové. Děkuji vám za kávu. Možná bych měla svoji skupinu dostat do formy, abychom mohli zjistit naší situaci. Hmm. Zatím se budu těšit na zítřejší prohlídku biotovárny.“

„Proč vás tak zajímá, co se tam děje?“ zeptal se Brookings.

„Je to v její povaze,“ odpověděla za ni Zorská. „Extrémní zvědavost.“

„Ne, opravdu si myslím, že si zasloužíme odpověď,“ naléhal Brookings.

Nechtěla jim vyjevit celý svůj příběh, protože si byla jistá, že oni toho před ní také hodně tají.

„Byli jsme na průzkumu a něco jsme objevili.“

„Vy ji necháte jen tak chodit kolem?“ dožadoval se Brookings.

„Ano. Osobně jsem vydala povolení,“ řekla Zorská. „A to potom, co to schválilo tady Jeho Veličenstvo.“ Hravě ukázala směrem k Evanstonovi.

„No, oceňuji to - ale chtěla bych říct, že jsem viděla něco velmi zvláštního...“

„Tak už nás nenapínejte,“ řekl Brookings sarkasticky.

„Viděla jsem dinosaura.“ Obdarovala poťouchlíka pohledem, který si zasloužil. „Byl to tyrannosaurus rex, abych byla konkrétní.“

„Ah,“ řekla Zorská. „T-rex,“

„To mě nepřekvapuje. Je to velké zvíře,“ řekl Evanston.

Brookings vypadal překvapeně. „Ale... ty věci vyhynuly.“

„Přesně,“ řekla Machiko. „Což znamená, že bio-laboratoř dělá slušnou práci.“

„Pane jo - to je opravdu velká lovná zvěř!“ prohlásil Brookings. Vypadal trochu znepokojeně, ale současně ho vzrušovala představa opravdu si vystřelit na dinosaura.

„Ano. Jak jsem vám již řekl, chceme našim hostům trochu okořenit lov,“ řekl Evanston.

„Samozřejmě. Já vám rozumím. To jste vysvětlil... jen mě napadlo, že byste mohl vyrábět stvoření zajímající ty záhadné lovící cizince, ty Predátory.“

Evanston byl opět samý úsměv. „Samozřejmě. To mě nikdy nenapadlo. A vy jste osoba, která to dokáže poznat, že ano? Vynikající. Jak jsem již řekl, sám vás provedu a pomohu vám, jak nejlépe dokáži...“

„Zítra ráno?“

„Tak jest. Zítra. Hned jakmile se vrátíte z výpravy.“

„Cože? Ještě jsem s těmi muži nebyla ani na jediném cvičení!“ řekla Machiko. Najednou jí nepřipadala záležitost s biolaboratoří jako to nejdůležitější.

„Uděláte to cestou,“ řekl Evanston. „Protože zítra vyráží mí najatí žoldáci prozkoumat oblast, kde byli Brookings a jeho skupina napadeni.“

Chet Zorská vytáhla mapu.

13

Bakuub, Přímé kopí, shlížel do kotců mezihvězdné lodě yautja. Kainde amedha se tam právě blížil ke své kořisti. Bisor, malý psovitý savec pocházející z Loveckého světa, vyl a vrčel a ze všech sil se pokoušel dostat co nejdál do rohu. Tvrdý krunýř, mládě, které se ještě nehodilo pro lov, se k němu blížil nesnesitelně pomalu. Sliz odkapávající ze sekundární čelisti smáčel podlahu. Ta bestie si vychutnávala svou kořist stejně, jako bude za chvíli bezpochyby vychutnávat její maso.

Bakuub byl ale zaneprázdněn jinými myšlenkami než dramatem odehrávajícím se pod ním. V Oomanské osadě se něco dělo. Něco velmi vážného a důležitého. Yautja jménem Bakuub cítil elektřinu probíjející atmosférou celé této planety a velice ho to znepokojovalo.

Prozkoumal zbytky po Oomanské lovecké výpravě, kterou pobili. Našel jejich zásoby a zbraně, ale pozůstatky mu

neposkytly žádné vodítko v otázce, co velkého jejich vůdci plánují.

Setkání s ženským oomanem při Lovu na obrovské zvíře, které objevili, bylo stejně podivné jako samo zvíře. To stvoření nepocházelo z této planety. Oomanové zahlédli yautja. Oomanové jednoho z nich zabili. Jak? Lar'nix'va se to pokoušel skrýt, ale byl zřetelně rozrušený. Bakuub slyšel příběh o ženském oomanovi jménem Dahdtoudie, se kterým Lar'nix'va kdysi lovil. Ale to jistě nemohl být on...

Bakuub chtěl provést alespoň částečný průzkum vysílání a záření vycházejícího z osady za použití toho trocha vybavení, které měli k dispozici. Ostatní smečky Lovící na planetě byly již informovány, ale nezdály se tím být tak zaujaty jako on. A on tady přece nebyl Vůdcem. Lar'nix'va byl Vůdce a Lar'nix'va byl blázen.

Bakuub viděl přímo skrz ten taret'hsan krunýř. Yautja jako Lar'nix'va neměli na srdci blaho svého lidu. Yautja jako Lar'nix'va se nestarali o Pravou Slávu, ale zajímaly je jen jejich stupidní ambice. Normálně by to nebylo tak vážné, protože blázni jako on byli vždy nakonec odhaleni a potrestáni, většinou se lapili do vlastních pastí. Ale v momentální prekérní situaci, kdy toho bylo tolik v sázce, by takový blázen v roli Vůdce mohl ohrozit celou věc yautja. Bakuub bude muset pozorně sledovat situaci. Pravda, protěžování osobních ambicí nebylo mezi yautja nic vzácného. Nakonec to bylo součástí jejich povahy. Ego bylo genetickým dědictvím stejně jako kulturní vývoj Pravých Vůdců. Ambiciózní blázni většinou umírali v raných fázích válečnické kariéry; občas se nějaká horká hlava dostala k Vůdcovství a nadělala trochu zmatku - taková situace nebyla považována za chybu, ale spíš za výzvu - občasný krok Mimo Cestu. Ale v takovýchto těžkých časech nebylo takové Vůdcovství žádoucí a mohlo způsobit mnoho potíží.

Bakuub pod sebou ucítil zápach strachu a moči, jak se kořist snažila uniknout. Tvrdý krunýř vyrazil kupředu. Z každého jeho elegantního pohybu vyzařovalo hmyzo-ještěrovité zlo. Mezi ostatní pachy se vmísil zápach kyseliny. Brzo se přidá i tvrdá měděná vůně savcovy krve.

Bakuub osobně dohlédl, aby byl i zbytek flotily informován o potenciálním nebezpečí. Vůdci ostatních smeček projevili zájem a prohlásili, že pokud bude potřeba, jejich záměry podpoří. Ale všichni byli právě uprostřed vlastních konkrétních Lovů, zábavních nebo rituálních, a museli na ně dohlížet.

Ano, přemýšlel Bakuub. Ale tohle byl větší problém, než si kdokoliv jiný připouštěl. To, že byl Ki'vik'non zabit ozbrojeným kainde amedha, bylo samo o sobě dost zlé. Důsledky byly ohromné. Existence takového stvoření znamenala pro Lid nového nebezpečného nepřítele. Výzvy byly výzvy a museli se chránit - ale stejně jako příjezd Měkkých krunýřů byl i objev tohoto super Tvrdého krunýře něčím víc než obyčejnou výzvou. Byla to hrozba.

Bakuubem najednou projela vlna nenávisti.

Samozřejmě vůči Měkkým krunýřům.

Ale i Tvrdým krunýřům.

Nenávist nebyla u yautja ničím zvláštním, ale většinou byla určena jinému členu vlastního druhu. Nenávist ke kořisti znamenala strach.

Bakuubovými žilami proudila nenávist.

Sekundární čelisti Tvrdého krunýře se vysouvaly. Jeho paťáty pevně držely bisora. Příšera obědvala velmi pečlivě.

Bakuub vztáhl paťát a stiskl knoflík. Dveře od klece se otevřely. V tom samém okamžiku si Bakuub sáhl za záda, vytáhl kopí a zamířil.

Jediným rychlým pohybem vyslala Bakuubova trénovaná paže oštěp oslepující rychlostí. Břitvovitý hrot narazil do zadní strany hlavy kainde amedha. Byl vržen takovou silou, že špička vyjela druhou stranou.

Bakuub určil cíl přesně. Projevilo se jeho studium anatomie Tvrdých krunýřů. Mířil tak, aby jeho rána nejen přeťala nervový nexus v hlavě podobné helmě, ale také aby vystříklo minimum kyselé krve.

Tvrdý krunýř pustil svou kořist. S řevem se sápal po oštěpu, ale již bylo pozdě. Úhel byl dokonalý, v normálním boji se takového úhlu nikdy nedosáhlo, a rána byla rychlá a jistá.

Příšera se zatřásla a klopýtla.

Její končetiny se chvěly a kroutily jako umírající hadi.

S finálním hrůzným výkřikem se kainde amedha svalil na podlahu kotce a s posledním zasyčením z něj unikl život. V místnosti zavládl klid. Bakuub stiskl další knoflík.

Vnější dveře se otevřely a vyjela malá rampa. Do lodi vnikl dech vnější přírody plný zeleně a slunce.

„Běž," řekl Bakuub k bisorovi. „Žij. A kvůli hrůze zde prožité bude tvůj život teď čistší a vzácnější."

Bisor váhal jen okamžik. Pak se prosmýkl podél stěny, sledoval přitom Tvrdý krunýř, jako by čekal, že každou chvíli vstane, a vyběhl po rampě ven.

Bakuub zavřel dveře. Také dobře. Tvrdý krunýř by ho jen rozptyloval od skutečného úkolu. Řekne Lar'nix'vovi, že se ta věc pokusila o útok. A pokud ho ten blázen vyzve - pak ten blázen umře mnohem dřív a to bude jen lepší.

14

„Řekni mi ještě jednou, proč jsme museli opustit ten omniterénní autobus?" zeptal se Attila, zatímco se pozorně rozhlížel a jeho senzory byly bezpochyby v nejvyšší pohotovosti.

„Jsme na manévrech, troubo," ozval se Dick Daniels. Jeho zbraň byla mírně nakloněná k zemi, ale byla zřetelně v pohotovosti. „Jen prohlížíme území. Nemyslím, že narazíme na něco velkýho."

„Tohle je místo, kde ta výprava narazila na Lovce," řekla Machiko. „Jen se rozhlížíme a zkoumáme terén. A poprvé pracujeme jako celek. Což mi něco připomíná." Poklepala na vysílačku na zápěstí. „Oddíle? Jaká je situace?"

Jedna po druhé přišly odpovědi od všech dvaceti členů týmu. Otevřený úsek země pokrývali v křídlovité formaci. Machiko je všechny viděla, ale byla toho názoru, že pokud máte k dispozici technologii, máte ji používat. Navíc se chtěla ujistit, že zařízení stále funguje.

Slunce se právě vyhouplo nad obzor a z lián a stromů yanga se zvedala mlha jako barevné rozmrzelé přízraky.

Vzduch voněl zralostí a kvasem. Vlhký chlad bude brzo spálen sluncem, ale zatím se ranní ptáčata třásla zimou. Machiko stále cítila v ústech chuť dobré kávy. Vychutnávala si ji stejně jako většina mužů. Jak řekl Daniels, „Alespoň je tady dobrý jídlo a pití."

Zdálo se, že všichni myslí jen na jídlo.

„Tak, co je k obědu?" zajímal se, jako obvykle stále reptající, Lou McCracken.

„Hovno na podnosu," zachrochtal Truck Tankerslee, malá ubohá karikatura muže se zlým jazykem a zlou myslí, ale s největším počtem zabitých vetřelců.

„Jo," dodal Nick Gillespie. „Otázka je, jak je to hovno dobrý?"

„Nevím," řekla Machiko, snažíc se udržet žertovnou náladu. „Chcete, abych zavolala do autobusu a zjistila to?"

„Dobrej nápad," řekl Marino a dál klopýtal v mlžném přítmí. „Myslím, že potřebujeme něco, na co se můžeme těšit."

Machiko pokrčila rameny a pohlédla na Neda, jdoucího po její pravici. „Co myslíš, Nede,"

Ned se na ni usmál. „Lepší myslet na párek s fazolema než na číhající smrt. Běžte do toho."

„Jo, přidal se Daniels. „Jsou tam naši lidi. Ať tam nesedí s palcema v prdeli a dělaj něco užitečnýho."

„Doufám, že zrovna nepřipravují jídlo," zafrkal Attila.

„Správně. A doufám, že to nebudou fazole nebo mletý maso," zabručel Daniels.

„Zjistíme to." Machiko vložila kód a promluvila do mikrofonu umístěného před obličejem.

„Michaelsi?"

Statický šum. Pak: „Slyším vás."

„Jak to u vás vypadá?"

„Jsme tu všichni." Pauza. „Stejný jako před chvílí. Jste pryč jen pár minut."

„Znáte to rčení. Armáda cestuje na svém žaludku. Jenom jsme uvažovali, co bude k obědu?"

Lane Michaels se zasmál. „Myslíte ten velkej mrazící box, co s náma poslali? To by mě taky zajímalo. Možná pošleme právníka, aby to zjistil."

Machiko se zasmála. „Udělejte to. Ať se jen neschovává vzadu a taky něco dělá."

Abner Brookings se nechoval zcela jako Velký bílý lovec, za kterého se považoval. Na výpravu se mu moc nechtělo, ale Evanston mu to přikázal, aby mohl oddílu ukázat přesné místo, kde došlo k útoku. Měl ale dar rychlého a obratného jazyka, a tak se mu podařilo Machiko přesvědčit, aby ho nebrala s sebou do terénu, ale raději ho ponechala v záloze jako konzultanta. Jeho „nezkušenost", tvrdil, by mohla ohrozit operaci. Ale neříkejte to, prosím, starouši Evanstonovi. Na oplátku Machiko přislíbil, že se „znovu podívá" na její smlouvu a „poskytne jí bezplatnou právní pomoc". Popelavé zbarvení jeho obličeje ji přesvědčilo, že to není žádná léčka. I když byl ozbrojen, bylo zřejmé, že jeho nadšení pro zbraně poněkud vyprchalo.

A bylo to jen dobře. Zbraně a amatéři se spolu nesnášeli.

„V žádném případě se neschovávám," ozval se Brookings rázně. „Jsem k dispozici pro konzultace a představuji cennou pomoc při dohledu vašeho návratového dopravního prostředku."

V mužově hlasu nebyla ani známka ironie, čímž si u Machiko příliš nepolepšil. „To je od vás velmi milé. Oceňujeme vaši pomoc... A teď, mohli byste se oba podívat do té krabice?"

Chvilka ticha následovaná údery a zvuky otvírání.

Ozval se Michaels. „Hmm. Spousta sýrů. Ovoce. Pěkná šunka. Chleba. Vypadá to opravdu chutně. Myslím, že si hned udělám sendvič."

„Měl byste to ale nejprve konzultovat s panem Právníkem ohledně právních důsledků," prohlásila Machiko se smíchem. „Ale také si znepřátelíte několik kamarádů."

„No jo. To by mi asi neprošlo." Nevýrazný hlas s falešnou upřímností.

„Dobrá. Zůstaňte na příjmu. Blížíme se k oblasti, kterou jste nám označil, Brookingsi."

„Ano. Udržujte spojení a já vám odtud pomohu."

To, že byla ve skutečnosti ráda, že s nimi nešel, neznamenalo, že si ho kvůli tomu nemůže dobírat. Navíc i ostatní byli v žertovném rozpoložení. Tváří v tvář vážnému nebezpečí to v mužstvu udržovalo dobrou náladu. Právě vcházeli do hustšího porostu. Přesně, jak Brookings popsal. Machiko by si klidně dokázala představit, že je na nějaké africké stepi a blíží se k lesu. Ale nikde na Zemi neexistovaly listy podobné těm, které se tady třásly v mírném větru. Zářily jako drahé kameny.

„Máš něco, Tile?"

„Nic. Žádné známky po tělech."

Ve skutečnosti ani žádné neočekávala. Když pracovali v utajení jako zde, yautja si většinou vzali své trofeje a těl se čistě zbavili. Ale člověk nikdy neví a Machiko vlastně Evanstonův návrh uvítala. Nebyla nadšena možností takto brzkého setkání se smečkou yautja, ale v tento okamžik nic takového nepředpokládala.

S ostatními vojáky se jí výborně spolupracovalo. Cestou sem to byla divoká banda, vtipkovali, kleli a smáli se. Ale teď zapadli do drilu jako elitní oddíl. Zorská vybrala dobře.

„Moment," ozval se Attila. „Něco jsem zachytil..."

Machiko pocítila ve vnitřnostech ten dobře známý pocit strachu. Ale následný adrenalinový nával vše vyrovnal. Byla vzrušená. Po tomhle toužila - ten pocit života na ostří břitvy.

„Něco konkrétního?"

„Zvláštní. Je to asi šedesát yardů od nás, v keřích. Residuální stopy po ohni... uhlíkový popel... kyselina... biologické zbytky."

„Raději to prozkoumáme, co?"

„Jo. To je dobrý nápad," ozval se Daniels. „Jestli chcete, půjdem s Nedem první."

„Ne, jen nás kryjte. Attila umí používat senzory.“ Attila měl s sebou detekční sadu, ale ve skutečnosti používal především své vnitřní vybavení.“

„Jistě. Běžte. Nede, stejně bys měl radši jít s nima.“

„Dobře.“ Tmavé oči byly stále bez výrazu, absolutně žádné známky strachu nebo nervozity. Ale teď se v nich objevil nějaký záblesk, záchvěv úsměvu, jako by byl Sanchez rád, že může pomoci.

Machiko přitom pocítila u srdce neobvyklé teplo. Ten muž ji měl rád a chtěl na ni dávat pozor. Instinktivní záležitost mezi mužem a ženou. Ne, že by to potřebovala; již dlouhou dobu se o sebe dokázala postarat sama, ale potěšilo ji to. Možná, jen možná by jí nebylo proti mysli potěšit jeho.

Možná, že za tuhle práci budou ještě další odměny.

„Dobře,“ prohlásila. „Jdeme na to.“

Trojice se s připravenými zbraněmi vydala k místu, které Attila označil. Procházeli mezi keři a sladkou vůní zářivých květin. Mlha již zmizela. Slunce zářilo plnou silou a již vyhnalo většinu stínů. Prošli řadou stromů na další palouk, opatrně. Machiko udeřil do nosu drsný, štiplavý zápach.

„Zatraceně. Není divu, že senzory zapípaly. Co to je?“

Spálený krunýř?

Spálená izolace?

Spálená krev?

Všechno dohromady.

„Tamhle,“ ukázal Attila.

„Ano, vidím to,“ potvrdil Sanchez.

Machiko to také spatřila. Tyčilo se to nad trsy trávy. Nějaká černá slizká hromada.

„Nějaká mrtvola,“ navrhla.

„Jo, ale nevidím mouchy,“ řekl Sanchez. „Správně. Možná jsou na této planetě jiné rozkladné elementy.“

„Já nevím. V tomhle by se neuživily ani baktérie,“ řekl Sanchez.

Machiko přistoupila blíž. Na první pohled to vypadalo jako spálená hromada odpadků, ale pak začala rozeznávat podrobnosti.

„Vypadá to jako spálené zbytky příšery. To by vysvětlovalo ten štiplavý odér. Spálená kyselina.“

Machiko našla větev a začala prohrabávat hromadu.

„Detekoval jsem i kov, plast a sklo-“ ozval se Attila.

Machiko vyhrábla z hromady zčernalé sklo a spálené kovové obvody.

„Analýza?“

„Příliš poničené,“ odpověděl Attila.

„Vypadá to, jako by někdo hodil nějaké přístroje na tělo příšery, polil to hořlavinou a zapálil,“ řekl Sanchez. „Ale proč?“

„Zametení stop?“

„Co - mimozemskými Lovci? Aby zakryli svoji přítomnost?“ divil se Attila.

„To musí být ono.“

„Tělo příšery a vybavení?“

„Nevím. Možná, že se chtěli zbavit i toho vybavení. Možná to je jen náhoda. Měli bychom vzít vzorky.“

Výkřik z rádia následovaný skutečnou ozvěnou zpoza stromů.

„Noguchiová. Měli byste se radši vrátit!“ Danielsův hlas.

„Dobře. Jdeme, chlapi.“

Mohli to být Predátoři. Musí se obrnit. Dnes na ně ještě není připravena. Ale byl na ně někdo někdy připraven?

Běželi zpátky. Čekala, že každým okamžikem zaslechne zvuky boje, prskání výstřelů a rány explozí.

Místo toho spatřila, že se skupina semkla k sobě a mířila zbraněmi na shluk keřů. Doběhla k Danielsovi. „Co se děje?“

„Něco tam je.“

„Nemůže to být nějaké zvíře?“

Keře se zatřásly. Něco se zvedlo a vyklopýtalo ven.

Zbraně se pozvedly.

„Ne. Nestřílet.“

Postava vklopýtala na louku. Krev. Potrhané oblečení.

Žena.

Svírala zbraň, ale nesnažila se ji použít. Jen klopýtala kupředu.

„Stát!“ křikla Machiko.

Žena se zastavila a klesla na kolena.

„Díky Bohu,“ řekla. „Díky Bohu, že jste pro mě přišli.“

„To je jedna z těch zatracenejch hostů,“ ozval se Daniels. „Nějak to přežila.“

„Proč jste se nevrátila?“

Žena zavrtěla unaveně hlavou. „Ne... vím... bezvědomí...“

„No, neseďte tu jen tak,“ řekla Machiko. „Podejte dámě vodu. Je pravděpodobně dehydrovaná,“

Donesli vodu a dozvěděli se i její jméno.

„Petra Piezkiová,“ řekla Machiko do rádia. „Říká vám to něco, Brookings!?“

„Tomu nevěřím ... Myslel jsem, že je mrtvá. Bylo tam to-“

„To je jedno. Dopravíme ji zpátky. Potřebuje lékařskou pomoc. Připravíte první pomoc?“

„Samozřejmě.“

Piezkiová vypila trochu vody. S podporou dvou mužů byla schopná pomalu jít.

„Piezkiová, co jste tady viděla?“ zeptala sejí Machiko.

„Monstra. Zabijáky.“ Pak jí klesla hlava a oči potemněly, jako by chtěla uniknout.

„Nejdřív jí pomůžeme a pak budeme přemýšlet o dalším průzkumu.“

Machiko ale již zjistila vše, co zjistit chtěla. Otestovala schopnosti svých lidí a byla spokojena se zjištěním, že má výborný tým.

Chtít něco víc by bylo zbytečným pokoušením osudu. Pravděpodobně pokoušeli své štěstí až příliš, a když jste měli co do činění s Predátory, bylo štěstí komoditou, se kterou si nebylo radno zahrávat.

15

„Ty bastarde. Tys mě tam nechal!“

„Piezkiová! Myslel jsem, že jsi mrtvá.“

„To je lež! Nechals mě tam umřít!“

Než tomu mohla Machiko jakkoliv zabránit, vyrazila zdánlivě slabá Piezkiová ze své zhroucené pozice a přeběhla prostranstvím k Abneru Brookingsovi. Její silné ruce se semkly kolem právníkova krku. Piezkiová s ním třásla a začala ho škrtit.

„Nechal jsi mě tam! Nechal jsi mě tam!“

Brookings vypoulil oči. Útok ho zastihl nepřipraveného, ale Brookings nebyl bezbranný ani slabý muž. Jediným silným trhnutím zvedl Petru Piezkiovou ze země a uhodil s ní do kovového boku vozidla.

Její ruce povolily. Oči se jí obrátily vzhůru a sesula se v bezvědomí po autobusu k zemi.

„Skvělé,“ prohlásila Machiko. „Teď nám určitě poví, co všechno viděla.“

Brookings si uvolnil límeček. Dýchal přerušovaně. „Vy jste to viděla. Sebeobrana. Pokoušela se mě zabít!“

„Jestli jste ji nechal, aby tu zemřela, tak k tomu měla dobrý důvod!“

„Přísahám, oba jsme utíkali... Myslel jsem, že je po ní. Kdybych si myslel, že jí mohu pomoci, udělal bych to.“

„Je v pořádku,“ informoval je Sanchez, vzhlížející od bezvládného těla.

„Nechejte si to napotom,“ řekla Machiko. „Dovezeme ji k Evanstonovi. Musíme mu podat zprávu.“

Machiko se posadila vedle Sancheze. Jejich vozidlo si proráželo cestu domů a mužovy tmavé oči sledovaly ubíhající krajinu.

„Hezká planeta,“ prohodila Machiko.

„Viděl jsem krásnější, viděl jsem nebezpečnější, viděl jsem i nehezké planety, které jsem měl raději,“ řekl, aniž by na ni pohlédl.

„Zdá se, že jste byl na mnoha světech.“

Pokrčil rameny. „Když nějakou dobu bojujete s příšerami, zůstane ve vás prázdno. Musíte na chvíli pryč. Jinak dostanete těžký druh vnitřní hniloby.“

„Tak proč jste zpátky na honu vetřelců?“

Pohlédl jí do očí. „Peníze.“

„Muž jako vy si dokáže vydělat peníze i jiným způsobem.“

„Zkusil jsem to. Ale nestačilo to. Řekněme jen, že jsem tu nabídku mohl odmítnout, ale byl bych idiot.“

„Myslím, že vím, co máte na mysli. Ale je v tom něco víc než jenom peníze, že, Sanchezi?“

Pohlédl na ni. „Je?“

„Chvíli bojujete s vetřelci a získáte pocit šlechetnosti, že ano? Že děláte něco důležitého. Vsadím se, že jste nějakou dobu nic důležitého nedělal.“

„Boj proti mezigalaktické nákaze. Jo, myslím, že vám to pomůže cítit se trochu líp než jako hromada sraček.“

Poprvé se do jeho hlasu vplížilo něco hlubokého a rozechvělého, něco přehlušující jeho sardonický tón.

Chvíli o tom přemýšlela.

„Možná máme společného něco víc než jen naše úžasné brilantní osobnosti,“ řekla konečně. „Možná bych vám večer měla koupit drink a mohli bychom si o tom promluvit.“

Znovu na ni pohlédl.

„Jistě. To nemůže škodit.“

„Dobré pivo většinou pomůže.“ Vzhlédla a spatřila, že se blíží k Evanstonville. „A něco mi říká, že ho po dnešku budeme oba potřebovat... i když já ho většinou nepiji.“

„Paní Piezkiová. Jak se cítíte?“

„Lépe,“

„Paní Piezkiová, nedovedu vyjádřit svoji lítost nad tím, co se vám přihodilo,“ pronesl Livermore Evanston svým nejmilejším a nejvíce okouzlujícím tónem. „Ale byla jste si vědoma hrozícího nebezpečí. Bylo to ve vaší smlouvě a jste naším zaměstnancem.“

Piezkiová je sledovala a v očích měla ostré díky. Nic neříkala, ale ve vzduchu se vznášela hrozba: Jestli budu mít příležitost, zmáčknu vás.

Právníci, pomyslela si Machiko Noguchiová.

Opravdu úžasná, úžasná partička.

Vezměme si například Brookingse. Ten bastard se schovával v koutku a toužil být někde jinde, ale musel počkat na

debrífink.

Byla tu i Chet Zorská, byla čilá, pozorná a zaujatá. Opírala se v křesle a studovala pacientku, zřetelně si dělala v mysli poznámky.

A samozřejmě tu byl i sám starý Evanston, klidný, ale netrpělivý. Když se dozvěděl, že objevili dalšího z jeho poradců, přispěchal okamžitě do zdravotnické místnosti.

„Mohu navrhnout, abyste vyřešili tuto záležitost později?“ ozvala se Machiko. „Teď potřebujeme především informace. Paní Piezkiová, verzi vašeho kolegy o tom, co se stalo na safari, jsme již slyšeli. Byla byste tak hodná a seznámila vás s vaší?“

Piezkiová zakašlala.

„Jste v pořádku?“ zeptal se med-technik, který jí předtím vyčistil a obvázal rány.

„Jo. Trochu mě bolí na prsou. Vyschlo mi v krku. Sklenici vody.“

Med-technik jí jednu přinesl a Piezkiová ji celou vypila.

„Ano. Je to lepší. Díky.“

Vyprávěla jim svůj příběh. Byl téměř shodný s Brookingsovou verzí, vyjma jedné signifikantní oblasti.

Lov. Lovci. Kořist. Neviditelní lovci. Masakr. Útěk... ztráta paměti...

Rozdíl byl v tom, že Brookingsovo hrdinství nebylo tak zřejmé jako v jeho vyprávění.

„Co se stalo, když jste zakopla?“

„Nevzpomínám si,“ řekla a zavrtěla hlavou. „Něco tmavého. Pamatuji, že jsem křičela a slyšela vlastní tlumený křik... to je všechno.“ Položila si ruku na prsa. „Nemáte něco na žaludek? Hrozně mě pálí žáha.“

Žena vypadala, že se necítí ve své kůži, ale ne tolik, aby to Machiko varovalo.

Něco ji ale trápilo.

„A to jste byla den a půl na tom samém místě - a většinu času v bezvědomí?“

„Pamatuji, že jsem trochu klopýtala mezi keři, ale to je tak všechno. Jsem jen ráda“ - přijala s díky další sklenku - „naživu“. Vypila obsah.

„Nechali ji naživu,“ řekl Evanston. „Jak zvláštní.“

„Možná o ní nevěděli,“ navrhla Zorská. „Jestli byla schovaná v křovinách, mohli prostě odejít.“

Možnost. Jestli doběhla dost daleko, nemuseli zpozorovat její tělesné teplo, napadlo Machiko.

Ale v té oblasti byli vetřelci - to ji znepokojovalo.

„Brookingsi! Viděl jste, co na tuto ženu útočí?“ zeptala se najednou Machiko.

Brookings zavrtěl hlavou. „Ne. Jak jsem řekl, myslel jsem, že ji zabili. Opravdu.“

Přidušené výkřiky? Něco na hlavě? Proč ji to ještě nenapadlo?

„Brookingsi, je to velmi důležité. Je to úplná pravda? Protože pokud ne, může být tato žena v nebezpečí kvůli -“

„Úplná pravda,“ řekl Brookings a vypadal, jako kdyby se mu máslo v puse nerozpouštělo.

Najednou se na tváři Piezkiové rozhostil překvapený výraz.

Obličej se jí zkřivil.

„Paní Piezkiová,“ ozval se lékař. „Jste v pořádku?“

Piezkiová říhla.

Pak se nadechla a usmála se ... „Ach. Teď je to mnohem lepší.“ Úleva na její tváři byla zřejmá.

Machiko se uvolnila.

Piezkiová spadla z křesla.

Začala se třást a křičet. Na hrudi se jí objevila boule.

„Zpátky,“ vykřikla Machiko.

Pozdě.

Než mohl kdokoliv z nich, zmrazených překvapením, něco udělat, boule explodovala. Jako krvavý čertík z krabičky vyskočily z rány kusy kostí a masa a najednou se uprostřed hrudníku vztyčilo červovité stvoření. Místností stříkala krev jako z šíleného rozprašovače.

Všichni jí byli potřísněni.

Petra Piezkiová se podívala na příšeru, která z ní vylézala. Pak jí padla hlava dozadu a v očích se jí objevila smrt.

Červ na ně zasyčel a začal se plazit pryč.

„Odstupte,“ křikla Machiko. Vytáhla z pouzdra zbraň a vystřelila na stvoření.

To sklouzlo ke straně a hopkalo pryč.

Dvě střely zasáhly tělo Petry Piezkiová a rozstříkly zbytky rozdrcených žeber, kusy masa a krvavé cákance. Machiko sledovala slizkou červovitou věc. Bezpochyby larvální stadium vetřelce.

Jestli si byla něčím jistá, tak to byla skutečnost, že mu musí zastřihnout křidélka dřív, než se dostane do větracího potrubí nebo uteče chodbou a schová se do nějakého temného kumbálu. Byla vděčná za svůj střelecký výcvik.

Ale teď musela prokázat, že ho dokáže uplatnit v praxi.

Věc dorazila ke dveřím. Zavřené. Rychle se plazila do stínu.

Machiko vypálila tři rány. První minula.

Druhá mu odtrhla kousek masa u ocasu.

Třetí vlétla věci přímo do hlavy. Ošklivá krvavá masa vybuchla do ještě ošklivější a krvavější masy. Stvoření se obrátilo na záda. Dále se svíjelo, jako by se stále pokoušelo uniknout.

Machiko k němu klidně došla a umístila do něj ještě jednu kulku.

Kyselá krev začala leptat podlahu a kouřit.

„Měla byste sehnat nějaké neutralizační látky, Zorská.“

Zorská přešla k telefonu.

Machiko zasunula pistoli zpět do pouzdra.

Škoda, že ji Attila neviděl. Byl by na ni hrdý.

Otočila se a přešla k místu, kde stál Abner Brookings, zkrvavený a vyděšený.

Poklepala mu na hruď. "Haló. Haló. Je tam někdo?"

„Ne. Ne, nic jsem nechytil. Nerozřezávejte mě... Přísahám."

Znechuceně na něj pohlédla. „Mluvila jsem o vašem srdci." Vzpamatovávající se Evanston našel někde ručník a otíral si krev. „Ošetřovatel. Nechejte to tělo odnést a okamžitě zničit."

„Náš problém je blíž a blíž, Evanstone."

Evanston přikývl. „Ano. Proto jsem najal vás a ostatní."

„Vynikající volba. My všichni."

„Spolupracovalo se dnes ráno dobře?" zeptal se upjatě.

„Výborně."

„To je dobře. Jsem si jistý, že to budete velmi brzo potřebovat."

„V pořádku. Proto jsme tady." Machiko si také našla ručník a začala se zbavovat krvavých fleků. Bylo zajímavé, že jí ta krev vůbec nevadila. Při událostech na Ryushi, při výpravách se smečkou a při pomáhání těm horníkům se setkala s velkým množstvím krve a nemalá část z toho byla její vlastní.

Drobnost.

„Ta prohlídka genetické biolaboratoře," řekla Machiko. „Opravdu bych se tam měla podívat. Může tam být nákaza-"

Evanston zavrtěl hlavou. „Ne - nejsem teď ve stavu, abych vás provázel na nějaké hloupé prohlídce."

„Potom dnes večer?"

„Ne. Ne, je mi líto."

„Dobrá, tak zítra."

„Zítra chci, abyste šli znovu ven a dělali to, na co jsem vás najal, Noguchiová," pronesl pevným hlasem. „Upozorním vědce a dělníky, aby prohlédli systémy. Až se věci uklidní, rád vás osobně provedu."

„Jistě by někdo jiný mohl-"

„Zapomněla jste? Já jsem váš zaměstnavatel. Já určuji pravidla. Teď mě nechejte být. Teď si musím" - smutně potřásl hlavou - „dát sprchu a začít koordinovat přípravné operace proti těm věcem." Položil ji buclatou ruku na rameno. „Ale děkuji vám za dobrou práci. A rychlé rozhodování."

„Dobře, že jste mi povolil nosit osobní zbraň," řekla. „Ještě lepší by bylo, kdybyste mě nechal prohlédnout biolaboratoř."

„Ne," řekl pevně a vydal se pryč. „To není možné."

Machiko shlédla k tělu Petry Piezkiové. Oči široce rozevřené a obličej zmražený v hrůzném šklebu.

Teď to již cítila.

Něco tu bylo strašně špatně. A nebyli to jen yautja. A nebyli to jen kainde amedha.

16

Popíjeli to pivo.

„To s Piezkiovou mě mrzí," řekl Sanchez.

„Jo," Machiko si dlouze, zhluboka lokla. Zašklebila se. Nijak zvlášť jí nechutnalo, ale dát si s někým pivo jí teď připadalo důležité. „Měla jsem to poznat."

„Já taky."

„Nemůže se všechno vydařit."

Znovu se napil a chvíli bylo ticho.

„Myslím, že jsme oba dva zažili časy, kdy se nedařilo vůbec nic, ne?" prohlásila Machiko.

„Víte, Noguchiová, vy jste pro vlastní dobro až příliš vnímavá."

„Pivo je pryč. Dáte si ještě jedno?"

„Pomáhá to rozvázat jazyk, že jo?"

„Někdy."

Došla pro další dvě lahve. Jednu otevřela a postavila ji před něj.

Tmavé kvasnicové pivo bylo studené a dobré. Žádná značka. Místní výroba.

Chvíli popíjeli v tichosti.

„Víte," prohlásil muž, „tam, odkud pocházím, když vezme ženská chlapa do svého pokoje, pošle asistenta pryč, nalije mu pár piv a začne mluvit o osobních věcech, tam by si ten muž mohl myslet, že se ho pokouší svést."

„A co si myslíte vy, Nede Sanchezi?"

Pokrčil rameny. „Řekl bych, že nejste to nejženštější stvoření, jaké mi kdy zkřížilo cestu. Ale víte, jste pravděpodobně jedna z mála, kterou bych dokázal respektovat i ráno - abych tak řekl."

Kysele se usmála. „Blbost. Dokážu říct, kdy se mužovi líbím, Sanchezi."

„Vypadá, že to dokážete říct, i když se muž líbí vám."

„Tvrdá hlava potřebuje pořádně nakopnout."

Odvrátila pohled. „Je mi líto. Jen to je už nějaký čas, co jsem se takhle cítila. No nic. Škoda, že jsem se chovala takhle přímočaře. Asi vás to odradilo."

Jeho ruka najednou uchopila její. I když byla drsná, byla teplá a měla v sobě sílu a odhodlání."

„Ne. Vůbec ne. Jen jsem asi zvyklý být lovcem."

„Začneme znovu.“

„Ne. Takhle je to v pořádku.“ Znovu se napil.

Pomalu a pevně vstal.

Zvedl ji na nohy. Přitiskl ji k sobě.

Cítila, jak v jeho náručí taje. Objal ji a pro jednou mohla její mysl odplout vstříc nicotě a uvolnění. Pak si uvědomila, že ho líbá, a zdálo se to být teplé a správné.

Když přestali, aby se mohli nadechnout, prohlásil: „Beru to zpátky.“

„Co bereš zpátky?“

„Tu blbost o tom, že nejsi dost ženská. Jsi zcela ženská.“

„Těžko bych si získala respekt zabíjením příšer v šatech.“

„Ne.“

„Zítra můžeme být oba mrtví.“

„Ale teď jsme naživu.“

Později v dozvuku obzvlášť uspokojivého biologického aktu, zahalena v nečekaném množství feromonů a ve zvláštním spojení, které nikdy předtím tak úplně nepocítila, zůstala Machiko beze slov.

„Víš co? Asi bych si to měl připočíst k výhodám,“ řekl Ned Sanchez konečně.

Machiko si přiložila prst na rty. „Ššš. Nechej mě, ať si tě vychutnám.“

„Dlouho jsi neměla muže?“

„Ne, dlouho v tom nebyl žádný cit.“

„Ach. Myslím, že teď taky potřebuji chvilku ticha na rozmyšlení.“

Dostal ji.

Zavřela oči a jen tak ležela. Bůh ví, co ji čeká, ale ona věděla, co je teď a byla za to vděčná. Nakonec promluvil.

„Možná bych ti měl něco říct, Machiko.“

„Možná bys neměl.“

„Ne, myslím, že to je dobrý nápad.“

„Když chceš. Nic z tebe netahám.“

„Ne. A proto ti to povím.“ Zavřel oči a nadechl se. „Co jsem řekl o opuštění zabíjení příšer?“

„Ano.“

„Nebyla to úplná pravda. Víš, měl jsem přítele. Říkejme mu Joe. Joe a já... no, zabili jsme spousty příšer.“

Chtěla dodat něco vtipného, ale uvědomila si, že není vhodný čas ani místo. Cítila vážnost a intenzitu situace. Zdálo se, že jedinou vhodnou odpovědí je pozorné naslouchání.

Po chvíli, kdy si skládal celý příběh dohromady, Ned pokračoval: „Víš, mohl bych ti vyprávět dlouhý, dlouhý příběh.“

„Jestli chceš.“

„Ne, zkrátím to.“

„Dobrá.“

„Joe a já, šli jsme do hnízda. Udělali jsme několik chyb, několik velkých chyb. Joe to nepřežil. Já ano. Někdy si myslím, že to mělo být naopak.“

„Rozumím.“

„Rozumíš? Opravdu?“ Zafrkal. „No, možná bys mi mohla poradit, ale já, když jsem se dozvěděl o další šanci, jak si něco dokázat, byl jsem tak plný viny, která se ve mně celou dobu hromadila, že jsem se upsal.“

„Takže to nebylo jen pro peníze.“

„Ne, asi ne.“ Přikývla. „Myslela jsem si to. Cítila jsem to v tobě, Nede. Možná, že právě to mě k tobě přitahovalo.“

„Hmm? Co - máš snad také svůj příběh?“

Vyprávěla mu o otci. O rodinné hanbě. O tom, jak se snažila svou vlastní malou cestou pohanu odčinit.

Řekla mu o Ryushi, její první kolonii a jak o ni přišla. Lidé díky ní přežili, ale kolonie byla zničena.

Vše mu vyjevila jednoduchými věcnými výrazy.

„Pojďme si navzájem něco slíbit, Machiko,“ navrhl Ned a skryl její ruce ve svých dlaních.

„A co?“

„Ze budeme žít tak dlouho, abychom si mohli říct dlouhé verze svých příběhů.“

„To bude dlouhé.“

„Tak budeme muset žít ještě dlouho, ne?“

Políbil ji a jiné odpovědi nebylo potřeba.

„Spala si s ním, že ano?“ řekl Attila Hun.

Právě se převlékala. Ned odešel na večeři se zbytkem mužstva, ale ona se k tomu nedokázala přinutit. Pověra nebo něco takového. Možná by mohli ucítit sex nebo něco. Prostě se jí z nějakého důvodu nechtělo.

„Spala,“ přiznala.

Attila dopadl do křesla a založil si ruce na prsou. „Skvělé. Prostě skvělé. Teď až ho odkopneš, budeme tu mít vojáka se zlomeným srdcem.“

„A co řekl Lao Tzu o vojácích se zlomeným srdcem?“

„Nespolehliví,“ odfrkl Attila afektovaně.

„Ale já neřekla, že ho chci odkopnout.“

Věnoval jí překvapený pohled. „No, požádala jsi ho, aby nám pomohl s vloupáním do biotovárny a vybalila jsi na něj ten svůj determinovaný a odhodlaný pohled? Ne? Proč ne?“

Podívala se na něj. „Prostě ne.“

„Podívej, myslel jsem si, že celá ta věc s tím chlapíkem spočívá v tom, že pokud tě má rád, tak nám pomůže.“

„Ne. V tom to všechno nebylo.“

„Dobře. Dobře,“ prohlásil Attila mrzutě. „Zabouchla ses do něj.“

„Líbil se mi. Něco jsem v něm viděla. A víš ty co, Tile? Je to tam.“

„Nádhera. Jsem šťastný za tebe. Ale proč jsi ho nepožádala o pomoc?“

„Podívej. Je to naše podezření a je to náš problém.“

„Je také najatý. Jestli najdeme něco, co nechceme najít, bude to i jeho problém. Což mi připomíná, jestli bychom se tím měli vůbec ještě zabývat. Zdá se mi, že tě to už tolik nezajímá.“

„Podívej Tile. Je mi líto, že tě to znepokojilo. Ty na mě žárlíš?“

„Co! Nic takového. Doufám, že se ti to líbilo. Ať jste spolu oba šťastní. Et cetera, et cetera,“

„Jen nechci, aby se do toho Ned v tomto okamžiku zapojoval... No dobře, nechci ho dostat do potíží. My můžeme mít potíže, to je něco jiného. Jsme na vyšší úrovni. Spíše přežijeme žár bez popálenin. Ale Sanchez - toho mohou klidně vykopnout, žádné peníze, nic.“

„Tak dobře. Je to tvé rozhodnutí. Možná je to tak nejlepší.“

Přikývla. „Díky.“ Odsunula tác s večeří ke straně. „Tak, Attilo. Jak probíhal tvůj malý průzkum? Má naše šílená mise šanci?“

Konečně se usmál.

„Když jste, vy hrdličky, láskyplně cukrovaly, já zatím prostě a jednoduše vpochodoval do biotovárny.“

Machiko poklesla čelist. „Takže se tam už ani nemusíme vloupávat! Tys to dokázal.“

„Ani ne. Určitě bych si to přál. Ne, pravdou je, že většina továrny má velmi volná bezpečnostní opatření. A proč ne? Tohle je malá osada a je tu nulová zločinnost.“

„Tak jak ses dostal dovnitř?“

„Prostě jsem vešel a řekl, že se tam chci porozhlédnout. Oni řekli: Jistě, pane - je tu jen několik uzavřených oblastí .

„Jistě,“ řekl jsem. „Rozumím.“

„A trochu jsem se tam prošel.“

„A?“

„A zdá se, že je to přesně to, co nám Evanston tvrdí - biologická laboratoř. Klonování. Lvi, tygři, medvědi. Exotická mimozemská zvířata. Je to jednoduché.“

„Ale.“

„Jsem rád, že jsi dodala ale. Je to velké ale.“

„Hej. To se mi líbí.“

Attila se usmál. „To by určitě dosvědčil i roztomilý pan Sanchez. Tak, jsou tam rozsáhlé uzavřené prostory - a zahlédl jsem tam většinu vybavení používaného v plnohodnotné biogenetické laboratoři.“

„Takže otázka stojí, co tam ještě je?“

„Přesně.“

„Nějaké informace ze senzorů?“

„Nic moc. Potřebuji se dostat blíž.“

„Takže, jak se tam dnes v noci dostaneme? A jak se, až tam budeme, dostaneme blíž?“

„K první otázce“ - vytáhl z kapsy dva odznaky a položil je na stůl - „Tyhle jsem ukradl a pozměnil. Vybavil jsem je falešnými otisky sítnice a DNA. Ty nás dostanou dovnitř. A co se týče zbytku - no, s mými senzory a kvalitním laserem-“

„Dobrá práce.“

„A ty ses toho Sancheze ani nezeptala, jestli se někdy neživil jako zloděj.“

Zamračila se na něj. „Tohle téma je uzavřené, Attilo.“

„Dobrá, dobrá.“

„A ty jsi neměl žádný problém? Neptali se tě, co tam děláš?“ zeptala se ve snaze najít možné skryté potíže.

„Ne. Vnější bezpečnost se chovala neuvěřitelně laxně. Odvážím se tvrdit, že se Evanston a společnost obávají jiných věcí. Ale za hlavní částí laboratoří - za těmi zavřenými dveřmi... určitě schovávají něco, co nám nechtějí ukázat.“

„No, tím víc toužím to vidět.“

„Souhlasí. I přes můj ne-válečnický postoj k tomuto celému dobrodružství, bych se tam také rád podíval.“

„Pak budeme mít v noci malé soukromé cvičení,“ rozhodla Machiko.

17

Attila odvedl svoji práci výborně.

Nejenom že zfalšoval odznaky, ale také se vloupal do skladu a odcizil dvě zaměstnanecké uniformy. Dokonce jim i padly.

„Uděláme to takhle,“ prohlásila Machiko Noguchiová, když prošli otevřenými vnějšími branami továrny. Zapadající slunce Norn měli v zádech a cítila jarou chladnou vůni přetrvávající v již pomalu kultivované pohraniční osadě. „Když nás uvnitř chytí, budeme tvrdit, že máme povolení od Evanstona.“

„A když se dostaneme do uzavřené části a tam nás chytí?“

„Utečeme. Poběžíme do kasáren a popadneme sklenice s pivem. Nechtěla jsem do toho Neda míchat - ale s tím, že

nás bude krýt, nemám žádné problémy.“

„Navrhuji, abychom se prostě nenechali chytit. A hlavně nepoužili zbraně.“

„Pokud je to možné, tak ráda držím jednu v ruce. Povolili mi tu jednu nosit a dnes ráno se mi to s tím vetřelcem vyplatilo.“

Attila vyrobil malý stázový generátor, který anuluje jakýkoliv systém detekující zbraně. Machiko byla znovu překvapená a vděčná za roztodivné talenty skrývající se v jeho obyčejně vypadající slupce.

Přes všechny své bojové schopnosti se Machiko cítila nejlépe s osobní zbraní. Zprávu, že ji bude moci mít i při jejich tajné výpravě, nadšeně uvítala. Kolem první strážní stanice prošli s pouhým zamáváním jejich falešných odznaků. Bezpečnostní pracovníci nebyli tak početní, jak Machiko očekávala. Většina bezpečnostních zařízení byla automatická. Právě se měnily směny a pracovníci z té předcházející mířili domů. Vypadali jako normální dělníci těšící se na večeři a na pivo. Směna, ke které se připojili, měla však mnohem méně zaměstnanců a všichni vypadali mnohem sofistikovaněji. Těch několik lidí, které potkali, se novým párem zaměstnanců ve svých řadách ani v nejmenším nevzrušovalo. Laboratoře měla tolik oddělení, že se patrně domnívali, že pár míří k nějaké cizí sekci.

A samozřejmě měli úplnou pravdu. Attila jí popsal podrobně cestu, a tak procházela Machiko cílevědomě továrnou jako někdo, kdo má jasné poslání, a ne jako někdo, kdo je tu poprvé. Ale stejně nechala Attilu, aby šel kousek před ní, a periferním viděním sledoval okolní budovy a aktivitu.

Nádrže.

Všude kolem byly nádrže z nerezové oceli a skla propojené potrubím. Na nádržích byly vidět obvody s přírubami a ovládacími koly. Stály tu budovy laboratoří a bedny chemického vybavení - obvyklý obraz vědeckých laboratoří a továren. Ve vzduchu byl cítit zápach plamenů a hrubých chemikálií, poháněný horkými a studenými proudy vzduchu. Z otvorů a poklopů se vinuly sloupy páry a zmrzlého vzduchu a vše dohromady vytvářelo dokonalý dojem nějaké sterilní satanské kuchyně.

Když procházela kolem jedné ze skleněných nádrží, zachytila za stěnou nějaký obraz - nějakou věc plovoucí v mléčné tekutině.

Ve výživném roztoku se pomalu formovalo zvíře s obrovskými pařáty a ostrými zuby.

Lev? Nějaké cizozemské zvíře. Lovec rozený k tomu, aby byl loven? Těžko říct, ale zatím se všechno víceméně podobalo Evanstonovu popisu. Alespoň prozatím.

„Tamhle je celé křídlo,“ zašeptal Attila a diskrétně ukázal směrem na sever. „Je tam mnoho klecí a hodně jich je zatím prázdných.“

„Zvířata, která mají být vypuštěna a ulovena.“

„Přesně.“

„Z mého pohledu tu zatím není nic zneklidňujícího,“ prohodila, když se postavili k nápojovému automatu a předstírali, že hledají platební známky. „To je právě ono. Podle mého datového katalogu mají tyto rozlehlé haly vše potřebné pro plně fungující biogenetickou továrnu.“

„A?“

„Většina zde probíhajících operací je patentována a je většinou držena v tajnosti. Ale zde je to všechno vystaveno, aby se mohl každý podívat.“

„Což znamená?“

„Přemýšlej o tom.“

Netrvalo jí to dlouho.

„Což znamená, co tu, sakra, když je tohle vše na očích, mohou skrývat?“

„Výborně.“

Znovu se rozhlédla kolem. Slyšela bublání a mumlání roztoků ve zkumavkách, pleskání a kapání tekutin a ozvěnu vzdalujících se kroků. Vše to vonělo tak záhadně a lákavě jako brána na nějakou zábavnou chemickou horskou dráhu.

Jenomže oni neměli lístek na další úsek.

„Takže, co teď?“

„Tamta chodba.“

Čekali, dokud nebyl nikdo poblíž.

Tentokrát již nebylo žádné předstírání, kdo vede a kdo ho následuje.

Attila šel první.

Procházeli chodbou, která se na konci zatáčela jižním směrem. Po obou stranách byly dveře.

„Skladiště,“ oznámil Attila.

„Otevřené a neškodné.“

„Pokud se nemýlím.“ Chodba byla zcela opuštěná. „Tohle jsou ty místnosti, o kterých jsem se již zmiňoval.“

Další záhyb chodby a byli na místě.

Machiko byla fascinovaná.

Na konci chodby byly kulaté dveře z tvrdé blyštivé slitiny. Nebezpečně připomínaly dveře od trezoru a bylo více než zřejmé, že jsou obzvlášť dobře uzamčené.

„Má tu snad zásobu zlata?“

„Docela to tak vypadá, že ano?“

„Co ti říkají tvé senzory?“

„Přes ten kov neproniknou.“

„Hmm. Myslíš si, že je dokážeme odemknout?“

„Ale ano. Zámek je elektronický a já si s sebou pro jistotu přinesl sondu.“ Attila odněkud vykouzlil dlouhý kovový

přístroj.

„Vypadá to jako ramínko.“

„Určitě by se mohlo použít i tak. Ale v každém případě, pokud ho zasuneme sem,“ - udělal přesně, jak říkal, - „dovolí nám změnit polarity a pozměnit tok elektřiny takovým způsobem, že zruší nutnost jakéhokoliv kódu a tím nám umožní přístup.“

„Jinými slovy, dostaneme se dovnitř.“

„Přesně.“

Machiko se rozhlédla. „Neblíží se někdo?“

„Ne.“

„Ale problém je, že může být někdo uvnitř.“

„Pravda - ale směny se tu často mění a náš vstup bude považován za autorizovaný. Jen se rychle porozhlédneme. Umím uložit obrazová i zvuková data, stejně jako informace z mých senzorů. Takže tam můžeme juknout a ihned se ztratit, aniž bychom přitáhli nežádoucí pozornost.“

„To zní dobře.“

Machiko byla ráda, že tu není žádná přísná ostraha; ale proč by tu vůbec měla být? V Livermorelandu žádnou kontrarozvědku nepotřebovali; planeta byla příliš vzdálená odkudkoliv. Vypadalo to, že se bezpečnostní složky zajímají více o přehrávání bitev než o opravdové hlídání kolonie. Evanstonovi lidé se museli domnívat, že takováto jednoduchá opatření budou stačit.

Pokud by šlo o Machiko, tak by opatření splnila svůj účel.

Ale zřejmě nepočítali s tím, že jim bude vylamovat zámky šikovný android.

Attila se pustil do práce a přiložil své zařízení ke dveřím. Machiko zaslechla sérii cvakání a vrčení a pak se na Attilově soustředěné tváři rozlil spokojený výraz.

„A je to tady. Mělo by to být hotové.“

Vstal a uchopil držadlo.

Dveře se otevřely.

Machiko se přidala a pomohla Attilovi otevřít dveře s minimem hluku. Dveře se pohybovaly jako čerstvě naolejované.

Machiko nahlédla do místnosti.

Byla to obrovská hala, táhnoucí se na obou stranách do ohromné dálky. U stropu byly připevněny lávky, kladky a jeřáby. Pod nimi visely bedny laboratorního vybavení. V místnosti vládlo přítmí a mezi barvami převládaly jasně červená a zářivě žlutá.

Bublání.

Palčivý zápach tu byl silnější a přidalo se i něco dalšího: něco výhružného. Bylo to povědomé, ale Machiko to nedokázala přesně zařadit.

V dálce se ozýval zvuk hlasů, ale tato část dlouhé haly se zdála být zcela opuštěná. Před nimi se tyčily známé nádrže. Tyto však vypadaly znatelně větší. Ze svého místa na nich naši dva špióni nezaregistrovali žádné průhledy.

Machiko na to tiše upozornila. „Tohle by mohla být ta věc, kterou nám nechtějí ukázat.“

„Napadlo mě to samé. Jen okamžik.“ Attila umístil mezi dveře a rám malý kousek kovu. „Takhle budeme moci rychle zmizet. Myslím, že by se nám to mohlo hodit.“

Machiko hořela zvědavostí, ale dávala si pozor a pohybovala se tiše a s nejvyšší opatrností. Blížila se k tanku.

Na druhé straně objevila průhled a pohlédla na obsah nádrže plovoucí v temném roztoku.

„Ach, můj Bože.“ I když nebyla věřící, bylo to teď tak blízko k modlitbě jako nikdy předtím v celém jejím životě.

18

Kdysi na Nudném světě měla Machiko Noguchiová spoustu volného času a velkou část vyplňovala četbou. Společnost naštěstí vybavila důlní svět vynikající knihovnou všemožných souborů Comp-Accesu.

Jednou si prohlížela velkou obrázkovou knihu zabývající se historií lidských zrůd. Byly tam zobrazeny některé hrozivé anomálie, od Siamských dvojčat a idiotů po různé zrůdy a jiné abnormality, ať již lidské nebo zvířecí.

Ale nic v té knize se nemohlo rovnat hrůze, na kterou teď Machiko přes sklo a mléčnou výživnou koupel hleděla.

Nejdřív jí to připadalo jen jako další zvíře. Nějaký nešťastný genetický kód z dalekého cizího klimatu přizpůsobený Evanstonovými pohůnky pro lov.

Paťáty.

Zuby.

Kusadla.

Ale když se podívala pozorněji, spatřila v tekutině i další věci.

Krunýř, který vypadal jako chitinový.

Nohy.

Paže.

A na konci těch paží prsty.

Prsty s protilehlými palci.

Výsledek byl k neuvěření obscénní. Stvoření vypadalo, jako by pocházelo z pekla. Bezpochyby bylo hrozivě smrtící.

Machiko se zostra nadechla.

„Co to je?“ zeptal se Attila. „Kromě toho, že to je opravdu, ale opravdu šeredné.“

„Ty to nepoznáš?“

Okamžitě si uvědomila, že to poznat ani nemůže.

Nikdy takovou věc nepotkal. Neprožil s nimi to, co s nimi prožila ona. Nemohl ani rozeznat druh, nemluvě o provedených mutacích.

Náhlé poznání ji zasáhlo tak tvrdě, že stála jako omráčená.

Jistě by znovu vyslovila boží jméno, ale něco jí paralyzovalo hlasivky.

„No? Uvítal bych trochu komunikace," ozval se Attila ostře. „Je to... je to ten nejúžasnější válečník, jaký byl kdy stvořen... a, Ježíši, Attilo,..." Machiko ukázala prstem. „Podívej. Tam za krkem. Je to, co si myslím?"

Attila se podíval pozorněji. „Má dobroto. Vypadá to jako nějaký druh elektronického neurotransmitéru."

„Jakou kyborgů..."

„Jako u kyborgů, přesně."

Poklepala na okno a ukázala. „Attilo. To, co tu vidíš, je... viditelně a já nevím, jak - ti blázni dokázali zjistit genetický kód vetřelců... a přidat vlastní změny."

„Co - aby vytvořili nějaký dokonalý cíl pro své hosty?"

Vehementně zavrtěla hlavou. „Ne, to není možné. Jeden z těchhle... napojený na Budha ví co... by zlikvidoval celou loveckou výpravu. Může dohnat a zabít úplně cokoliv... Tvrdý krunýř s mozkem a zbraněmi!"

„Takže nějaký kříženec příšer s yautja?"

„Díky Bohu, ne. Je to vylepšený vetřelec." Luskla prsty. „Co je základem každé armády, Attilo?"

„Válečníci, samozřejmě. Vojáci."

„Chytré příšery. Úžasné, odolné... no pošli jich pár na svět, rozmnož je a -"

„Ten svět bude tvůj."

„Ano. A přes počítačové rozhraní toho kyborgského spojení..."

„Samozřejmě. Můžeš ty válečníky ovládat!"

Chvíli stáli v tichosti a zírali na kyslíkové bubliny vznikající kolem příšery a plovoucí nahoru k povrchu. Šílená melanž.

„Ale proč?" zamumlala. „Moc, pravděpodobně," navrhl Attila. „Co jiného? Evanston nechce jen svět. On chce světy."

„To je to, co jsme našli venku - jedna z těchhle příšer. To nebyla žádná hromada různých zvířat a zařízení. Bylo to jediné stvoření... nějak uteklo. A někdo ho zabil."

„Yautja?"

„Myslím, že ano. Dávalo by to smysl... ale kdo ví?"

V hlavě jí tančily a vířily myšlenky. Nevěděla, co může v této části továrny očekávat... ale rozhodně to nebylo tohle.

„Co teď?"

„Ukládáš to?"

„Ano."

„Máš dostatek dat?"

„Ano."

„Tak odsud rychle vypadneme a rozmyslíme si další kroky. Teď -"

Příšera uvnitř nádrže otevřela oči.

Vetřelec s očima!

Příšera měla hrozivou hlavu s topornou směsicí hmyzí banánovité helmy vetřelce a zářivých chromovaných kyborgských implantátů. Ale oči se dívaly stejně ostře a inteligentně jako kterékoliv, které kdy Machiko u válečníka spatřila.

Machiko nadskočila.

„Zatraceně. Dívá se na nás."

„Čas odjezdu," prohlásil Attila. „Doufám, že ještě není -"

Ozvaly se sirény.

„Pozdě."

„Běž!" Vyrazili vstříc trezorovým dveřím, kterými přišli. Právě je otvírali, když se zpoza rohu třicet yardů od nich vynořila stráž.

„Stát!"

No jasně, pomyslela si Machiko. Nebo střelíš.

Samozřejmě nezastavili. Proskočili otvorem a rozběhli se. Machiko proti všem předpokladům doufala, že je nepoznali. Jistě by měli co vysvětlovat... No, pane Evanston... Jen jsem hledala WC...

Byli v hlavní tovární sekci a stále běželi, když se objevila další stráž a odřízla jim cestu.

Vrhli se za další nádrž, aniž by se zastavili, uháněli pryč jako krysy v bludišti.

„Jiný východ?" zeptala se Machiko.

„Ano. Poběž za mnou."

Attila vběhl do chodby končící dveřmi. Bez okolků a jakékoliv přípravy vrazil do dveří a simultánně přitom stiskl kliku... dveře se otevřely a on jimi prolétl.

Machiko ho následovala.

Objevili se na jakémsi prázdném parkovišti. Obklopoval ho plot a za ním lákavě zívala otevřená brána.

Vyrazili.

„Stát," vykřikl za nimi hlas.

„Běž přede mnou," ozval se Attila a zaujal pozici mezi Machiko a pronásledovateli. „Snesu kulky mnohem lépe než

ty.“

„Díky,“ vydechla.

Ozvaly se rány a vedle nich a nad nimi zasvištěly střely.

Po jejich levici se ozvala exploze a tlaková vlna je málem porazila. „Čím to, sakra, na nás střílejí?“ ozvala se Machiko.

„Ničím dobrým, to tě mohu ujistit. Pospěš si, jsme skoro u brány.“

Machiko zvýšila rychlost. Myslela jen na jejich cíl.

Bezprostředně za ní se ozvala další exploze.

Tentokrát ji to porazilo. Díky kombinaci instinktu a tréninku se poroučela k zemi v kotrmelcích s minimem modřin a odřenin.

„Dělej,“ křikla na Attilu. „Poběž!“

„To bude velmi těžké,“ ozval se před ní Attila.

Rozhlédla se kolem.

Za ní leželo Attilovo bezhlavé tělo, čelem k zemi. Záda a krk byly popálené a vytékala z nich tekutina.

Zasáhla ho střela z nějaké hazuky, explodovala a android byl teď na kusy.

„Tile!“ vykřikla. „Tile!“

„Ticho! Tady jsem!“

Přicházelo to zepředu.

Podívala se směrem, ze kterého se ozýval hlas. V louži tam ležela hlava Attily Huna.

Ústa se pohybovala.

„No, nestůj tam jen tak, Machiko. Seber mě a ať už jsme pryč!“

Překonala překvapení.

Její reflexy naskočily.

Sklonila se, sebrala hlavu a rozběhla se.

Nad hlavou jí prolétla další sprška kulek.

„Tamhle - to auto. To je naše jediná naděje,“ řekl Attila.

Doběhla k autu. Byla to čtyřkolka, otevřená.

Naskočila. Nebyl tam žádný klíč a na propojování drátů neměli čas. „Přilož mě k zapalování,“ řekla hlava.

Machiko nepřemýšlela a jen poslouchala. Udělala, co jí řekl.

Z Attilovy hlavy něco vyšlehlo a zapojilo se do zapalování.

Auto se probudilo k životu.

„Teď jeď,“ rozkázal Attila. „Jeď!“

Zařadila rychlost. Na boční dveře zabubnovaly kulky.

Šlápla na plyn a vyrazila pryč. Attilova hlava se houpala v zapalování jako nějaký bizarní přívěsek na klíče.

Vjela do noci a zapnula světla.

Uháněli pryč.

Ale kam? Zaduněla jí v hlavě myšlenka.

Kam?

19

Slunce se opatrně vyplížilo nad horizont.

Při tomto mdlém světle Machiko Noguchiová spojila dlaně a ponořila je do řeky.

Napila se.

Voda byla sladká a studená.

Ochutnala ji již dříve při světle dvou měsíců a tehdy chutnala ještě lépe.

Vzhlédla k nebi, jako by každým okamžikem očekávala společnost. Nic. Žádné toptéry ani kluzáky ani žádný z množství letounů, které by je mohly pronásledovat.

Vzdychla a vstala. Záda měla ztuhlá, ale jinak ji několikahodinový spánek občerstvil. Vrátila se k místu, kde byla zamaskována jejich čtyřkolka. Schovali ji v malém lesíku nedaleko řeky... ale i tak si nemohli být jisti, že neexistují jiné způsoby jak ji detekovat.

Protože neměla kam jít, namířila si to do divočiny.

Nemohla jen tak naskočit na vesmírnou loď a vyrazit vstříc světelné roky vzdálenému nebezpečí. Nemohla ani vtrhnout do kasáren a žádat pomoc od mužů, kteří ji ani pořádně neznali a kteří byli za svoji loajalitu královsky placeni. Myslí jí prolétla myšlenka na kontaktování Ned Sancheze, ale ona ji okamžitě zamítla. To by nešlo.

Ne. Měla jen jedinou naději.

S tím, co teď věděla, existovala i jiná možnost.

S tím, co věděla, existovala jen malá pravděpodobnost, ale musela to zkusit. Napadlo ji, že by se mohla jednoduše nechat chytit. Evanston by ji pravděpodobně nenechal usmrtit; ne, její zkušenosti byly příliš cenné. Ne, pravděpodobně by podstoupila jen selektivní výplach mozku. Samozřejmě, že by se přitom mohla ztratit i část její osobnosti. To nepřicházelo v úvahu. Byla by trochu poddajnější a už nikdy by nestrkala nos, kam nemá.

Nastoupila do auta. Na spolujezdcově sedadle ležela hlava.

„Jak se máš, prcku?“

„De to.“

Attila na ni zamrkal.

Stále si pamatovala svůj šok a lítost nad jeho zdánlivým odchodem.

Ale ať už se zdálo androidovo tělo jakkoliv cenné a zajímavé, vlastní obvody obsahující jeho mysl byly v hlavě a dokázaly nějakou chvíli fungovat pouze z vlastních zásob energie. Zdálo se, že si Attila na svůj nový stav podivně rychle zvykl. Byl prostě rád, že stále existuje.

„Co si myslíš ty? Máme zůstat v tomto vozidle?“

„Pokud je pro tebe důležitá rychlost, tak ano. Ale je to riskantní.“

„Jo. Určitě už za námi poslali vrtulníky.“

„Ne nevyhnutelně. Nebylo by to přiznání, že skrývají nějaké tajemství?“

„Ne. Stačí, aby Evanston prohlásil, že jsme špióni nějaké konkurenční společnosti. Jsem si jistá, že má právní nárok nás najít a zabít.“

„Nebo to může ututlat.“

„Takže otázka zůstává.“

Chvíli o té záležitosti přemýšlela.

Rozhodla se.

„Musí nás sledovat. Ví, že jsem tady.“ Podívala se před sebe. „Tamta louka. To bude stačit.“

„A když ne.“

„Tak se vrátíme do auta a budeme dělat takový randál, že nás najdou.“

„Jsem rád, že víš, co děláš. Já si zdaleka nejsem jistý, ale rád ti pomohu.“

„Můžu jen říct, že jsem ráda, že jsi stále se mnou - v jakékoliv formě.“

Jeho ústa se prohnula do úsměvu. „Díky.“

Nasadila si baťoh, který našla v autě, strčila si Attilu pod paži a vyrazila.

„Vypadá to na krásný den,“ prohodil Attila.

„Ano,“ řekla a pochodovala dál.

Za deset minut dorazila na vyhlédnutou louku. Vyšla na ni a pochodovala směrem ke stromům na druhé straně. „Co teď?“ zeptal se Attila.

„Dívej se a poslouchej.“

Položila ho na nedaleký kámen tak, aby měl dobry výhled.

Zaujala postoj.

Přiložila ruce k ústům.

A vykřikla Volání.

Nad stromy se rozlehlo vysoké vytí přerušované drsným hluboký vrčením.

„To jsi se naučila od Lovců?“ chtěl vědět Attila.

„Ano. Teď buď zticha. Bude to velmi delikátní záležitost.“

„Pokud se vůbec něco stane.“

„Ano.“

Několik minut čekala a jen naslouchala.

Žádná přímá odpověď nepřicházela, ale její vybičované instinkty zaregistrovaly něco v dálce.

Něco se blížilo.

Cítila, jak jí vzrůstá hladina adrenalinu. Cítila, jak staré zvyky zapadají na svá místa. Machiko znovu vydala ka'nk'na, vyvolávání a zahalil ji wesh'm'ga, bojový sen. Byla schopna dosáhnout oblastí mysli, které se vzdalovaly od jejího lidství.

Ano.

Přicházeli.

Otázkou bylo, jestli bude mít dostatek času vysvětlit, co se stalo. Budou si ta stvoření pamatovat její zradu? Pokud ano, bude mít jen malou šanci. A Machiko se vnitřně připravovala ji využít.

V jednom okamžiku byli na palouku jen ona a Attila.

V dalším se před ní materializoval válečník, který právě vypnul své maskovací brnění. Nepoznala ho. Okamžitě začala mluvit. Používala přitom těch několik jednoduchých frází, které si z úsečného štěkavého jazyku yautja pamatovala.

„Jsem s tebou. Přišel jsem bojovat po tvém boku. Jsem Značený.“

Již předtím se ujistila, že má vlasy odhrnuté ze značky vypálené na čele. Značky, kterou dostala od Zlomeného klu. Značky, vypálené kyselinou z vetřelce smíšenou s krví yautja. Již dříve ji to zachránilo a teď jí to mohlo získat čas.

Válečník byl oblečen ve zbroji, na hlavě měl helmu a byl přikrčen v bojovém postoji.

Postoupil kousek kupředu, aby se lépe podíval.

Překvapeně zachrochtal.

Zvolal ke svým skrytým společníkům.

Válečník spatřil, že není ozbrojena. Vztyčil se a vyzval ji.

„Připrav se na smrt.“

Varovala Attilu, aby to očekával a aby byl za všech okolností potichu. I když nemohl rozumět slovům, bezpochyby rozeznal v tónu hlasu otevřenou hrozbu.

Tohle očekávala. Byl to druh drsného přivítání stejně jako výzva. Zkouška, pokud chcete, a docela lehká.

„Pokud mám zemřít, zemřu v boji. Mám mnoho trofejí. Moje čest zanikne až s mým životem.“

Predátor zavrčel.

Vydal se k ní.

Byl průměrně velký, což znamenalo, že byl mnohem větší a vyšší než ona. I když ji mohl jediným švihem zápěstních čepelí kdykoliv zabít, Machiko se ani nepohnula. Jediná známka strachu, jediné zachvění a byl by konec. Stála s čelem

vztyčeným na znamení cti a čekala, až se k ní přiblíží.

S náhlým cvaknutím vyrazily čepele.

Příšera bodla.

Mimozemská ocel se zastavila jen několik centimetrů od jejích očí.

Predátor něco rychle prohlásil. Machiko zachytila jen útržky.

„...smrt... rozčtvrcení... lebka ... zeď... zrada...“

To neznělo dobře.

Řekla tři slova.

Čest.

Odvaha.

Nebezpečí celému druhu (nebo ekvivalentní výraz).

Čepele poklesly.

„Nebezpečí?“

„Tvrdý krunýř. Měkký krunýř mění Tvrdý krunýř.“ Poklepala si na hlavu, aby naznačila mozek. „Nebezpečný válečník, teď.“

Stvoření zatřáslo copánky a dlouze zavrčelo.

„Musíme zastavit,“ pokračovala Machiko.

Lovec ustoupil.

„Past,“ vyštěkl.

Ale pokud by si opravdu myslel, že je to past, její střeva by teď visela ze stromů a její bílá lebka by se houpala v jeho pytli na trofeje.

„Ne,“ prohlásila.

Lehké slovo, dokonce i v řeči yautja.

Lovec zavrčel z hloubky krku několik dalších slov. Naježeně poodstoupil. Z opasku vytáhl nůž. Pozvedl ho k nebi a vzduch prořízl pronikavý výkřik.

Machiko se ale nebála. I když neznala přesný význam slov, poznala to gesto.

Bylo to Volání.

Keře kolem louky se zatřásly, jako by jimi projel nějaký vybíravý vítr.

Jako při nějakém speciálním triku v 3-D filmu se všude kolem začaly zhmotňovat postavy. Přicházely směrem od keřů a vplouvaly do reality.

Bylo jich deset.

Z mihotání do pevné divoké reality.

Smečka.

Někteří z nich nesli kopí, jiní drželi spalovače. Skutečnost, že neměli jen nože a kopí svědčila o tom, že zde probíhá něco více než jen pouhý Lov.

Stály tam jako skupina. Zírali na Machiko a jejich oči se propalovaly až do její duše.

Machiko jim pohled hrdě a vzdorovitě oplácela. Zdálo se jí, že cítí, jak znak na jejím čele pulzuje a vysílá k nim palčivý signál.

Tento je nás Hoden.

Je to Lovec.

Je Značený.

Stála na místě a vyslala k nim pozdrav přátel.

„Potřebuji vaši pomoc ve velkém boji,“ prohlásila. „Přišla jsem vás seznámit s něčím, co byste měli vědět.“

Najednou se z dalšího tetelení vzduchu nedaleko keřů objevila další menší spektrální postava.

Zformovala se.

Přiblížila se.

„My víme,“ pronesl nově příchozí. „Jsi Zrádce.“

Machiko se zastavilo srdce.

Lar'nix'va.

Lovec, kterému říkala Prcek.

20

Prcek.

Lar'nix'va.

O tom se nedalo pochybovat. I když měl na sobě zbroj i helmu, Machiko okamžitě poznala jeho drobnou postavu.

Již to nebyl ten mladík, kterým býval; když už nevyrostl, tak alespoň zesílil. V jeho chůzi bylo možno poznat napoleonskou pýchu a jeho postoj vyzařoval aroganci.

Jako by nestačilo, že je to Prcek, podle všech známek byl dokonce Vůdcem této smečky.

„Ne,“ řekla. „Žádný zrádce. Válečník!“ Zatraceně.

V takových chvílích si přála, aby ovládala více než jen několik slov a pár ctí naplněných postojů. Mohla by vše podrobně vysvětlit. Místo toho musela vystačit jen s několika pravidly a jednoduchými slovy.

„Zabijte ji,“ rozkázal Prcek.

Vypadalo to, že i kdyby měla správná slova, stejně by se jí nedostávalo času je pronést.

Zbyla jí jen poslední špetka naděje, jediný trumf. Před namířenými zbraněmi udělala krok vpřed a pozvedla ruku.

„Ne. Vyzývám tě. Braň svoji čest. Boj."

Mezi yautja to vyvolalo velké pozdvižení. Chvíli mezi sebou diskutovali a pak jako jeden muž odstoupili, dál od svého Vůdce.

Prcek zavrčel.

Pozvedl kopí.

Hodil.

Věc se zabodla do písku u jejích nohou. Machiko ji bez váhání sebrala. Potěžkala kopí.

Prcek křikl a v okamžiku se mu v ruce objevilo jiné.

Vykročil kupředu.

Souboj začal.

Na to Machiko sázela. Věděla, že pokud mu hodí rukavici, bude ji muset zvednout. Tak to stanovil kodex yautja. Čest byla vším. Na odvahu se muselo odpovědět odvahou. Samotný život nebyl tak důležitý jako statečný a hrdinný odchod z něj.

Pokud porazí Vůdce jejich smečky, pak je přiměje, aby ji vyslechli. A Machiko cítila, že pokud ji vyslechnou, opravdu vyslechnou, dokáže je přimět, aby se k ní připojili; pak bude možné tu hrůzu stvořenou tím bohatým mužem zastavit, useknout, zničit.

Ale nejdřív musela porazit svou starou Nemesis, Lovce, kterému říkala Prcek.

A porazit Lovce v takovéto situaci znamenalo jedno.

Boj na život a na smrt.

Prcek udělal klamný výpad a ustoupil o dva kroky.

Vyrazil sérii trkavých zvuků, což bylo u yautja ekvivalentem smíchu. Udělal několik malých tanečních kroků a pak napodobil její obvyklý počátek útoku.

Zatraceně!

Již ji viděl bojovat, samozřejmě. Věděl, že umí několik nebezpečných triků a že ovládá nějaký druh tělesně-duševních pravidel známých jako „bojová umění".

Jestli na něj vyzkouší něco běžného, tento génius boje, tento Predátor bude vědět přesně, co udělá, a bude vždy několik kroků před ní.

A navíc měla k dispozici jen krátké kopí. Prcek měl kromě kopí ještě celý svůj osobní arzenál, o přilbě a zbroji ani nemluvě.

Lovecký koncept „rovných podmínek" byl poněkud jednostranný.

Do prdele.

„Tak, ty bastarde," prohlásila. „Díky Bohu, že znám pár nových triků."

Zaútočila.

Přinejmenším byla teď v lepší kondici, byla obratnější a rychlejší. To vše dala v sázku v průběhu dalších dvou sekund. Uhnula, skočila, převalila se, bodla, stáhla se, překulila se, rozběhla se, padla a pak bodla kopím vzhůru do nejslabšího místa. Prcek byl zřetelně překvapen.

Ale bohužel, nebyl přesně v místě, kde být měl, a tak se hrot kopí pouze odrazil od boku jeho brnění.

Se zafrkáním na ni zaútočil svým kopím.

Chyba.

Vyhnula se ráně, uchopila jeho kopí za rukojeť a stočila tělo takovým způsobem, aby maximálně využila hybnost zbraně.

Nohy vyrazily vzhůru a Machiko vyskočila.

Síla pádu vyrazila Prckovi kopí z ruky a Machiko najednou držela dvě zbraně.

Okamžitě použila tu původní a snažila se natlačit její hrot do podpaží Predátorovy zbroje.

Prcek se odvalil.

Překulil se do bojového postoje a ze zápěstí mu vyskočily čepele. Přikrčil se a upřel na ni zrak, tentokrát již bezpochyby s větší pozorností a respektem.

„Kurvo," odfrkl. Nebo slovo podobného významu.

No, možná bez toho respektu.

Pohupovala se na bříškách chodidel, agilní a připravená. Připravovala se na další útok, na další manévr.

Opatrně kolem sebe kroužili. Slyšela, jak za maskou drsně oddychuje. Slyšela, jak mu kusadla cvakají nenávistí a frustrací. Prcek ji nesnášel. Teď ji nenáviděl ještě intenzivněji a měl příležitost se s ní vypořádat. Ach, jak ten malý bastard toužil vykuchat jí páteř. Ach, jak pyšně by vystavoval její vybílenou lebku, konečně odstraněnou z té podvržené krvácející jizvy, která ho tolik mučila!

Jasně, kámo, pomyslela si.

Pojď si pro ni, ty zmetku.

Dvě kopí nebyla ideálním párem zbraní. Ve skutečnosti by preferovala dobry kvalitní nůž. Ale Machiko věděla, že musí vystačit s tím, co má. I když jí na mysli vytanula myšlenka...

Rukojeti kopí byly vyrobeny ze dřeva. Rychle opřela čepel jednoho kopí o zem a tvrdě na něj dupla.

Prásk.

Teď měla nůž.

Zvedla ho přesně v okamžiku, kdy Prcek vyrazil.

Bez zbytečných emocí skočila, převalila se a vstala několik stop od místa útoku. Zaznamenala příležitost a udeřila ho do zadku tupou stranou kopí.

Nezpůsobila mu žádnou škodu, ale bezpochyby zranila jeho pýchu.

Zasmála se a nazvala ho Loveckým ekvivalentem „osla".

Rozzuřeně se otočil a skočil na ni. Čekala to, ale pohyb byl tak rychlý, že se s ním musela srazit tváří v tvář. Uhnula a jen těsně se vyhnula úderu čepelí. Šlehla ho nožem po zadní straně hlavy.

Na noži ulpěla krev, ošklivá žluto-zelená.

Ukázala nůž ostatním.

„První krev!" vykřikla.

Cokoliv, co ho mohlo vyvést z rovnováhy.

Možná až příliš. Než se stačila vzpamatovat z posledního útoku, vyrazil znovu.

Tentokrát již nestačila uskočit.

Prcek do ní narazil a najednou se oba váleli po zemi. To nebyla ideální pozice, ve které by mohla využít svou znalost bojových umění.

To nebyla ani pouliční potyčka.

Byl to zápas v prachu.

Kdyby to byl normálně vzrostlý Lovec, okamžitě by ji svou silou přemohl. Naštěstí nebyl, a tak si dokázala jako břitva ostré čepele držet od těla. Ale stejně, když se přestali kutálet, byl Prcek nahoře. Skláněl se k ní bez masky, která se v průběhu boje nějak uvolnila.

Oči mu zle zářily a kusadla se svíjela jako krabí pavouci sestupující ke své kořisti. Ze zadní strany hlavy mu prýštila krev a stékala dolů na Machiko.

„Věz, že to já tě zabil." Pronesl rituální slova a začal tlačit ostří k jejímu krku. Machiko se ho snažila udržet pravou rukou.

Připomínalo to nespravedlivý zápas v páce. Prcek měl správný úhel a veškerou sílu. Na obočí jí vyrazil pot.

Druhá ruka. Držela v ní nůž. Kdyby měla jen okamžik, mohla by ho teď, když byla helma pryč, použít.

Klapající kusadla se blížila.

Hořící oči...

Čepele...

Pár palců od jejích očí a-

Ozvalo se zasyčení.

Obláček kouře.

Machiko překvapeně zírala. Na Prckově spánku se objevila malá dírka.

Tlak najednou povolil. Machiko nečekala a nezkoumala svou příležitost. Pozvedla hrot kopí a vší silou s ním pod šikmým úhlem bodla.

Hrot se vnořil do měkkého místa na rozhraní krku a brady, těsně pod kusadly.

Vzhůru, tvrdě vzhůru. Skrz artérie a mozek.

V Prckových očích se zablesklo. Pohlédl dolů na válečníka, o kterém si myslel, že ho přemohl.

Z krku mu vytryskla krev. Světla v očích bojovala o přežití. Pak pohasla, ale stále v nich byla nenávist, popírající příchod Smrti.

Svaly povolily a Vůdce Lovců se na ni svalil.

Odstrčila ho stranou.

Postavila se na nohy.

Vytrhla mu provizorní nůž z krku a zasadila Prckovi rychlou ránu z milosti.

Nebylo tu nutné, ale působilo to efektně.

Potěžkala zakrvácenou zbraň. Krev poraženého stékala dolů po čepeli a třísnila jí ruce i košili.

„Vítěz! Sláva je má!"

V řeči yautja se nenaučila mnoho frází, ale znala ty nejnutnější a nejdůležitější.

Lovci pozvedli zbraně. Ne k útoku, ale jako znamení uznání a respektu.

Chvíli tam stála a prožívala své vítězství, jednu nohu na těle mrtvého Prcka.

Tak, ty bastarde, vytanulo jí na mysli. Čas odplaty.

Ale větší část její mysli se pokoušela zjistit, co se vlastně přihodilo. Ostatní Lovci si díry vypálené do jejich Vůdce zřejmě nevšimli.

Otázkou bylo, odkud ta střela přišla?

Určila přibližný směr jejího původu. Rychle se podívala.

A byla šokovaná. Z otevřené tašky, ve které ho nesla, vykukoval Attila Hun.

Android na ni mrkl.

Co se to, sakra, děje?

21

Livermore Evanston pozoroval stvoření za tlustou skleněnou stěnou. Mohl se na ty věci dívat, jak dlouho chtěl. Nikdy se jich nenabažil. Genetici tvrdili, že stejné je to i s jejich genetickým kódem, a používali přitom stejná adjektiva.

Ďábelsky prohnaní.

Příšera byla nadrogována pomocí plynu, jehož zbytky se ještě vznášely u spodní strany chitinového krunýře. Tento exemplář byl genetickým předchůdcem pozměněných replikantů v ostatních nádržích. Měli i jiné exempláře, ale z nějakého důvodu nepřinesly uspokojivé výsledky. Ve skutečnosti se dokonce jednomu podařilo uniknout i se zbraní. Zmizel již před dlouhou dobou, ale Evanston byl rád, že byly jeho zbytky konečně objeveny. Zjevně byl zabit

mimozemskými formami života, které byly právě na návštěvě této planety. To bylo v pořádku.

Helmě podobná hlava se otřásla. Sekundární čelist byla vytažena a Evanston obdivoval černé zuby a čelisti. Inteligence stvoření byla podle vědců přibližně na úrovni psů. Ale na rozdíl od psů nemohly být cvičeny. Když Evanston zakoupil první exemplář, získaný při kalamitní nákaze na Ryushi, okamžitě rozeznal skrytý potenciál. Ale příslušný genetický výzkum trval léta a pohltil neuvěřitelné množství peněz. Evanston si okamžitě uvědomil, že takový projekt nemůže uniknout pozornosti Společnosti. Evanstonville bylo v té době již ve výstavbě, a tak bylo jen přirozené, že sem umístil i tento projekt.

Hledal základní kámen pro svoji Výpravu a tito kybernetičtí válečníci byli přesně tím, co potřeboval.

Kybernetika: to byl klíč a Livermore Evanston si možnosti, když už ne biotechnologické detaily, okamžitě uvědomil. Vyšlechtit ty věci, aby měly vyšší inteligenci, a napojit je na hyperneurální převodníky a synaptické obvody. Připojit přístroje, vložit správné programy pro dálkové ovládání, navrhnout zbraně a brnění.

Výsledek: efektivní a téměř nezastavitelní válečníci budoucnosti.

Armáda, se kterou se daly dobývat světy.

O dobývání začal Livermore Evanston snít již ve škole. Škola to nebyla vojenská, ale obchodní. Byl to jeho koníček. Hrával počítačové válečné hry. Bojoval ve velkých bitvách od Waterloo po Gettysburg, od bitvy na Pahorku po bitvu Tisíciletí. A jak přibývaly jeho kontakty se Společností, začal objevovat potenciál pro splnění svých snů o absolutní neomezené moci.

Společnost neměla vizy. Byly to počítači fazolí. Ale Evanston tu viděl možnosti. Ekonomie mohla být dobrým odrazovým prknem. S energií vědeckých objevů, s celou cestou od rychlejších vesmírných lodí po tyto úžasné genetické hříčky, mohl správný typ mysli odemknout bránu k vesmíru.

Livermore Evanston znal historii lidstva.

Lidstvo bylo k takovému druhu dobývání předurčeno.

Pokud by nevyužil prostředků, které měl k dispozici, jistě by to udělal nějaký jiný velký mozek. Pokud ne v tomto století, tak v dalším jistě. Hvězdy byly na dosah, ale musely se pořádně popadnout.

Historické knihy byly otevřené a svítilo v nich nepopsané místo.

Když na ně nenapíše „Livermore Evanston“, umístí tam své jméno někdo jiný.

A možná příliš pozdě.

Ty nové rasy... byly znepokojující a musí být udušeny hned v počátku: dostat je, než dostanou lidstvo.

Mohla existovat lepší cesta jak je porazit? Použít nejlepší a nejstrašnější schopnosti jedné z nich a přeměnit je do lehce ovladatelné bytosti?

Byl to záblesk génia, patřící jeho genetickým inženýrům, ne jemu. Ale on ho ihned rozpoznal a okamžitě zahájil výzkum v Evanstonville.

Ale doufal, že bude mít více času.

No, co. Nebyl žádný hlupák. Již od dětských časů, učen roboty a ignorován svými rodiči, viděl život jako hrací desku s různými možnostmi.

Když se něco zvrtlo, zkusil jste jinou taktiku.

Noguchiové bylo škoda. Doufal, že bude nejen velet jeho žoldákům při honbě za uniklými příšerami, ale že také najde a zničí tu další rasu, která navštívila Livermoreland. Když při zakládání kolonie objevil ty podivné zbytky mimozemské zbroje a oblečení, uvědomil si, že bude Evanstonville potřebovat silné bezpečnostní složky, vhodné zátarasy a výzbroj. Někde uvnitř si byl jistý, že se Noguchiová již s těmi monstry setkala a že je zradila. Po pár letech služby ji postupně seznámí s Vylepšenými válečníky a ona je bude trénovat. A jednou se možná stane i jedním z jeho generálů, jeho pravou rukou.

Ale tak tomu nemělo být.

Byla venku v divočině a pravděpodobně již bylo po ní. Pokud ji nedostaly příšery, tak ty věci, které zradila, určitě. A nemohl jí pomoci ani ten její androidský kamarád. Tělo toho idiota bylo právě na jednom ze stolů jeho vědců. Později ho nechá rozebrat a prozkoumat. Teď na něj čekaly důležitější úkoly.

Když Evanston sledoval příšeru za sklem, vytanula mu před očima stále se opakující vize. Viděl sám sebe na pyšné bojové lodi, jak velí celé flotile plavidel. Lodi poletí z planety na planetu, a pokud se svět nevzdá a on bude potřebovat pozemní síly, postačí jen vypustit tyto dálkově ovládaná monstra.

Vypusťte dokonalé vojáky.

A pak bude moci pozměnit lidstvo podle ideálů, o kterých věděl, že jsou správné.

Ozval se jeho osobní komunikátor. Povzdychl. Do té doby bude muset čelit ještě mnoha potížím, ale až ta chvíle nastane, bude ohromující; ostatní lidské vize slávy před ní padnou na kolena.

Když se chystal přijmout hovor, příšera najednou bez varování skočila.

Skočila na Evanstona.

Narazila do tvrzeného skla, řvala a syčela. Jako by věděla o účelech, ke kterým je její druh využíván.

Evanston sebou trhl, ale nepohnul se. Stiskl tlačítko, které pustí do nádrže další plyn, a věc se tak uklidní.

Pak přijal hovor.

22

„Co se to, sakra, děje?“ dožadovala se odpovědi Machiko.

„Již jsem se zmiňoval, že mám i jiné ‚dary'. Jen jsem aktivoval další programy. A získal jsem tak přístup k novým zbraním,“ řekla hlava. „Měl bych prozkoumat své obvody. Je to opravdu něco, co stojí za analýzu.“

„Tak to udělej. Nejsem nevděčná, ale opravdu bych ráda věděla, co se to tu, sakra, děje!“

Pronesla ta slova pádným urgentním tónem.

Tenhle android - co je vůbec zač? Ve skutečnosti.

Potřebovala to vědět a potřebovala to vědět hned teď. V příručce nebyla o laserovém paprsku ani zmínka, tím si byla jistá. Ale mohl přece promítat holografické obrazy. Proč by nemohl produkovat nebezpečnější světlo?

Byli u stromu. Machiko odpočívala, zatímco Lovci mezi sebou diskutovali. Porážkou Prcka si koupila vlastní život. Ze všech sil se snažila, pomocí několika známých slov, gest a mimiky, předložit jim všechna fakta. Zdálo se, že ji úplně nechápou, ale něco z toho, co se jim snažila vyjevit, se k nim dostalo.

Teď k ní přicházel jejich zástupce.

Byl mnohem větší než Prcek; jen doufala, že nebude muset bojovat i s ním.

„Jsi přijata," řekl, alespoň si to Machiko myslela. „Ale nerozumíme, co se nám snažíš říct."

Nebo něco podobného.

A několik dalších slov.

Lov.

Něco Podivného.

Špatný Tvrdý krunýř.

No, alespoň souhlasili s faktem, že na Blioru je něco shnilého. Ale byl z nich cítit ten samý neklid, jaký Machiko cítila na začátku své anabáze s tou druhou smečkou. I přes své Značení od Zlomeného klu, Dachandeho, pro ně byla stále jen cizincem a pravděpodobně jím bude navždy.

Alespoň však byla v poměrném bezpečí.

Měla spojence.

Celý její život se rozpadal na kousky a teď se znovu přiblížil k hraně...

A teď, když se dívala na tato stvoření a celý svět novým pohledem, zjistila, že se jí to tak líbí.

„Machiko," řekla hlava, stále ukrytá v tašce. „Myslím, že jsem na něco přišel."

„Podívej, Tille. Oceňuji tvou pomoc, opravdu. Ale s těmito chlapíky si to musím vyřídit sama, ano? Možná bys mě měl raději nechat, abych si to udělala po svém."

„Nevypadá to, že by tě přijímali s nadšením."

„S tím jsem se již setkala... a právě na tom začínám pracovat."

„Nerad ti to říkám, Machiko. Já jim rozumím a dávám ti tak dvě hodiny, než se tě znovu pokusí zabít."

Zůstala stát jako opařená. „Cože ... ? Ty jim rozumíš?" Byla ohromená. „Nějaký nový program?" Nedůvěra. Sarkasmus.

„Ano," potvrdil Attila.

„Program, který ti umožňuje mluvit řečí Lovců?"

„Ano."

„Kdes k tomu, sakra, přišel? Proč jsi mi o tom nic neřekl?"

„Nevím. Nebyl jsem naprogramován, abych zkoumal vlastní programy, a tys mě o to nikdy nepožádala. Vidíš, v mnoha ohledech jsem pouhý stroj. Ten program je vlastně něco jako universální překladač. Z tvých informací a z toho, co jsem teď zaslechl, jsem byl schopen zjistit strukturu jazyka a význam slov. Myslím, že to nejsou příliš komplexní stvoření. Jejich řeč není komplikovaná."

„Ne. Chci říct, ano. Chci říct... máš ještě něco, Attilo, co na mě chceš hodit?"

„Nevím. Možná bys mě měla k nim odnést?"

„Hlavu? Och, to se jim bude moc líbit. Mluvící hlava."

„Jen jim řekni, co doopravdy jsem. Tvůj asistent. Druh robotického švýcarského armádního nože."

Lovci přerušili hovor.

Sledovali je.

Musela něco udělat, to bylo jisté.

„Dobrá, dobrá. Teď tě představím posádce."

Popadla ho a odnesla ho k Lovcům.

Ukázala na něj a řekla jednoduše: „Attila."

„Attila," vyštěkl s nečitelným výrazem jeden z nich.

„Ano. Attila." Zdvihla ho výš. „Dobře, Attilo. Teď je to na tobě."

Android začal okamžitě mluvit, pomalu, ale zřetelně. Machiko rozuměla některým slovům, ale způsob, jakým byla spojena, byl odlišný.

Ale překvapení yautja pozorně poslouchali.

Po chvilce vysvětlování Machiko zaznamenala, že někteří začínají stále více reagovat gesty rozčílení a výzvy. Ne však vůči ní nebo Attilovi. Jasně se to vztahovalo k informacím, které jim Attila prezentoval.

Nakonec jim po krátké pauze položil Attila otázku, které i Machiko jasně rozuměla:

„Víte, jak se to mohlo stát?"

Lovci se mezi sebou poradili.

Konečně z hloučku vystoupil mluvčí a prohlásil: „Ano."

A pak jim vyjevil svůj příběh.

Machiko si to vyslechla od Attily později, když seděla pod stromem, pojídala uvařené maso a pila vodu, kterou jí dali Lovci.

Bylo to jako za starých časů. Jejich výrazné pachy, výrazná kvasnicová chuť masa, zvuky jejich drsné a pronikavé řeči.

Ale byl tu jeden výrazný rozdíl.

Měla překladatele.

Ale co dalšího ještě asi měla v rukou, skryté v neprozkoumaném chumlu obvodů, které byly hlavou Attily Huna?

To vyjeví jen čas. A ona si dá pořádný pozor.

„Zapadá to dohromady," řekl Attila. Androidova hlava ležela na kameni tak, aby měl o všem přehled. Jeho ucho bylo nasměrováno směrem k lovecké konverzaci, aby android mohl analyzovat nové aspekty jejich řeči a byl tak později schopen kvalitněji komunikovat. „Ty kusy predátorské výzbroje, které jsme objevili v Evanstonově lodi -"

„Ano, samozřejmě. To souhlasí s jeho znalostí yautja. Ale nevím, jak to souhlasí s vylepšenými kainde amedha. Otázkou je, kde je sehnal?"

„Odpověď je jednoduchá. Měl jsem si to pravděpodobně uvědomit hned na začátku."

„Jsem jedno velké ucho."

„Predátoři používají tuto planetu již velmi dlouho. Na Lovení. Loví nejen příšery, ale i jiná zvířata. A viditelně se tu nedopustili žádného pochybení, po kterém by byl tento svět zaplaven příšerami.

„Ale příšery tu nejsou žádnými cizinci."

„Přesně tak. Ale pokud jde o Lovce - několik let před Evanstonovým příchodem tu havarovala loď Lovců. Všichni na palubě zemřeli a loď představovala jejich posmrtný pomník. Lovci, jak je jejich zvykem, planetu opět opustili. A když se sem opět vrátili, objevili úplně jinou situaci. Tento kontinent byl obydlen a památník jejich mrtvých byl vypleněn a rozebrán. A pravděpodobně se v něm zachovala i těla vetřelců."

„Lovci si dávali načas. Pozorovali a čekali - a, samozřejmě, Lovili. Nakonec si uvědomili to, co my teď. Zjistili, že Evanston buduje loveckou planetu: pro ně perfektní místo, ideální situace pro jejich činnost. Mohli Lovit lovce a to je jejich nejoblíbenější zábava, ideální způsob jak zažít vzrušení a získat čest."

„A to oni zabili toho vylepšeného vetřelce, kterého jsme našli?"

„Ano. Ale ten ještě předtím zastřelil puškou jejich vůdce. Asi to byl uprchlík. Zešílel a vymkl se kontrole."

„Takže můžeme předpokládat, že tenhle druh příšer - říkejme jim třeba Superpříšery - ještě není úplně bez chyb. Lovci se vyjadřovali spíše intuitivně - žádné konkrétní důkazy."

„Ale ta novinka je nepotěšila."

„Ne. Zuří. Mluví o pomstě, ničení, hrůze - a trofejích. Vidí v tom velkou čest.

„A vymýcení galaktické hrozby," dodala Machiko.

„Ano. Za největší hrozbu považují sebe a chtějí, aby to tak zůstalo."

Přikývla. „Ano. Tak je znám a miluji. Největší drsňáci našeho galaktického bloku."

„Žádná vysoká inteligence," podotkl Attila. „Ale to jsem jim neříkal."

„A souhlasili s tím, že nám pomohou?"

„Ano. Musíme vytvořit plán, který jim můžeme předložit."

„Hned se k tomu dostaneme," řekla Machiko. „Teď si promluvíme o něčem jiném, starý brachu. Mám na mysli to rapidní vylepšení tvých schopností."

„Myslel jsem si, že se k tomu dostaneme."

„Když jsem si tě pořizovala, bylo mi zaručeno, že jsi byl vymazán a naprogramován podle mých požadavků. To se zřejmě nestalo. Otázkou je - kdo jsi, Attilo? Jsi stále můj přítel... nebo nepřítel?"

Po androidově tváři přelétl zarmoucený výraz. „Přítel, samozřejmě. Věrný přítel, Machiko."

„Nepřítel by řekl to samé. Co to říkal tvůj milovaný autor Umění války o tom, že špióni jsou nejdůležitějším článkem ve vítězství ve válce? Mohlo by se zdát, že ty, můj přítel, jsi špión. Otázkou je, v jaké válce to bojuji?"

„Musíš si uvědomit, že je to pro mne všechno nové. Ty programy právě začaly pracovat. Ale pokusím se to vysvětlit." Vzdychl, což bylo u stvoření bez plic přinejmenším podivné. „V lidské civilizaci neexistuje jen Společnost.

„Ano. Samozřejmě. Například Evanston."

„Evanston? Livermore Evanston má se Společností pevná pouta. Kdo si myslíš, že mu umožnil růst a rozvíjet se? On není nezávislý. Je to loutka. A v určitém smyslu i jeho program."

„Lovecký svět?"

„Maskuje přípravu nových vojáků pro konfrontaci s případnými hrozbami a k ničení civilizací, které by stály při dobývání galaxie Společnosti v cestě. Proč si myslíš, že bylo pro Evanstona tak snadné vyvázat tě z kontraktu? Protože si Společnost myslela, že jsi potřebnější tady."

„Dobrá. Předpokládejme, že je to všechno pravda - odkud jsi, sakra, přišel ty?"

„Machiko, když ses vrátila ze svého výletu se smečkou, opravdu sis myslela, že tvoje práce na důlním světě zůstala bez povšimnutí?" zeptal se Attila.

„Samozřejmě, že si jí všimli. Zachránilo mi to zadek. Jinak by mě Společnost ukřižovala."

„Jak už jsem říkal, v současném světě neexistuje pouze Společnost. Jsou tu lidé, skupiny nezávislých mozků v samotné Společnosti - a mimo, samozřejmě - kteří s její politikou a filozofií, týkající se budoucnosti lidstva, nesouhlasí."

„Rozvratné skupiny?"

„Ano. A existuje vybraná skupina, spojující tyto roztroušené a velmi odlišné Lidi... nebudu tě zatěžovat jejich pravým jménem. Říkejme jim Skupina X."

„Dobře. Skupina X. Tak co má tahle Skupina X za lubem s Machiko Noguchiovou?"

„Všimli si tvé samorostlé povahy, stejně jako tvé loajality k lidské rase. A co je nejdůležitější, zaregistrovali tvé styky se záhadnou rasou Lovců. Skupina X zjistila, že se o tebe zajímá i Společnost - nebo alespoň někteří její významní členové. Když jsi požádala o tréninkového asistenta, androidského společníka, tvůj požadavek byl zaregistrován - a jeden takový byl pro tebe speciálně naprogramován."

„Jmenovitě ty.“

„Naprogramován, aby ti pomohl, pokud by se přesně takováto situace stala realitou. Ale také aby tě nakonec kontaktoval a seznámil se situací.“

„Báječné. A tomu mám jako věřit?“ zeptala se Machiko.

„Věř si, čemu chceš. Právě teď jsem aktivoval všechny své latentní schopnosti a jsem tu, abych ti pomohl v tom, o čem sama ve svém srdci víš, že je správné: Zastavit tuto strašnou hrozbu lidstvu i jakékoliv jiné civilizaci.“

„Myslíš, Superpřišery,“ řekla a přemítala nad tou zmínkou. „No, víš, musím přiznat, Attilo, že nevím o ničem, co by si více zasloužilo být zastaveno. A i když nenávidím práci pro nějakou tajnou rozvratnou skupinu... současný cíl mi připadá správný... a teď je to asi moje jediná možnost.“

„Takže mi věříš?“

„Zatím jsi mi nezavdal příčinu k opaku, nebo ano? Kromě toho, žes mi zatajoval spousty informací.“

„Ty informace byly utajeny i přede mnou,“ upozornil ji Attila.

„Jo. To říkáš ty.“ Machiko pohlédla zpět na skupinu Predátorů. “Jaké máme další zdroje kromě těchto hochů?“

„Toto není jediná skupina. Říkají, že jich je padesát.“

„Hmm. Pořád nic moc. Pravda, je tu jen patnáct žoldáků, ale v Evanstonville mají stovky ozbrojených strážců. A teď, když vědí, co se tu děje, budou určitě v nejvyšší pohotovosti.“

„Nevydali se tě hledat.“

„Ne. A udělali správně,“ řekla Machiko. „Kam bych mohla jít? Nakonec se stejně musím vrátit. Otázka je kdy? Čím dřív, tím líp.“ Zavrtěla hlavou. „Problém je, že kdyby někteří z najatých vojáků věděli, co se děje, jistě by nám pomohli.“

„Například drahý Ned?“

„Ah, i přes nové programy ti zůstala tvá jiskřivá osobnost.“

„Blik, blik.“

„Ano. Ned Sanchez by pomohl.“

„Je tu kvůli penězům, stejně jako ostatní.“

„Ano, ale je v tom něco víc. I cynismus má své meze.“

„Jsi si tím úplně jistá?“

„Ano,“ zatřásla hlavou. „Ale, jak bych se s ním mohla spojit?“

„Kdyby ses s ním spojila, myslíš, že by nám to opravdu pomohlo? Protože, a to mi můžeš věřit, potřebujeme veškerou pomoc, ať jsou to brilantní válečníci nebo ne. Mám pocit, že už v této chvíli si Evanston a Zorská rovnají své trumfy, jen pro případ.“

„Ano. Ano, to je jisté.“

„Dobrá. Protože my máme v rukávu také jeden trumf. A vyneseme ho dnes v noci,“ prohlásila androidova hlava.

„A je to opravdu trumf?“

Hlava se usmála. „Och, nejenom trumf. Pokud to ovšem vyjde.“

23

Vůdce!

Bakuub byl teď Vůdcem.

Stál ve strohé řídící místnosti své lodi. Svou novou pozici si vychutnával přesné jednu vteřinu, povolil pýše a vzrušení, aby se mu rozlily v hrudi.

Dost.

Měl důležité povinnosti.

Bakuub se obrátil k yautja ovládajícímu komunikace.

„Otevři spojení ke všem druhům v dosahu. Ujisti se, aby to oomanové neodposlouchávali.“

„Ano, Vůdce.“

Vůdce! Chvíli šuměla statická elektřina a pak začala pomalu přicházet potvrzení kontaktu.

Konečně byla ustanovena kompletní komunikace. Bakuub začal.

„Lar'nix'va je mrtev. Já jsem novým Vůdcem této smečky.“ Počkal, aby ostatní mohli tuto informaci strávit. „Oomanové v osadě zahájili nebezpečný program transformace Tvrdých krunýřů ve válečníky. Musí být zničen. Budeme se muset spojit k pozemnímu útoku proti jejich programu, pod mým vedením.“

Začaly se valit otázky. Vzdor. Nedůvěra. Taktické rady.

„Důkazy byly již prezentovány. Nemůžeme použít naše lodě. Prostor nad osadou je zabezpečen zbraněmi, proti kterým nemůžeme bojovat. Ale v objektu máme spojence.“ Na chvíli se odmlčel, jeho kusadla dramaticky klapala jako údery nožů. „Bude to Lov Velké Cti, Velké Slávy. To vám slibuji.“

Vrčení a frkání plné nadšení.

Takovýmto slovům yautja rozuměli.

24

Slunce zapadlo.

Machiko celý den sledovala, jak stoupá na oblohu a pak k večeru klesá k obzoru. Každým okamžikem očekávala útok. Požadovala, aby byli vysláni zvědové. Yautja souhlasili. Konečně, tichý a nenápadný průzkum byl jednou z jejich specialit.

Hlídky neobjevily žádné známky pronásledování.

Podle informací spatřil jeden zvěd několik vrtulníků, prolétávajících nad krajinou, ale vzhledem k masivním

vojenským manévrům, jaké Machiko očekávala, to bylo nevýznamné. Nezaregistrovali žádnou jinou aktivitu, a to Machiko znepokojovalo.

Když z překrásné krajiny zmizely poslední paprsky světla, přišel k nim nový Vůdce yautja, válečník jménem Bakuub. Oznámil jim, že válečníci jsou připraveni a že chtěli zahájit boj, jak nejdříve to bude možné.

„Prosím, Attilo, Vysvětli mu, že ještě není vše připraveno."

Attila během dne výrazně rozšířil svůj slovník a byl schopen hovořit mnohem rafinovaněji a diplomatičtěji. Ale i bez hlubší znalosti jejich jazyka bylo Machiko jasné, že Bakuub není novými zprávami nadšen.

Válečníci byli vzrušení. Hladověli po akci. Toužili pomstít poskvrnu na svátosti jejich místa ve vesmíru.

Nakonec Bakuub odešel, ale jen po dlouhém ujišťování, že za malou chvíli budou na cestě za obrovským množstvím trofejí.

K útoku se shromáždilo padesát Predátorů. Nebylo to tolik, kolik by si Machiko přála, ale alespoň to bylo několik smeček. Proti takovému odporu budou, bez ohledu na jejich excelentní bojové schopnosti, potřebovat více než jeden oddíl.

„Podívej, nevím, jak dlouho ještě dokážeme ty hochy udržet," řekla Machiko. „Co se děje v Evanstonville?"

I když si během dne dokázala trochu zdřímnout, byla Machiko unavená. Byla přinejmenším nezvykle utahaná a nebylo jí dobře, nemohla se dočkat, až se sama zapojí do akce. Půl večera strávili s Nedem Sanchezem a třemi dalšími, které se jim podařilo přesvědčit k účasti na jejich rebelii, plánováním akce. Překvapilo ji, že jich získali tolik. S Dickem Danielsem to šlo lehce, ten byl s místní situací nespokojen již od začátku. „Extrémně nahnutý," to byla slova, která použil. A byl to opět Daniels, který viděl oportunistickou stránku celé rebelie. „Do prdele. Skoncujete s tim biogenetickym nesmyslem, vysmahnete šéfy - a budete tomu velet. Budete mít vesmírný lodě a celej svět. Já vždycky chtěl vlastní svět."

Machiko zdůraznila, že toto není v žádném případě jejich cílem - že prostě chtějí zastavit obscénní a nebezpečný genetický program. O rozvratné skupině ve Společnosti se nezmínila. Měli před sebou pořádný problém. Zbytek vyřeší, až ho překonají. Ale byla to zase „ještě víc prachů" taktika, kterou Daniels použil na McCrackena a Marina. A Machiko byla ráda, protože to zabralo. Ne, že by Jim a Lou nebyli vyburcováaní pravdou o tom, co se tu děje - byli to prostě žoldáci se zálibou v dobrodružství a kořisti. Zabralo jim to mnoho času. Přes médium Attilova spáleného těla jim postupně vysvětlili situaci a přesvědčili je. Nakonec vše skončilo u tvrdých chladných peněz. Jejich role ve vzpouře měly být minimální, ale životně důležité. Ona a Sanchez by spolu s hordou yautja měli obstarat hlavní část operace. Budou však potřebovat pořádnou pomoc, aby se vůbec svého úkolu dožili.

„Co se děje v Evanstonville?" Hlava Attily Huna opakovala: „Přibližně to samé, jako když ses ptala před deseti minutami."

„Ano, ale kdy si myslíš, že by mohli být připraveni?"

„Budeš se muset zeptat Sancheze sama, protože já to určitě nevím."

„Ale kde je Sanchez?"

„Venku a připravuje akci. Předpokládám, že -"

„Podívej, vím, že je to náročné, ale mohl by ses, prosím tě, přeladit zpátky a podívat se, jestli se už vrátil do ‚Operačního velitelství'?"

„Operační velitelství" bylo skladiště nářadí za garáží, které používali jako základnu.

„Dobře, dobře. Uklidni se."

Světlo v Attilových očích na chvíli pohaslo, zatímco vytvářel nutná mezineurální spojení.

Znovu se rozjasnily.

„Tak. Jsem tam. Můžeš mluvit," řekl android.

„Je zpátky?"

„Ano."

Machiko se naklonila k Attilově hlavě, která sloužila při přenosu jako mikrofon.

„Sanchezi?"

„Ano, Machiko?" Jeho hlas zněl unaveně.

„Jak se vede?"

„Jde to."

„Dobře. Kdy dnes v noci můžeme zaútočit?"

Chvilka ticha. „Podívej, Machiko. Nejsem si jistý, jestli je to dnes v noci vhodné."

„Co! Proč ne?"

„Zorská povolala všechny jednotky. Drží hlídky a jsou ozbrojeni až po zuby. Vypadá to, jako by tě očekávali. Je to těžké koordinovat, protože jsme také venku."

„Chceš říct, že je to nemožné."

„To jsem neřekl. Já jen - většinu minulé noci jsme byli vzhůru a jsme strašně unaveni."

Přemýšlela o tom. Nebylo to dobré. Na druhou stranu, měla smečku Predátorů v bojové pohotovosti a připravených vyrazit. Nebylo nic horšího než podrážděná a netrpělivá smečka - a tady bylo několik smeček. „K čertu, začali by bojovat mezi sebou!"

„Podívej, cítím s tebou. Já jsem unavená, ty jsi unavený. Ale máte stimulanty, ne?"

„Jistě."

Vzdychla. „Pak je použijte, protože to musí být dnes v noci."

Další odmlka.

„Dobře. Ty jsi tu šéf. Myslím, že to budeme muset vydržet, Noguchiová."

„Kdy to budete mít připravené?“
„Ne před půlnocí.“
„Půlnoc je trochu moc profláknutá. Řekněme o půl hodiny dýl.“
„Máš to mít.“
Napůl očekávala další námitky. Pozitivní odpovědí byla překvapená, ale oddychla si.
„Jak jsme se dohodli?“
„Jak jsme se dohodli.“
Odpojila se.
„Musíš mě upozornit,“ vyštěkl Attila.
„Podívej, kámo. Měl bys raději doufat, že se nám nakonec podaří dostat tebe a tvoje bývalé tělo do jedné místnosti,“ řekla Machiko.
„Ach, to je v pořádku. Vždy jsem byl spíše intelektuálně založený.“
„Attilo?“
„Ano.“
„Hlavu vzhůru.“
Vyhodila ho do vzduchu jako basketbalový míč a zase ho chytila. „Ty jsi děvče, které dokáže potěšit duši ubohého androida, Machiko.“
Zašklebila se a hned se cítila o něco lépe.
„Díky. Začínám oceňovat tvoji jedinečnost, Attilo,“
„Pak mi dopřej jednu laskavost, Machiko - tedy pokud to všechno překonáme.“
„Ano?“
„Mohl bych dostat nové jméno? Myslím, že se budu chtít úplně oprostit od jakýchkoliv válečných záležitostí.“
Podívala se na skupinu yautja, šermujících, zápasících a cvičících za svitu zastíněných luceren.
Zhluboka se nadechla.
„Vím přesně, co myslíš,“ pronesla Machiko Noguchiová.

O půlnoci se sešli v základně za garáží.
Sanchez.
Daniels.
MacCracken.
Marino.
Před chvílí nápadně odešli do svých pokojů v kasárnách a zívali únavou po celodenní práci. Jako žoldáci nepodléhali žádnému striktnímu vojenskému režimu. Byli odříznuti od zbytku bezpečnostních složek, zvláště teď po útěku jejich vůdce. Ale Sanchez se stejně domníval, že pro úspěch operace bude nejlepší, aby si každý, kdo měl byť jen minimální pravomoc, myslel, že právě navštěvují zemi snů a ne že plánují přímou a absolutní vzpouru.
Sanchez potáhl kouř ze své cigarety. „Tak dobře,“ prohlásil. „Jsme všichni uvolněni ze služby? Máme všechno potřebné vybavení?“
„To si piš,“ řekl Lou MacCracken a pozvedl malý, ale velmi efektivní zápalný mechanismus. Byl osobně naprogramován Sanchezem tak, aby vyprodukoval maximum pyrotechnických efektů a maximum hluku. „Víí, vždycky jsem chtěl něco vyhodit do vzduchu.“
„Chceš i můj?“ zeptal se Marino, který shlížel na vlastní přístroj s extrémní nedůvěrou.
Protože o jejich vojenských schopnostech pochyboval Sanchez nejvíc, určil jim ty nejjednodušší úkoly.
Jejich jediným úkolem byl jednoduchý průnik do oblasti na jižním konci osady, nejvzdálenější od bio-genetické laboratoře. Tam umístí své bomby u generátorů silového pole. Odpálí tam s maximálním efektem obvodovou bariéru a udělají díru první obranné linii.
Mnoho jednotek se pak vydá tím směrem vstříc předpokládaným útočníkům.
Ale nikoho tam nenajdou.
Zatím se Sanchez s Danielsem přesunou k příslušné sekci bariéry a v tichosti a diskrétně ji vypojí. Naštěstí měl Dick Daniels s elektronikou dostatek zkušeností, a tak by se jim to mělo bez větších potíží podařit. „Jen musíš vědět, kterou pojistku vodpálit,“ vysvětloval, a dokonce i Attila s touto taktikou souhlasil.
V té chvíli dovede Machiko Predátory do laboratoří.
Zbytek by měl přijít přirozeně.
Machiko jim popsala rozložení laboratoří a budou vybaveni plasmovými puškami, ne jen ostrými zbraněmi.
Z pohledu mimozemšťanů to Sanchezovi připadalo trochu jako sebevražedná mise. Prostě věděl, že to sami nemohou zvládnout. „Neviděli jste ty chlapce pracovat jako tým,“ řekla jim Machiko a dodala, že by pro všechny čtyři bylo pravděpodobně nejlepší, aby se jim klidili z cesty a přišli teprve, až všechno skončí, a pomohli jim uklízet.
Všichni čtyři to považovali za výbornou radu.
„A co ostatní kluci?“ zeptal se Lou.
„Jsou placený za bojování. Zaslouží si svoje peníze,“ řekl Dick Daniels. „Jestli všechno dopadne dobře, přežijou a Evanston a další ne - nebo je zajmeme. V tom okamžiku to budeme my, kdo jim nabídne peníze. A pak to budou naši žoldáci.“
„Což znamená, že jako vlastní šéfové si budeme muset vyplatit dvojnásobek, že jo?“ prohlásil radostně Marino.
„Hej. Nepeč si kuře, dokud ještě běhá po dvoře,“ usadil ho Daniels.

„Jo, asi tak.“ Ned Sanchez vstal a začal rozdělovat zbraně, munici a vybavení, které ukradl z nedalekého skladu.

„Každý ví, co má dělat?“

Všichni věděli.

„Všichni máte vysílačky na domluvené frekvenci?“

Konkrétně na takové, kterou budou schopni muži Zorské odposlouchávat, náhodou nebo cíleně. Daniels to zařídil, lišák jeden.

„Dobře,“ prohlásil Sanchez. „Máme novou práci a chci vám říct, že z ní mám daleko lepší pocit než z ty, do který jsme se nechali uvrtat předtím. Teď běžte a přežijte to, abyste o tom pak mohli vyprávět u piva.“

Čtyři muži vyrazili do noci.

25

„Čas?“

„Půl jedné.“

Machiko se rozhlédla po Lovcích, neklidně postávajících za vozidlem. Ve slabém měsíčním světle vypadali hrozivě, jako primitivní bohové, kteří právě vyskočili z popela dávných ohňů, divocí a toužící po pomstě. Noc byla cítit krví a hrůzou. Srdce jí bilo adrenalinem a mělo k tomu důvod.

„Bakuube?“

Pokynula rukou v tázavém vyzývavém gestu, burcujícím pohybu určeném k pozdvižení morálky, naplněné souzněním a všemi lepšími stránkami cti.

„Hladovíme po boji!“ vyštěkl Vůdce Predátorů hlasem tlumeným jeho maskou. Udeřil ručním plazmometem do svého brnění. Vyrazil proud slov. která Machiko zcela nezachytila.

„Smrt a zničení pachatelům této ohavnosti,“ překládal Attila.

„Moje slova,“ opáčila Machiko.

Stiskla palcem tlačítko na palubní desce vozidla. Motor se probudil k životu. Měla tak nabuzené smysly, že okamžitě ucítila zápach výfukových plynů.

„Dobrá,“ prohlásila. „Teď nám zbývá jen čekat na diverzi,“

Čekali.

Zdálo se, že čekání je na Predátory již trochu příliš. Ukončili svá zahřívací cvičení a teď stáli tiše a hrdě, připraveni k Lovu, ale Machiko cítila jejich netrpělivost a jejich hlad po krvi. Zaútočili by okamžitě, diverze nediverze, ale jejich trpělivost a poslušnost vůči novému Vůdci je držely zpátky.

Stejná trpělivost jako u lvů, schovávajících se v keřích a čekajících na správný okamžik vyrazit a hnát se za stádem antilop.

Problémem bylo, že to jejich stádo antilop bylo těžce ozbrojeno.

„Kolik je?“

„Dvě a půl minuty zdržení,“ odpověděl Attila.

„Co je, k čertu, zdrželo?“

„Nemohu říct. Všichni jsou pryč - a dělají, doufám, svou práci.“

Uběhla další chvíle.

„Zatraceně,“ řekla Machiko. „To máme z toho, že používáme zatracené tělo místo vysílačky. Není možné ho nosit s sebou.“

„Spojovací systém by mohl být přenesen, ale dal by se jen těžko regulovat. Ne, Machiko. Důvěřuj jim. Své spojence sis vybrala dobře. Jsou to dobří vojáci.“

Machiko toužebně vyhlížela směrem k osadě.

Vyšší budovy stály v centru. Ve světle měsíce se blýskaly a menší stavení se kolem nich krčila jako děti u rodičů. Genetická továrna byla vzdálená stavba v severozápadním sektoru. Oni ale chtěli proniknout do osady ze západu; zde byla část bariéry, která se podle Danielse dala nejsnadněji deaktivovat.

A pak, jakoby v odpověď na její myšlenkové rozkazy, začala diverze.

Na druhé straně města vyrazil do vzduchu neuvěřitelně jasný plamen ohně jako nůž, bodající do oblohy.

O několik vteřin později se kousek vedle objevila druhá exploze. Plamen byl tentokrát více zbarvený do žlutá a byl zubatější - plamen z raketových motorů, ale bez rakety.

Ano!

Machiko vykřikla. „Kupředu!“ a pozvedla ruku v domluveném signálu.

Vyrazili.

„Ach, ty malověrná,“ povzdechl si Attila.

Jakoby na souhlas k nim dorazil hromový zvuk první exploze. Druhý, ještě silnější, se ozval o vteřinu později.

„Ach,“ pronesla Machiko. „To by mělo upoutat jejich pozornost. Mělo by to přilákat jejich síly na opačnou stranu a my se zatím přiblížíme k továrně.“

Na střeše vozidla leželi dva predátoři a jejich váha čtyřkolku poněkud zpomalovala. Ale i když byli Predátoři velmi rychlí, měli potíže udržet s nimi krok. Ale nestěžovali si. Popadlo je bojové šílenství a měli dostatek síly a energie, ze které mohli čerpat.

Továrnu dělil od bariéry necelý kilometr.

Když dorazili k hranici tábora, zaregistrovala Machiko ve vzduchu jemné jiskření.

Srdce jí vyskočilo až do krku.

Co - bariéra byla stále v provozu?

Co se stalo se Sanchezem, zatraceně?

Ale když se přiblížili, spatřila, že úsek plotu je mimo provoz a že na ně gestikulují dvě postavy.

Sanchez a Daniels mávající zbraněmi.

„Dělejte, dělejte!“ křičel Daniels. „Diverze nediverze, máme zatraceně velkou šanci, že nás zmerčí na senzorech.“

„Myslela jsem, že jste se o to postaral,“ podivila se Machiko.

„Postaral, ale jeden nikdy neví.“

Otevřeli zadní dveře a za jízdy naskočili na zadní sedadla.

„Hej! Myslela jsem, že vy dva se budete držet zpátky. Tak jsme se dohodli.“

„K čertu s tím,“ řekl Sanchez. „Ty jdeš, my jdem,“

„Jo,“ dodal Daniels. „A taky bysem se rád podíval, co tam vlastně vevnitř mají, dřív než to vy a ty vaši mimozemšťani vyhodíte do vzduchu.“

Machiko byla nejdřív v rozpacích a plná obav. Ale tento pocit byl najednou nahrazen radostí a láskou tvrdou jako ocel. Kamarádská láska zrozená mezi bratry ve zbrani.

„Dobrá, jsou to vaše zadky. Vyrážíme-“

„V bouráku s mimozemšťanama!“ dodal Daniels.

Sanchez mlčel. Jen vyndal pušku a Machiko si to zatím šinula k továrně.

„Tak tady jsi,“ pronesl Daniels, naklánějící svou svalnatou vizáž přes opěradlo a zírající na Attilovu hlavu, zapřenou mezi dvě krabice, aby se neskutálela na podlahu. „Musim ti říct, že to bylo pěkně divný pracovat s tvým bezhlavým tělem, brachu.“

„Myslíš si, že to pro tebe bylo divné? Ty nemusíš cestovat s Machiko Noguchiovou. Zas tak submisivní typ opravdu nejsem.“

„Byls dar z nebes, to ti řeknu. Co ještě to tvoje androidský tělo umí?“

„To je něco, co mě stále nepřestává překvapovat,“ odpověděla androidova hlava.

„No, do záznamu, v porovnání s těma loveckýma behemotama, co jsou všude kolem, jsi pan Normální.“' Daniels se rozhlédl. „Hej! Kam všichni zmizeli?“

„Zapojili své znevidiitelňující přístroje. Když se na ně podíváš periferním viděním, uvidíš, jak se kolem jejich obrysů láme světlo.“

„Ježíši. Jo, máš pravdu. To jsou nějaký moc vyspělý hračičky pro takový barbarský mozky, ne?“

„Kdo ví, kde je vzali?“ pokrčila Machiko rameny. „Možná je ukradli. Možná mají vlastní vědce.“

„Hlavy vzhůru,“ promluvil Ned Sanchez. „Továrna je před námi - a zdá se, že i přes naši snahu stačili pozvat uvítací výbor.“

Livermore Evanston něco takového očekával. Ale, když to přišlo, bylo to mnohem výrazněji, než přepokládal...

A z vnitřku osady.

Oznámily mu to jeho přístroje.

Útok očekával někdy k večeru a tak po vydatném spánku, vynikající parné lázni a prvotřídní terapeutické masáži zamířil do svého tradičního válečného bunkru.

I když byl Blior uprostřed nicoty, Evanston si byl vždy vědom jeho vojenské budoucnosti, a tak jednou z prvních věcí, které zde vybudoval, byl osobní bunkr, umístěný v základech centrální pevnosti. Bunkr byl s okolním světem spojen tím nejsofistikovanějším dostupným detekčním a komunikačním systémem. Byl tu v bezpečí před jakýmkoliv druhem, byl skryt tlustými vrstvami betonu a oceli. A nadosah měl bezpočet zbraní.

Ale i přes jeho blýskavou dokonalost Evanston neočekával, že ho bude nucen použít tak brzy.

Nervózně hmátl po své speciální značce slaných kořeněných oříšků, které mu měly pomoci doplnit potřebnou sílu a energii. Ten večer již spořádal celou večeři doplněnou o vitamíny a stopové prvky. Svoji obvyklou dávku alkoholu dnes vynechal. V oblaku cigaretového kouře teď sledoval monitor, na kterém se světlo explozí zakusovalo do nočního nebe.

„Zatraceně,“ prohlásil. „Útočí jižním sektorem.“

„Vysílám jednotky, aby se vypořádaly s útokem,“ ozvala se Zorská z komunikátoru.

„Ano, samozřejmě. Ale dávejte pozor,“ potvrdil Evanston poté, co si prohlédl na monitorech počítačovou analýzu. „Ty výbuchy přišly z vnitřku tábora.“

„Sabotéři?“

„Asi ano.“

„Sakra.“

„Podívejte,“ pronesl Evanston. „Není důvod, abychom nechávali tu nejdůležitější věc, o kterou se strachujeme, bez dozoru. Vyšlete jen průzkumníky, aby zjistili, jestli se opravdu něco blíží. Vždy můžeme poslat posily.“

„Evanstone. Máme tam venku lidi - civilisty, hosty.“

„Dejte jim zbraně. Řekněte jim, že je to část experimentální show - a že by se nám možná mohla vymknout z ruky. Nechejte je střílet z oken na všechno, co vypadá jako monstrum nebo Machiko Noguchiová.“

„Ano, pane,“ prohlásila Zorská. „Ale nemyslíte, že jste trochu lehkovážný?“

„Nebyl bych lehkovážný, Zorská, kdybych si nemyslel, že se s tím dokážeme vypořádat.“

„To se dobře říká, když jste schovaný v bezpečí betonového bunkru.“

„Ach - zaslechl jsem snad známku neposlušnosti? Mohu vám připomenout, Zorská, že jste jedním z architektů tohoto velkolepého plánu a jste v tom zapletena stejně jako já?“

„Teď bych byla raději zapletena s vámi tam dole.“

„Zorská, Zorská.“ Jako by říkal: tsk, tsk. „Odměna vyžaduje riziko. Tohle nikdy nebyl jistý ani bezpečný podnik. A odměna bude astronomická.“

Zorská si povzdechla. „Dobrá. Není čas na malichernosti.“

„Je čas bojovat, čas řešit problémy. Budu zde, hlas zkušenosti. Budu kontrolovat a monitorovat životně důležité věci. A věřte mi, Zorská. Kdyby došlo k nejhoršímu, budu nahoře s puškou v ruce.“

„Jo, jasně. Tomu uvěřím, až to spatřím na vlastní oči.“

Rozhovor skončil.

Evanston se otočil ke svým přístrojům, zářícím spolehlivostí.

Přál si, aby si věřil tak, jak mluvil.

Měl k dispozici mnoho efektivnějších prostředků k řešení problémů než obyčejnou zbraň.

Ta myšlenka mu na tváři vyvolala úsměv.

Téměř doufal, že je bude nucen použít. Výsledek by jim ušetřil mnoho času při testování.

Zatímco si broukal árii, jeho ruce začaly bezmyšlenkovitě přejíždět po tlačítkách.

26

Světla.

Zářila s nečekanou silou.

Vypadalo to, jako by hvězdy najednou sestoupily na střechu a stěny tovární budovy a pak obrátily své paprsky směrem k blížícím se jednotkám.

Machiko Noguchiová se již, samozřejmě, účastnila nájezdů yautja, ale nikdy se neocitla v plánovaném vojenském útoku proti ozbrojenému protivníkovi.

A tuhle operaci dokonce sama řídila.

A tak byla překvapena, když jí ze rtů splynula přesně ta správná slova a nově osvětlenou nocí začala burácet střelba.

Ukázala prstem. „Střílejte na světla!“

Výsledek byl okamžitý a znepokojivě efektivní.

Pušky mimozemšťanů spustily jako jedna a s dokonalou přesností vyplivly laserové paprsky a plazmu. Většina světel pohasla. Zvuk tříštěného plasto-skla a cinkot střepů padajících ze stěn.

„Tak jsme tady,“ prohlásil Daniels.

„Víš, co máš dělat?“ obrátil se Sanchez k Machiko.

„To se vsaď.“

Dva žoldáci vyskočili z auta a zahájili palbu na shluk vojáků.

Několik z nich se ihned poroučelo k zemi.

Zbytek opětoval střelbu, ale bylo zřejmé, že nejsou kvalitně vycvičeni. Měli být v nějakém krytu - místo toho stáli v otevřeném prostoru a chovali se jako úplní idioti.

Machiko to příliš nepřekvapilo. Attila již předtím zdůraznil, že na Blioni neproběhly desítky let žádné vojenské operace a vojáci prostě neovládali základy. Jistě nestačilo pouze stát na otevřeném prostoru a střílet na útočníka.

Ale Machiko si určitě nestěžovala.

Ale Predátoři ji velmi překvapili.

Chovali se jako špičková jednotka a bezchybně mezi sebou spolupracovali. Jako oddíl vycvičených Trojanů. Ti chlapci měli zřetelně vojenské zkušenosti. Tohle nebyl žádný Lov. Byly to jejich tradice, trénink - nebo geny?

Jejím úkolem, ale nebylo koukat a kochat se jejich dokonalostí. Jako řidička auta měla své specifické úkoly.

Sledovala, jak intenzivní střelba útočníků prořízla v řadách obránců mezeru. Bezpečnostní síly rozumně zabubnovaly na ústup a zanechaly otvor, který byl pro ni právě akorát.

Překontrolovala bezpečnostní pásy, popadla Attilu a pevně ho sevřela mezi nohama.

„Předpokládám, že bych z toho měl být vzrušený,“ ozval se tlumený hlas mezi jejími stehny.

„Raději se připrav na jiný druh vzrušení,“ uklidnila ho.

Udeřila do akcelerátoru.

Auto vyrazilo z posledních rezerv energie kupředu. Machiko se krčila nízko nad přístrojovou deskou a to bylo její štěstí. Bočním oknem proletěla sprška kulek a pokropila ji úlomky skla.

Machiko jela dál směrem ke svému cíli.

Když prováděla s Attilou průzkum, jako první si prohlédli vnějšek budovy. Z informací, získaných na té prohlídce, Machiko spočítala, které dveře by měly být nejslabší.

K těm právě teď mířila.

Naváděla vůz, jak nejlépe dovedla. Rozjela se správným směrem - a pak se připravila na náraz. Náraz přišel v očekávaném okamžiku, ale se silou, na kterou by se nikdy nedokázala připravit.

Při nárazu zaplnila kabinu bezpečnostní pěna, na poslední chvíli. Přední sklo se vysypalo a předek auta se zdeformoval.

Stejně tak i dveře před ní.

Tato část továrny nebyla postavena tak, aby odolávala útoku, a tak dveře nebyly vyztužené. Čtyřkolka prorazila skrz. Jedny dveře byly vytrženy z pantů a druhé dopadly na zem za vozidlem.

Brzdit nemusela.

Vozidlo narazilo do betonové podpěry několik yardů uvnitř haly a zastavilo se.

„Zatraceně dobrá práce, to musím říct," pochválila se Machiko.
Jednou rukou popadla Attilovu hlavu za vlasy a druhou uchopila svou zbraň. Vykopla dveře a vyskočila.
Další zastávka: nádrže a jejich pekelný obsah.

Livermore Evanston sledoval na monitoru, jak auto Machiko Noguchiové prorazilo dveře do hlavního sektoru biogenetické továrny.
Livermore Evanston již nejedl.
„Další vojáky," řekl. „Pošlete tam další vojáky," vykřikl.
„Pracuji na tom," řekla Zorská. Zdálo se, že její hlas ztratil hodně ze svého klidu.
Proniknutí do továrny nebylo nic těžkého a on to očekával.
Ale rychlost, s jakou to bylo provedeno, ho překvapila.
Neměl čas přesunovat další jednotky.
Noguchiová a její podivná armáda jednaly jako kamikadze, nikoliv jako vojáci. Zdálo se, že se absolutně nestarají o vlastní životy, a to Evanston nepředpokládal. Rušilo to všechna pravidla normálního uvažování, vše, co se o válce dověděl ve škole. Livermore Evanston se zavrtěl v křesle.
Analyzoval své možnosti.
„Obklíčte budovu všemi dostupnými jednotkami, Zorská. Ale nechoďte dovnitř. Mám k dispozici jiné možnosti."
Evanston pozoroval na monitorech, jak horda neviditelných Predátorů proudí otvorem vyraženým čtyrkolkou. Evanston si dával nad ovládáním na čas. Viděl víry, které jejich přístroje vytvářely ve vzduchu, a několik otisků na zemi, jen přibližně prozrazujících jejich počet.
Vyčkával do okamžiku, dokud se mimozemští válečníci nebudou moci dát na ústup.
A kdyby se jim to z nějakého důvodu povedlo-
No, venku na ně bude čekat zbytek vojáků.
Ne.
Věci vůbec nevypadaly tak špatně!
Machiko pozorovala, jak se smečka přemisťuje dovnitř, čistě a efektivně, zbraně pozdvižené a připravené ke střelbě.
Přistoupil k ní Bakuub.
„Tamhle je vchod, tam na druhém konci budovy," řekla a pokynula rukou.
Bakuub pochopil podstatu sdělení a v tom smyslu zagestikuloval směrem ke svým společníkům.
Začali postupovat směrem k cíli.
„Tohle je nanejvýš uspokojivé," pronesl Attila do hluku a hučení, přicházejícího z venku.
„Já nevím," řekla Machiko. „Je to příliš jednoduché."
„Ve válce není nic lehké. Vítězství bereš tam, kde je najdeš."
„Varoval jsi je před nebezpečím možných pastí?"
„To oni již předpokládají. Podle Bakuuba je jejich motem něco jako ‚Ber věci, jak přicházejí'"
„Ano," přisvědčila Machiko. „To znám až příliš dobře. No pojďme. Zapojíme se do akce."
Nacpala hlavu do zvláštní kapsy, připravené speciálně pro Attilu. Pozvedla zbraň a začala opatrně postupovat.
Attilova hlava se jí houpala na boku jako nějaké bizarní dítě.
Za zády zaslechla hlas. „Machiko."
Otočila se.
Byl to Sanchez.
„Dobře, že jsi v pořádku."
„Ach, já ničím auta každou chvíli. Jsem v tom opravdu dobrá. Škoda, že zrovna nemám žádnou pojistku."
„Nemyslím, že tě někdo bude žalovat. Daniels nám hlídá záda. Brzo se k němu připojím. Vypadá to, že si všichni Lovci myslí, že párty je tady uvnitř."
„Jo, oni se tak chovají."
„Bez námitek. Vypadá to, že ví, co dělají. Rozhodně lépe než bezpečnostní složky. Rozutekly se jako mravenci."
„Najednou jsi nějak hovorný!"
„To je tím vzrušením."
„Dobře. Pravděpodobně se jen přeskupují. Chci, abyste ty a Daniels zůstali venku a hlídali nám záda. A co MacCracken a Marino?"
„Odpočívají po ohňostroji."
„V pořádku. Nemají důvod strkat hlavy někam, kde by jim je mohli ustřelit. Svoji práci odvedli, i když s malým zpožděním." Poplácala ho po zadku. „Tak běž, hrdino. Je dobré s tebou bojovat."
„Díky." Vyběhl ven a zavolal na Danielse.
„Jsem dojatý," pronesl Attila.
„Dej mi jiný čas, jiné místo, klid a postel a pak budeš teprve dojatý."
„Prosím, nemuč mě."
„Tak buď hodný." Otočila se, aby viděla, jak Predátoři postupují.
Výrazně zpomalili, pozorně postupovali směrem ke vchodu do oddělené laboratoře, který jim Machiko označila.
Najednou se z reproduktorů, umístěných na stropě, ozval hromový hlas.
„Vítejte, záškodníci," Byla to zesílená slova Livermora Evanstona. „Vítejte, Machiko Noguchiová. Vítejte do překrásné pasti!"

27

Yautja se zastavili. Zvedli zbraně, jako by chtěli začít pálit na hlas. Ale udrželi se.

A pak pokračovali v postupu.

„To bych vám opravdu neradil!“ ozval se hlas rozkazovačně.

Predátoři ho ignorovali a mířili ke dveřím.

„Noguchiová! Varuj je! Musí se zastavit, nebo toho budou litovat!“

„Myslím, že tihle chlapíci tohle slovo vůbec nemají ve slovníku, Evanstone.“

„Víte, drahá, nikdy jste nám nedopřála dostatek času k rozhovoru. Mohl bych vám toho hodně vysvětlit a mohli bychom uzavřít oboustranně ještě výhodnější spojenectví.“

„No, víte, mohla bych o tom uvažovat - kdybyste nezničil mého partnera a nepokoušel se mě zabít!“

„To jsem nebyl já. To byl můj bezpečnostní systém, o kterém jste měla vědět, že tam bude a že aktivuje obranné procedury.“ Z Evanstonova hlasu přímo dýmalo pokrytectví.

„Stejně si myslím, ty lživá bestie, že bychom si neměli o čem povídat.“

„Možná jste si utvořila příliš mnoho předsudků o mém programu, Machiko. Je to v nejlepším zájmu lidstva! Chcete nám zabránit v dosažení našeho cíle?“

„Pokud je to něco stejně stupidního, nebezpečného a prostě šíleného jako to, co se děje tady - pak ano!“

„Jste zrádkyně!“

„Dobře, tak mě zatkněte. Lynčujte mě. Cokoliv chcete, Evanstone - ale nejdřív se budete muset dostat tady přes mé přátele.“

Predátoři již útočili na vstupní dveře do tajné laboratoře.

Jak postupovali, začala se ze dveří valit zelená mlha, vířila kolem nich a rozlézala se po celé hale.

Halou se rozlehl smích z reproduktorů.

„Jste blázen, Noguchiová. Brzy budete obklíčeni dobře trénovanými bezpečnostními jednotkami, které jste obešli. Co si myslíte, že dokážete?“

„Zničíme tuto hrůzu!“

„No, nepřipadáte si jako vesničan s pochodní, útočící na Frankensteinův hrad? Kdybyste se o to pokusila před měsícem, možná byste byla úspěšnější. Bohužel pro vás jste v laboratoři spatřila jen proces.“

Zvuk motorů.

Zvuk otevírajících se dveří.

„Máme mnoho vynikajících výsledků.“

Zvuk bot, dupajících k nim z druhého konce haly.

Mlhou se pohybovaly postavy.

Vynořovaly se.

Machiko zalapala po dechu.

„Pane Bože,“ prohlásil Attila vykukující ze své kapsy.

„Mohu vám představit naše nové válečníky,“ ozval se hlas Livermora Evanstona. „Máme jich k dispozici přes dvacet. Myslím, že si povedou výborně. Nejsou úžasní? Lidstvo na ně bude hrdé.“

Řinčení.

Skřípění chitinového krunýře o zbroj a vybavení.

Známý zápach kyseliny, ze kterého se zvedal žaludek.

„A teď bychom se mohli vypořádat s obtížným hmyzem, ne?“

Nově příchozí zaútočili.

Zevnitř se ozývalo hlomození hlasů a reproduktorů, ale ze svého místa, kde se s Dickem Danielsem schovávali, toho Ned Sanchez příliš nerozpoznal. Leželi za malým výstupkem a hlídali vchod do budovy.

„Nejdou dovnitř,“ poznamenal Daniels. „Ty bastardi se tam jen formujou a na něco čekají.“

Pár se jich pokusilo dovnitř vběhnout, ale Sanchez s Danielsem je pořádně popálili, takže se stáhli a utekli se uhasit.

Jinak nedělali nic.

„Neútočí, protože nechtějí poškodit budovy. Když to bude možný.“

„Nebo to, co je uvnitř.“

„Nelíbí se mi to. Už sme měli bejt pryč. Dostat se skrz ty chlapíky bude pořádná fuška!“

„Dostali jsme se dovnitř, protože máme na své straně pár pořádně divokých bojovníků. Dej na mě. Machiko ví, co dělá.“

„Byla jednou z těch, co přežili na Ryushi. Jen doufám, že to tady nedopadne podobně,“ řekl Daniels.

„Cože? Chceš snad svůj díl koláče?“

„To si piš.“

„Já taky.“

Uvnitř nastal nějaký zmatek.

Začala prosakovat mlha.

„Něco tam určitě pořádně smrdí,“ řekl Daniels a zkřivil obličej. „Doslova.“

„Jo.“ Sanchez se znepokojeně podíval směrem k bezpečnostním jednotkám, ukrytým za svými vozidly.

„Podívej, měl bys tam skočit a kouknout se, co se to tam, sakra, děje,“ prohlásil Daniels. „Já tady pohlídám tu armádu.“

Další rachot. Zvuky střelby.

„Jo, dobře. Díky.“

Sanchez poplácal kamaráda po paži a rychle se vrhl k otvoru v budově.

Nikdo po něm ani nevystřelil.

Jakmile vstoupil dovnitř, jeho intuice mu uštědřila pořádnou ránu. Něco bylo strašně špatně.

Jako první spatřil Machiko Noguchiovou, stála, ale na tváři měla vyděšený výraz. Tvář, která na ní visela - Attila - vypadala podobně rozrušená.

Podíval se směrem, kterým byli obráceni, a okamžitě spatřil příčinu jejich potíží.

„Ježíši!“ pronesl.

Ale na tom, co spatřil, nebylo absolutně nic svatého.

„Přesně,“ vyplivla Machiko.

Na hrudi se jí otevřela dvířka a srdce jí vypadlo na podlahu.

„Myslím, že jsme dostali mnohem víc, než jsme doufali,“ prohlásil Attila. „Jen doufám, že ti tvoji chlapci jsou opravdu tak dobří, jak jsi tvrdila.“

Stvoření, které Noguchiová s Attilou pozorovali ve výživném roztoku, bylo jen slabým odvarem monster, která se nad nimi teď tyčila. Příšery byly plně vybavené k zabíjení a ničení.

Byly to Superpříšery.

Byly větší než normální příšery. Tyčily se nad Predátory, obrněné a vybavené kyborgskými exoskeletony a vylepšeními, měly několik paží a všechny držely nejrůznější zbraně, od plazmometů přes kopí až po nože.

Každé z těch monster bylo jiné.

Jedno se podobalo spíše Královně, z břitvovitých zubů mu odkapával sliz a v podivně zakřivených pařátech drželo komickým způsobem zbraně.

Některá vypadala téměř přesně jako Tvrdé krunýře, od pařátů přes chitinové krunýře po banánovité hlavy. Na těch měla ovšem umístěna kovové násady: něco jako brýle. Tyto příšery viděly.

Všechny se však pohybovaly toporně, bez svižnosti svých protějšků.

Machiko si uvědomila, že nebyly plně vyzkoušeny.

Byly to příšery, které byly právě dnes uvedeny do služby, a to velmi spěšně.

Toto byla jejich první zkouška.

A to byla jejich jediná naděje.

S tímto zjištěním zavolala Machiko na Bakuuba.

Predátoři začali okamžitě útočit na příšery.

Machiko rychle sdělila své poznatky Attilovi.

„Řekni mu to. Řekni mu, že existuje naděje - ale jeho lidé musí bojovat rychle a obratně.“

Attila to rychle a plynule přeložil, a dokonce přidal vlastní strategické postřehy.

Predátor odešel ke své posádce a začal rychle mluvit a gestikulovat.

Skupina se rozdělila.

„Děkuji vám, Evanstone,“ vykřikla Machiko Noguchiová. „Teď nemusíme chodit dovnitř, abychom je zničili!“

Zvedla svou zbraň a vystřelila po nejbližším.

Byla to dobrá rána.

Nestřílela, aby ho zabila. Měla dobrý úhel na odkryté místo na nejbližší noze příšery.

Výstřel zasáhl monstrum do kolenního kloubu. Příšera vydala vysoké zaskřehotání a za rámusu končetin a brnění se vpotácela do cesty ostatním.

Predátoři se jako správní bojovníci ve formaci rozdělili a začali útočit.

Monstra se zdála být překvapena pádem svého druha, ale stejně namířila zbraně a začala pálit. Predátor dostal plný zásah do hrudníku a byl odhozen jako hračka. Zmizel Machiko z výhledu, ale za okamžik vyskočil jako spálený čertík z krabičky a znovu zaútočil a zahájil palbu na svého protivníka.

Superpříšery byly daleko působivější svým vzhledem než svým pohybem; ale měly dostatek síly a bojové schopnosti jim také nescházely. Z jejich monstrózních vizáží byly ale cítit nezkušenost a zmatek a jejich pohyby byly váhavé.

A proč ne? Právě je přece vytáhli z nádrží. Byly vybaveny umělou pamětí a řídili je na dálku.

Lovec v Machiko to cítil.

Intuice jí napověděla, že Predátoři cítí to samé. Viděla pohyby rukou a rychlá gesta. Jeden chumel se rozpadl a ihned se zformoval do jiného tvaru.

Padlá Superpříšera se odvalila a ostatní se kolem ní přehnaly, toužily roztrhat svoji kořist. Přivítala je křížová střelba z nečekaných úhlů. Chvíli se jejich řady držely, ale když dva z nich pod tlakem střelby doslova vybouchly, začaly se stahovat. Na boj v uzavřených prostorách nebyly naprogramovány. A ten, kdo je řídil, ať už to byl kdokoliv, neodváděl dobrou práci.

Ale stejně to byl krvavý a strašný boj.

I když byly možná nezkušené, stejně to byly bojové stroje a bojovaly s hrozivým klidem, který obsahoval to nejhorší z obou ras.

Ale Predátoři byli také bojové stroje a teď, když nebyla v sázce jen čest, ale i přežití, bojovali s jednotnou vůlí a absolutně brilantní genialitou.

Machiko nikdy nic podobného neviděla.

A stejně tak ani Ned Sanchez.

Stál tam a zíral. „K zemi,“ přikázala mu Machiko, poslechla vlastní rozkaz a přikrčila se za vysoký laboratorní stůl.

„Neměli bychom jim pomoct?“

„Jen bychom se nechali zabít.“

No, Sanchez určitě. Ona již se smečkou lovila a pravděpodobně by dokázala své instinkty sladit se skupinovými. To by Sanchez nedokázal; pravděpodobně by se zachytil do víru akce a byl by roztrhán na kusy.

Sanchez se také přikrčil, ale stále vykukoval a s velkým zájmem sledoval boj.

„Můj Bože. Nikdy jsem nic takového neviděl. Povídej mi o bersercích.“

Predátoři bojovali s elegancí a přesností, které hraničily s baletem. Nějak věděli, kdy je ten pravý okamžik uhnout, ten pravý okamžik střílet a ten pravý okamžik postupovat.

Poráželi svého nepřítele, nepřítele naprogramovaného na vítězství.

„Evanston ten projekt zpackal,“ řekla Machiko. „Neuvědomil si, jak jsou přišery hloupé. A tyhle to mají v sobě také naprogramované.“

„Co - chceš říct, že nebyly žádnou hrozbou?“ vyprskl Sanchez. „Že to všechno děláme zbytečně?“

„Ach, ne. Jsem si jistá, že by je dokázal zdokonalit. Můžou být jakkoliv hrozné a nebezpečné, ale nemají za sebou tisíce let tréninku jako yautja.“

„Řekl by mi, prosím, někdo, co se děje?“ ozval se Attila.

„Vyhráváme,“ řekla Machiko. „Alespoň podle toho, co vidím.“

Z dvaceti hybridů jich bylo pět mrtvých a z Predátorů jich bylo vyřazeno z boje jen pár. Superpřišery se stahovaly k východu, z kterého přišly.

Ústup nemohl být důsledkem jejich genetického programování. Ustup byl akcí člověka. Evanston je musí stahovat a asi doufá, že se mu je podaří znovu zformovat.

A pak se stalo něco zvláštního.

„Zatraceně!“ zaklel Evanston.

Z čela mu stékal pot.

Horečně aktivoval přerušovací programy skupiny xenomorfů, kterou poslal, aby se vypořádala s nájezdníky. Musí se stáhnout, přeskupit a pak znovu zaútočit.

Porazí ty bastardy. Musí. Počítač předpověděl přesně pro takové podmínky 95 procentní pravděpodobnost vítězství. Chystal se znovu projít strategické varianty, když -

Z panelu vyšlehl modrý elektrický výboj.

Statická elektřina mu projela vlasy a ty mu zůstaly stát.

Obrazovky na moment zčernaly a pak se opět vrátily k normálu.

Ale to, co ukazovaly, normální nebylo.

Jeho výtvory se pohybovaly podle své vůle.

Ty, které byly stále provozuschopné, neustupovaly, ale utíkaly všemi směry rychlostí, kterou od nich nikdy nečekal.

Evanston stiskl hlavní kontrolní spínač.

Žádná reakce.

Kontrolní signály zmizely. Všechno to přišlo příliš brzy. Neměl k dispozici dostatek času na přípravu, zatraceně!

Ty věci byly volné.

Popadl komunikátor.

„Zorská.“

„Ano, pane.“

„Červený poplach. Máme tu problém. Ztratil jsem kontroly nad exempláři.“

„Jakými exempláři, pane? Přišerami? Těmi Lovci? Nechcete se uklidnit a přestat křičet?“

„Ne, Zorská. Ten zatracený projekt. Ztratil jsem kontrolu nad projektem.“

„No to je senzační.“

„Nemáme na výběr. Musíme to zrušit. Všechno zničit. Vypadněte z laboratoře. Máte třicet sekund, pak vyhodím celou tu věc do vzduchu,“ zaječel Evanston.

„Ano, pane,“ opáčila Zorská.

Livermore Evanston věděl přesně, co budou ta stvoření dělat.

Běsnit a ničit.

Vše bez rozdílu.

Livermore Evanston si uvědomil, že má jen málo důvodů, aby si byl stále tak jistý budoucností tohoto projektu.

Bude ho muset zrušit a začít znovu.

Naštěstí spolu s ním eliminuje i několik dalších problémů.

Sehnul se ke klávesnici a začal vkládat kód potřebného programu. Na tváři měl opět svůj malý krutý úsměv.

28

Superpřišery měly na ramenech kovové trubičky a dráty, které podporovaly jejich kyborgská vylepšení.

Právě z nich vylétly sprškы jisker a snášely se na hlavy přišer jako kouzelný prášek. Monstra se chvíli škubala v křečích - a pak vyrazila.

„Zatraceně!“ vykřikl Sanchez. „Jeden z těch velkých bastardů míří k nám.“

Machiko si toho také všimla a již byla na nohou.

Protože ústup předtím byl velmi koordinovaný, náhlá změna chování Přišer zastihla Lovce, i přes jejich obratnost, nepřipravené. Několik Superpřišer prostě proběhlo řadami Lovců a jeden menší válečník byl přitom zraněn. Pohybovaly

se rychlostí, jakou Machiko nikdy předtím u žádného druhu nezaregistrovala. V jejich pohybech se skrývaly nepřirozená divokost a šílenství.

Cítila to ve vzduchu.

„Zešílely," prohlásil Sanchez. Připravil si zbraň ke střelbě a namířil.

„Ztratil nad nimi kontrolu," pronesla Machiko. „Úplně nad nimi ztratil kontrolu!"

Najednou si uvědomila i něco jiného.

„Ne." vykřikla. „Nestřílej -"

„Co?"

Než mohl vystřelit, Machiko na něj skočila. Odstrčila jeho zbraň a zatlačila ho k zemi za skříň.

„Co to, sakra, -"

„Nechej to projít," vysvětlila mu. „Nejde po tobě. Chce se jen dostat pryč."

Zatímco mluvila, příšera se prohnala kolem nich a řinčela si to ke dveřím.

Machiko vzhlédla.

Všechny Superpříšery pelášily pryč. Vypadalo to, že o boj s yautja nemají nejmenší zájem - kromě případů, kdy jim Predátor stál v cestě. V takovém případě měl Predátor velké problémy.

Yautja byli stejně překvapení jako Machiko a ve většině případů nechali Superpříšery uniknout do noci.

„Musíme odsud vypadnout!" prohlásila Machiko.

„Proč?"

„Cože - myslíš si, že je to past?" zeptal se Attila.

„Je to určitě možnost - ale já si myslím, že Evanston ztratil kontrolu a zpanikařil - a chce odepsat své ztráty a nás s tím."

„Jak?"

„Vyhodí celé toto místo do vzduchu." Nechtěla už nic vysvětlovat. „Attilo, chci, abys řekl Lovcům, a to velmi jasně, aby odsud zmizeli. Teď hned."

Attila neodporoval.

Machiko zvedla jeho hlavu a Attila promluvil hlasitým důrazným hlasem k Predátorům.

Lovci se otočili k Bakuubovi pro potvrzení.

Jeho gesto bylo jednoznačné.

Pryč!

Machiko a Sanchez se rozběhli.

Proběhli dveřmi a vyrazili směrem k Danielsově skrýši.

„Co se to zase děje: Ty příšery -" začal muž, stále přikrčený v úkrytu. „Podívejte!"

Ukázal.

Superpříšery běžely přímo k bezpečnostním jednotkám.

Začaly je divoce trhat, přerušily svůj útěk, aby mohly ničit a zabíjet. Nad místem se zvedla krvavá mlha, ozařovaná výstřely pušek, které osvětlovaly šílené zabijácké berserky.

Z továrny začali vybíhat Lovci.

„Věř mi," řekl Sanchez a popadl Danielse za paži. „Musíme pryč. Teď hned."

Daniels přikývl. Bez otázek následoval Machiko, která je vedla na bezpečnou stranu šílenství.

Cítila, jak na ni těžce doléhá poznání.

Musí se dostat pryč odsud.

Pryč. Dech v jejích plicích byl těžký a napjatý. Ve vzduchu cítila zápach smrti -

Livermore Evanston vztáhl ruku a dotkl se spínače.

Zatlačil.

Pronesl heslo. Program reagoval pouze na jeho hlas.

Hodně štěstí příště, pomyslel si.

Biotovárna explodovala.

První výbuch nastal v přesném středu. Jako výboj čisté energie vytrhl každou desku i každou mříž, která mu stála v jeho bleskové cestě.

Síla exploze udeřila Machiko do zad jako tvrdá ruka, zdvihla ji ze země a hodila s ní do vzdálenosti dvou metrů. Pokusila se jí vyrvat Attilu z rukou.

Držela se.

Narazila na zem, začala se kutálet a vší silou se držela svého vědomí.

Kolem sebe viděla, jaký, podobně devastující, efekt to mělo na ostatní. Několik Predátorů, kterým se nepodařilo úplně dostat z budovy, se změnilo na kousky kostí, masa a brnění rozházené v kalužích krve. Další byli hozeni na větší vzdálenost než Machiko a někteří upadli do bezvědomí.

Většina jich však přežila.

A většina se okamžitě postavila na nohy.

Přes to, co zbylo z továrny, se přelila obrovská ohnivá vlna.

Tlaková vlna se přehnala i přes bezpečnostní vojáky. Někteří z nich utíkali a toužili si jen zachránit život. Někteří byli zabiti hybridy, které mezi nimi jezdily jako krvavé motorové pily a bezmyšlenkovitě je masakrovaly.

„Attilo?“ zavolala.
„Tady jsem. Už si na to začínám zvykat.“
„Sanchezi? Danielsi?“
„Bojím se, že Dick je pořádně mimo. Ale já jsem v pořádku,“ ozval se Sanchez.
„Bude dobrý. Teď ho nech být, tady je pravděpodobně ve větším bezpečí.“
Viděla, jak Bakuub seskupuje své jednotky.
Ještě neskončili. Vydají se lovit hybridy.
„Více cti.“
Zatímco mluvila, ozval se zvuk střelby a po chvíli opět utichl.
„Co budeme dělat?“
„Využijeme zmatku,“ řekla Machiko, „a najdeme lidi, kteří za tohle všechno nesou odpovědnost. To je jediná cesta jak to zastavit.“
Natáhla si utržený rukáv a vydala se směrem k velitelství, zanechávajíc za sebou křik a žár.

29

Chet Zorskou našli v hlavní budově.
Okolo stavby byly rozestaveny stráže, ale ty po malé ukázce palebné síly jejich skupiny a vysvětlení, co mají v úmyslu („Musíme zastavit ty příšery - pomozte nám a všichni to přežijeme“), kapitulovaly.
A co se týče Zorské, ta se složila jako domeček z karet.
„Vymklo se nám to z rukou,“ obrátila se na Machiko klidně, ale její oči byly rozšířené strachem. „Potřebujeme, abyste nám to pomohla zastavit. Vy velíte Predátorům?“
„Ne, ale pomáhají nám.“
„Můžeme nastolit nějakou formu dohody nebo příměří?“
„Ano. Ale chtějí, aby byly ty hybridy zničeny.“
„To se dohodneme. Příšery se zbláznily. Říkala jsem Evanstonovi, že je nemůže tak brzo použít.“
„Kde je Evanston?“
„Má velitelský bunkr. Je dole v základech.“
„Doveďte nás tam.“
„To je trochu komplikované. Je tam pevně zavřený a nemyslím, že se mu to, co vidí na monitorech, líbí.“
„Vy jste to viděla?“
„To si pište, že jsem to viděla. Naše vylepšené Příšery srovnají toto město se zemí.“
„Nemusí to tak být. Nechte mě s ním promluvit,“ řekla Machiko. „Teda, pokud s ním můžete navázat spojení.“
„Ach, samozřejmě. A vsadila bych se, že nás právě teď volá.“
Skupina byla rychle uvedena do kontrolní místnosti.
Monitory, umístěné na zdech, ukazovaly různé scény, odehrávající se v celé kolonii. Všechny měly stejné téma:
Násilí.
Exploze na pozadí noční oblohy osvětlovaly boj lidí proti vetřelcům... proti bestiím.
Všichni technici zůstali na svých místech s rukama za hlavou, aniž by to po nich někdo požadoval. Stejně jako většina zde přítomných (vyjma žoldáků) vypadali, jako že s podobnými věcmi neměli nikdy nic do činění. O příslušném tréninku nemluvě. Byli to jen kolonisté. Měkcí, pomyslela si Machiko, jako většina kolonistů. No, s tím, co poslední dobou začalo vylézat z pod galaktických kamenů, se budou muset rychle zatvrdit.
To byl samozřejmě důvod, proč chtěl Evanston - a Společnost, s kterou byl bezpochyby spojen - získat příšery, které se pokoušel vyšlechtit.
Lidstvo ve své současné podobě nemělo dostatečně tvrdé ostří na to, aby se prosadilo v srdci vesmíru.
Ale pouhé vytvoření genetického mixu nemohlo k vyrovnání se s Neznámem v žádném případě stačit.
Neznámo bylo pohřbeno hluboko v jeho srdci.
„Spojte mě s Evanstonem - ihned.“
„Jistě.“
Zorská zvedla mikrofon a podala ho Machiko. Pak si všimla, co má Machiko schováno v tašce.
„Bože, to je ten android,“ prohlásila se slyšitelným polknutím.
„Ahoj, vy tam!“ ozval se Attila.
„Dávej na ně pozor, Nede,“ řekla Machiko a zapojila mikrofon. „Evanstone. Livermore Evanstone. Slyšíte mě? Potřebuji s vámi mluvit, chlape. Potřebuji s vámi mluvit teď hned,“
Ticho.
Obrátila se k Zorské.
„Jste si jistá, že spojení funguje?“
Zorská se nahnula nad pult a stiskla tlačítko. Podívala se na výstup. „Ano.“
„Evanstone. Ozvěte se, sakra. Tady nahoře umírají vaši lidé!“
Z reproduktorů se ozval hlas, mírně se třesoucí nervozitou.
„Ano, a kdo je zabíjí? Ty zatracené zrůdy, které jste sem přivedla. Jste to vy, Noguchiová! Vy!“
„Vraťme se do reality, ty bastarde. Ty víš, co se stalo. Nepopírej to. Teď na to není čas. Není čas na plané filozofování.“
„Co chcete?“
„Něco se stalo s ovládáním těch věcí.“

„Ano.“

„Musíte mít nějaký hlavní spínač - ne? Knoflík, který můžeš zmáčknout. Nejsi žádný blbec, Evanstone. Jistě jsi předpokládal možnost, že se vymknou kontrole. Musel jsi předpokládat, že bude nutné je zničit. Jednu po druhé.“

„Co když ano?“

„Použij to. Zabij je a můžeme se dohodnout. Můžu promluvit se svými mimozemskými společníky. Oni jen chtějí, aby byly ty příšery zničeny. Jsou urážkou jejich smyslu pro čest!“

„Ne! Jsou moje a je v nich obsažena práce a moudrost desetiletí! Opravdu jsem s tímhle počítal - jsou v nich nezávislé programy, které je přimějí najít si úkryt. To právě dělají - hledají úkryt. Až budou v bezpečí, tak se vypnou a budou poslušní - vůči určeným osobám, samozřejmě.“

„Hovno. Okamžitě je znič, ty bastarde.“

„Ne. Jasně a jednoduše, ne, Noguchiová - a neexistuje způsob, jak byste mě k tomu mohla donutit. Jsem tu v bezpečí. Nebojte - já budu v pořádku. Ale pokud se jedná o vás - to už si nejsem tak jistý...“

„Machiko!“ vykřikl Sanchez.

Žoldák ji odstrčil stranou a pozvedl zbraň. Záblesk energie se mu zabodl do boku a odhodil ho dozadu, takže dopadl na Machiko.

Zápach spáleného masa. Výkřik.

Sanchez na zemi.

Několik metrů od nich stojí Zorská s pistolí v ruce.

Vypadala vystrašeně, ale triumfálně.

„Dobrá, ty čubko. Teď je míč na naší straně!“

30

Machiko ani nepřemýšlela; jednala naprosto automaticky.

Bezvědomé kouřící tělo Neda Sancheze leželo na její zbrani, ale Machiko stále dosáhla ke kapse, která obsahovala hlavu Attily Huna.

„Nestřílejte!“ vykřikla.

„Ach, to se nebojte,“ prohlásila Zorská. Vypadala stále vyděšeně. Ale získala trochu víc sebekontroly. „Myslím, že pro vás má Evanston jiné plány.“

„Dobrá práce, Zorská. Mluvil jsem s ní jen proto, abych odvedl pozornost,“ ozval se Evanstonův jízlivý hlas. „Myslím, že se nám teď podaří vyřešit pár věcí.“

„Kolik tvých loveckých přátel přežilo ten výbuch?“ dožadovala se Zorská. „Potřebujeme vědět - eh.“

Heknutí bylo způsobeno úzkým paprskem světla, který vyrazil od podlahy, spojil se s čelem Zorské a vypálil malou dírku do jejího mozku.

Ze spálené rány unikl obláček kouře.

Pistole Zorské udeřila o zem.

Zorská padla.

Mrtvá.

Machiko byla okamžitě na nohou a obrácená k technikům.

„Jeden špatný pohyb a jste všichni mrtví.“ Podívala se na Attilovu hlavu. Z čela mu stále vyčuhoval laserový přístroj. „Dobrá práce, Tille.“

„Vždy připraven. Dobré umístění. Excelentní taktika.“

Zkontrolovala Neda. Stále dýchal. Byl trochu popálený, ale zvládne to.

Popadla mikrofon.

„Slyšel jsi to a viděl jsi to,“ vyštěkla. „Teď, Evanstone, sem okamžitě přival tu svou tlustou prdel, nebo tě vykouříme!“

Žádná odpověď.

Z dolního bunkru nepřišla žádná odpověď, protože byl prázdný.

Právě probíhal plán B.

Jakmile se Zorská poroučela k zemi, popadl Livermore Evanston pušku a balíček nezbytných zásob, za pás si, pro všechny případy, zasunul pistoli a vkročil do únikového tunelu. Předvídal možnost, že bude muset uniknout z bunkru. Byla to malá vojenská lekce, kterou sám úžasný Adolf Hitler opomenul. Evanston studoval všechny velké vojevůdce a bylo přirozené, že se chtěl vyhnout jejich chybám.

Už udělal dost vlastních.

Vtěsnal své úctyhodné tělo do vozidla, připoutal se, uzavřel horní průhledný poklop a stiskl tlačítko. Auto okamžitě zareagovalo a vystřelilo do roury. Byla to jízda jako v zábavním parku. Svištěl temnotou, svištěl pod komplexem a najednou začal stoupat rychlostí, která ho přibila do sedačky.

Pak narazil.

Pásy náraz výrazně ztlumily, ale i tak si málem vyrazil dech.

Poklop odskočil.

Neměl času nazbyt.

Měl jen jedinou naději na únik a ta ležela za těmi dveřmi. Doběhl k nim, popadl držák a otevřel je.

Do tváře se mu opřel noční vzduch. Byl cítit spáleným masem a dalšími méně příjemnými věcmi.

Evanston si toho nevšímal. Jeho pozornost byla upřena k elegantnímu vozidlu, stojícímu pod rampou, na které se objevil. Limuzína. A uvnitř seděla postava, přikrčená, aby nepřipoutala pozornost ničeno, co by se mohlo odpoutat od

násilí, zuřícího jen několik stovek metrů daleko.

Evanston funěl směrem k limuzíně.

Dveře se otevřely a odrazily světlo nedalekých požárů.

„Dobrá práce."

„Díky Bohu, že jste to vy," vydechl Abner Brookings.

„Konečně vypadneme."

„Ano. Prozatím." Evanston nastoupil, zabouchl dveře a pokynul právníkovi, aby jel pryč. „Má loď. Teď odletím. Ale až se vrátím - nastane placení účtů. Věř mi."

Limuzína se hnala nocí.

„Kam zmizel?" zeptala se Machiko. Nedělala s tím žádné cavyky. Její puška mířila přesně do nozder hlavního technika.

Po mužově hladkém čele sjela kapka potu. „Z bunkru vede únikové potrubí. Bude mít připravené auto. Řekl bych, že to vzdal. Vždy má připravenou svoji loď. Umí ji pilotovat sám. Už je pryč."

Shlédla dolů na Attilovu hlavu.

„Nějaký nápad?"

Věc se odtáhla do tmy.

„Ježíši," zavyl Brookings.

Evanston to poznal. Bylo to příliš rychlé. Chytilo by je to. Sto metrů před nimi se tyčila silueta jeho lodi. Tak blízko... Jak se mohla ta věc dobelhat tak daleko?

Nemohl riskovat.

Limuzína letěla po cestě, ale hybrid je dohoní. Evanston se nahnul a strhnul volant, limuzína se začala smýkat úplně jiným směrem.

„Evanstone! Co to děláte?"

Limuzína narazila do hybrida takovou silou, že mu podrazila nohy. Jeho tělo prorazilo přední sklo. Příšera řvala a trhala pažemi a škrábala pařáty.

Evanston nechtěl vidět, co bude následovat. Když auto již téměř zastavilo, otevřel dveře a vyskočil. Periferním viděním ještě stačil zahlédnout záblesk pařátu sápajícího se po pravém rameni váženého pana Abnera Brookingse.

Brookings křičel.

Evanston utíkal.

Běžel, jak nejrychleji dovedl. Při běhu nahmátl své náramkové hodinky a stiskl radiový ovladač, který již předem nastavil na správnou frekvenci. Až vyběhne na rampu, budou tam na něj čekat otevřené dveře a všechny přístroje budou připravené a v pohotovosti. Ke startu bude potřebovat již jen minimum příprav.

Plíce mu hořely. Brookingsův řev najednou ustal. Ale hybrid ho nebude moci pronásledovat, přerazil mu nohy.

Konečně se před ním tyčila jeho loď, krásná a koupající se v měsíčním svitu. Vyběhl po rampě a šťastně proběhl dveřmi, byly otevřené, jak očekával.

Zavřel dveře.

V bezpečí. Konečně v bezpečí! Teď mu zbývalo již jen doběhnout na můstek a vložit kódy pro automatický start! Kolem lodi se automaticky aktivovalo silové pole a nikdo, ani Příšery, ani Predátoři, ani Machiko Noguchiová, ani genetické hybridy, se k němu nedostane. Odletí a vrátí se do centra své skutečné moci. Přeskupí své síly. Zotaví se. Promluví se Společností. Přiveze Mariňáky a smete ty zrádce z povrchu svého světa. Ten cíl a vztek do něj vlily dodatečnou sílu ke zdolání schodů na můstek. Doklopýtal tam se šťastným vzdechem.

Vzdechem, který se když se z pilotního křesla zvedla postava, změnil na skřek.

Postava bez hlavy.

Dokončila vkládání své práce do počítače a vstala. „Doporučuji vám, abyste se nehýbal," proneslo bezhlavé androidovo tělo. „Brzy přijede někdo, kdo vás dopraví zpět," pokračoval Attilův hlas.

„Ne," vykřikl Evanston. Jeho strach vystřídala frustrace. „Ne, to nemůžete udělati"

Tasil pistoli a vypálil na androidovo torzo. Kulka narazila do hrudi a odsunula tělo dozadu, ale robot zůstal stát.

„Doporučuji vám, abyste tu zbraň položil," řekl hlas Machiko Noguchiové. „Dveře do lodi jsou otevřené. Za chvíli tam budou naši lidé a odvezou vás zpátky."

„Nemůžeme si o tom promluvit, Noguchiová?" pronesl muž chvějícím se hlasem.

„To, samozřejmě, můžeme, Evanstone. Hned, jak se sem vrátíte. Hned, jak uvedeme věci opět do provozu. Teď vám navrhuji, abyste nám řekl, co potřebujeme vědět, jinak budete mít velké potíže."

Evanston to zvažoval. Ale jen krátce.

Pověděl jim to.

„Díky," řekla Noguchiová. „Brzy na shledanou."

Evanston se zhluboka nadechl. Povzdychl si. Nemohl nic dělat. Ale jestli zůstane naživu, vždy bude mít naději.

Zaslechl zvuky kroků.

Vzhlédl. Jeden z Predátorů vešel dovnitř. Evanston z něj cítil pižmo, krev a nenávist. Ta věc si sejmula masku a rudé oči zazářily.

Z jeho zranění a z nožů připevněných k zápěstí kapala krev.

„Machiko," zvolal Evanston. „Machiko."
Androidovo bezhlavé tělo již opět sedělo v pilotním křesle.

Epilog

„Na můj pokyn," řekla Machiko Noguchiová.
Ruce techniků se vznášely nad tlačítky.
„Teď,"
Prsty stiskly tlačítka.
Machiko sledovala monitory. Na tom nejbližším se jedna ze Superpříšer probourávala dveřmi, aby se dostala k lidem, kteří se za nimi skrývali.
Kyborgská část příšery prostě explodovala a rozmetala zbytek bizarního těla na malé kousky.
Na dalších deseti monitorech potkal ostatní Superpříšery podobný krvavý a výbušný osud.
Když se snesly k zemi poslední úlomky kostí a kapky krve, zapojila Machiko komunikátor na všeobecný okruh.
„Tím jsme zachránili vaše ubohé životy a stejně tak i naše," pronesla. „Skončila vláda tyrana. Složte zbraně. Když budete neozbrojeni, yautja vám neublíží! Bylo vyhlášeno okamžité příměří. Velitelství bylo obsazeno a Livermore Evanston byl uvězněn. Tady Machiko Noguchiová. Vše bude vysvětleno v nejbližší době. Všichni se hlaste u mě."
„Pořádně autoritativní," pronesl hlas za jejími zády.
Otočila se a spatřila, že Ned Sanchez stojí. Přibelhal se ke křeslu a zhroutil se do něj. „Nede." Machiko k němu přiběhla.
„Vrať se k práci. Já budu v pořádku."
„Potřebuješ něco na ty popáleniny."
„To ano, ale jsem si jistý, že mi něco vhodného může sehnat jeden z těch techniků."
Luskla prsty a do místnosti vešel jeden z techniků se soupravou pro první pomoc. Jakmile se dal do ošetřování Nedova zranění, začala přicházet první hlášení.
Zabralo to několik minut, ale zdálo se, že jsou všichni ochotni hodit ručník do ringu.
Ozvali se i MacCracken s Marinem, stále svěží a plní energie, a dostali za úkol starat se o raněné.
„Hej, vy zkurvysyni. Nechali jste mě tam shnít!" ozval se přátelský hlas Dicka Danielse.
„Hej," odpověděla Machiko. „Jste naživu. Měl byste za to být vděčný."
„Zdá se, že jsem propásl hodně legrace."
„Jste v pořádku?"
„Jo, jasně, nic, co by nespravilo pár piv. Doufám, že platíte."
„Bedna je na cestě, vojáku. Teď se dostavte do velitelství a hlaste se do služby."
„Hlásit se nemusí jenom Lovci."
„Vidím je na monitorech, jak se formují," řekla Machiko. „Attilo máš stále ten kontakt s Bakuubem?"
Attilovy oči na chvíli potemněly a znovu se rozzářily. „Ano. Jsou na cestě sem, aby si promluvili o tom, co bude dál."
„No, tím se to řeší," poznamenala Machiko.
„Jak říkáš," řekl Sanchez a držel svou čerstvě obvázanou paži. „Co teď, malá?"
„Necháme Lovce lovit. Půjdeme jim z cesty a složíme zbraně. Jak jsem už říkala, ti chlapíci zabíjí jen ty, kteří zabíjí. Je to část jejich systému cti a ten systém je silnější, a to mi věř než jejich brnění."
„A co město?"
Obrátila se k Attilovi. „Myslím, že na to bychom se měli zeptat tady pana Podvratného."
„Vím koho kontaktovat. Měli bychom obdržet nezbytné zásoby a výzbroj. Tohle by mohla být svobodná planeta, nezávislá na Společnosti - s možností obchodovat, s kým se nám zalíbí. S možností přijímat kolonisty, které budeme chtít."
„Myslíš, že nám Lovci budou chtít pomoci?"
Machiko pokrčila rameny. „Myslím, že Lovci budou dělat, co se jim zlíbí. Jen doufám, že se tu nezdrží příliš dlouho."
„Po pořádném pohledu na tebe tě z toho neviním."
„My lidé jsme šťastní. Můžeme se změnit." Potřásla hlavou. „Nemyslím, že by oni mohli. Myslím, že se sami sobě líbí takoví, jací jsou. A proto jsou takoví dlouhou, dlouhou dobu."
„Nemáš zájem o psychoanalýzu od Predátorů?"
„Jasně. Určitě by měli i spoustu jiných zájemců."
„Monitory ukazují příchod skupiny Predátorů," upozornil je technik. „Moc dobře je nevidím."
„Pusťte je dovnitř," přikázala Machiko.
Technik stiskl příslušné ovladače a za chvíli zaslechli zvenku zvuk těžkých kroků.
„Myslím, že dalším vhodným krokem je pustit je sem do místnosti," navrhla Machiko.
Příslušní technici vypadali váhavě, ale jeden pohled od Machiko ten problém vyřešil. Bakuub vstoupil do místnosti.
Machiko mu vykročila vstříc.
Učinili gesta vzájemného respektu.
„Kde je stařík Evanston?" zeptal se Sanchez.
Tuto otázku Machiko zvládla, a tak se zeptala.
Bakuub pokynul jednomu členu své smečky.
Válečník vykročil z houfu.
Pozvedl paži.

V ruce držel síťový pytel s lebkou se zbytkem páteře, kousky mozku a houpajícími se očními bulvami, které prokazovaly její čerstvost.

„Trofej," prohlásil Bakuub.

Jeden z techniků se chytil za ústa a pak začal u svého stanoviště zvracet.

„Ach, ubohý Yorick," řekl Attila.

„Přímo z koňské tlamy," dodala Machiko.

„Teď odpočívat. Zítra mluvit."

Machiko přikývla. Predátoři se otočili a odešli.

Machiko chvíli v tichosti sledovala krev Livermora Evanstona, která ulpěla na podlaze.

Ned Sanchez na ni pohlédl se změněným výrazem. „No, Machiko. Zdá se, že máš svůj svět. Co s ním uděláš?"

„Eh-eh, kámo. My máme svůj svět. Tak co s ním uděláme?" Usmála se. „No, uděláme z něho nejlepší místo ve vesmíru." Pozvedla zbraň. „Má někdo připomínky?"

„Mně to připadá skvělé!" ozval se jeden z techniků.

„Mně také," přidal se další.

Machiko zabručela. „Dobře."

Ukázala volným prstem na Attilu. „V tom případě bych vás ráda seznámila s naším prezidentem." Udělala krok dopředu, sebrala hlavu a položila ji do křesla. „A co je, pane prezidente, naším prvním úkolem?"

Oči bloudily po místnosti.

„Myslím, že naším prvním problémem je přesně to, o čem s námi bude zítra Bakuub mluvit."

„Což je?"

„Zapomněla jsi na důvod, proč jsou tady? Máme tu příšery. A pokud se nemýlím, tak zatímco jsme se tady zabývali sami sebou, ony se, jak je jejich zvykem, exponenciálně rozmnožovaly."

„Správně. Tím se budeme zabývat. Ale nejdřív bychom si mohli trochu odpočinout."

„Ach, a ještě jeden osobní požadavek," ozval se Attila.

Machiko se uklonila. „Ano, Vaše Výsosti."

„Velmi rád bych se znovu spojil s jistou velkou částí své anatomie."

Machiko přikývla. „Zkusíme to. Ale nemohu ti nic zaručit, drahý příteli." Něžně ho podrbala ve vlasech. „Zkusíme to."